

ДЖЕЙМС

ХАДДА

ЦЕЛАС

ПРИЯТНА
ВЕЧЕР

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС ПРИЯТНА ВЕЧЕР

Превод: Мария Парушева

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

В един опърпан, сумрачен бар на брега на Сейнт Джон в Джаксънвил, край ъглова маса седяха двама мъже и приглушено разговаряха. Освен тях и дебелият, застаряващ барман, в бара нямаше никой.

Мъжът отляво бе Ед Хедън — кралят на крадците на произведения на изкуството. Като никой друг той умееше да дърпа конците на престъпните операции и едновременно с това безупречно да играе ролята на богат, пенсиониран бизнесмен, честен данькоплатец, който непрекъснато кръстосва между многобройните си апартаменти във Форд Лодърдейл, в Южна Франция, Париж и Лондон. Той бе мозъкът, който планираше, организираше и насочваше група опитни крадци — стриктни изпълнители на инструкциите му.

Човек можеше лесно да вземе Хедън за сенатор или дори за министър на външните работи. Беше висок, едър, с гъста, стоманеносива коса, свежо, красиво лице и усмивка на политик. Зад тази фасада се криеше остър като бръснач ум и безмилостна, мошеническа душа.

Човекът отдясно бе Лу Брейди — считан от престъпния свят за най-добрия крадец на произведения на изкуството. Слаб, около трийсет и пет годишен, с къса черна коса, остри черти и неспокойни сиви очи. Освен високата си квалификация по всички видове ключалки, Лу умееше майсторски да се дегизира. Кожата на лицето му приличаше на гумена — няколко подпльнки в устата и слабото му лице ставаше пълно. Сам си правеше перуките. Когато си слагаше мустаци или брада, залепваше космите един по един. Като облечеше дрехи с възглавнички, които собственооръчно шиеше, кльощавото му тяло се превръщаше в тяло на човек, чийто основен интерес в живота е обилната храна. Заради своя забележителен талант за дегизиране, той нямаше полицейско досие, въпреки че го издирваше полицията от цял свят.

Тези двама мъже, работили заедно в продължение на години, правеха разбор на последния си удар — кражбата на иконата на Екатерина Велика от Вашингтонския музей. И двамата бяха на мнение, че планът им е бил съвършен и изпълнението без грешка. Но просто се бе получило така, че планирането, организацията и цялостният замисъл не бяха довели до желанния резултат.

Без да бърза, Хедън запали пура и Брейди, който добре познаваше навиците му, уважително зачака.

— Много пари изгубих при този удар, Лу — каза Хедън, когато реши, че пурата му се разгоря задоволително. — Но било каквото било. Веднъж печелиш, веднъж губиш. Е, вече е време да спечелим... нали така?

Брейди кимна.

— Имаш ли нещо наум, Ед?

— Щях ли да седя в тази дупка, ако нямах. Това ще бъде голям удар, но ще трябва и доста да се поработи. Ще съберем добър екип. — Той насочи пурата си към Брейди. — Ти си пръв в списъка. Искам да зная дали можеш да бъдеш на мое разположение през следващите три седмици?

Брейди се усмихна лукаво.

— Винаги съм на твое разположение, Ед.

— Да-а. — Хедън кимна. — Тъй, тъй. Знаеш, че като се заловя с една работа, добри пари падат. Внимавай сега. Когато планирах кражбата на иконата, трябваше да работя с онзи нещастник Клод Кендрик и отседнах в хотел „Спениш Бей“ в Парадайз Сити. Излезе ми солено. Хотелът е много специален. Вероятно е най-скъпият и луксозен хотел в света, а знаеш какво значи това, нали? Няма стаи, само апартаменти. Обслужването е направо фантастично, и само хора, които имат повече пари, отколкото акъл, отсядат там. И честно да ти кажа, Лу, все още има твърде много хора, които имат повече пари, отколкото акъл, тъй че в този хотел никога — повтарям ти — никога няма свободни апартаменти.

Брейди вдигна вежди.

— И си отседнал там?

— Точно тъй. Вливам се в потока на богатите.

Така ми идват разни идеи. Е, вярно, излиза ми солено, но си струва парите. И така, в този хотел ми хрумна нещо. — Хедън всмукна

от пурата си и след това изтърси пепелта на пода. — Хотелът е частен, собственост на един французин, Жан Дюлак, който добре си познава занаята. Красив е, страшно чаровен и богатите клиенти го обожават. Подбрал е хората си много внимателно. Част от персонала е от Франция, страната с най-добрата храна и най-доброто хотелско обслужване. Не успях да получа апартамент в хотела. Отседнах в една от вилите наблизко — две спални, дневна и т.н. Абсолютен лукс. Апартаментите са резервирани за цяла година напред. Така имах възможност да се поразмотая из хотела — фоайетата, ресторантите и плувния басейн. — Той погледна към Брейди. — Много, много тежкарско и натъпкано с много, много богати мъже и жени.

Брейди го слушаше внимателно.

— Няма защо да ти казвам, че когато хората забогатеят, жените им започват да се състезават с жените на другите богаташи. Такава е човешката природа. Освен дрехите, норковите палта и така нататък, скъпите бижута също са на едно от водещите места в списъка. Ако госпожа Снук носи диамантена огърлица, госпожа Пук започва да го натяква на мъжа си, докато и тя получи такава. Тогава пък госпожа Снук добавя обеци и гривна, за да изпревари госпожа Пук, и госпожа Пук също иска обеци и гривна. Тези разглезени кучки, дето и един долар не са спечелили през живота си, искат и получават скъпоценни камъни на стойност хиляди долари. По време на вечеря човек може да ги види в големия ресторант, отрупани с диаманти, смарагди и рубини. Вечерях там и ти казвам, че никога не бях виждал в едно помещение толкова много скъпоценни камъни на показ. Предполагам, че онази вечер тъпите, празноглави жени носеха скъпоценности на стойност някъде към шест-седем милиона долара.

Брейди Въздъхна.

— Много хубаво — каза той. — И какво?

— Да — Хедън всмукна дълбоко от цигарата си. — Дойде ми идеята да ударим хотел „Спениш Бей“.

— Шест милиона? — попита Брейди, вперил поглед в Хедън.

— Може и повече да излязат, но да речем шест.

— Интересно — Брейди се почеса по главата, докато размишляваше. — Не мога да разбера в момента, Ед. Да ударим хотела ли? Какво точно значи това?

— Естествено, че не можеш да разбереш — каза Хедън и се усмихна. — Колкото и да си умен, Лу, нямаш моето пипе, затова ние с теб така добре работим заедно. Ти организираш кражбите, аз се занимавам с планирането... нали така?

Брейди кимна.

— Значи плячката може да е шест — каза той и вдигна очи към Хедън. — Колко ще са за мен?

— Два — каза Хедън. — Разноските са за моя сметка. Съвсем справедливо, нали?

— Много добре — каза Брейди. — И когато спипаме плячката, кой ще я поеме? — Толкова дълбока бе вярата му в плановете на Хедън, че дори през ум не му мина да каже „ако“ вместо „когато“.

— Голям шум ще се вдигне, естествено — каза Хедън. — Полицаяте в Парадайз Сити пипат много здраво. Веднага ще довтасат. Те са се сработили и с щатската полиция, и с полицията от Маями. Ще бъде много рисковано да измъкнем нещата от града. Мисля да изтърсим всичко на Кендрик. Ще трябва да поговорим с него, но той е най-добрият ни шанс.

Брейди се намръщи.

— Мразя този дебелак.

— Няма значение. Той е умен, а в момента само това ни интересува.

— Добре — сви рамене Брейди. — И как ще го направим? Внезапно нападение ли? Не, не, Ед — на хотел е невъзможно. Как ще стане?

Хедън направи знак на бармана да им донесе още две уискита. Изчака бармана да остави пълните чаши и да отнесе празните.

— Докато бях отседнал в хотела, Лу — каза той, след като и двамата бяха отпили от чашите, — взех, че се разговорих с една дебела стара гъска, отрупана с диаманти. Из фойетата на хотелите все се намира по някоя дъртофела, чийто съпруг с радост е умрял, за да се отърве от нея. Тя бе много поласкана, че съм ѝ обърнал внимание. Каза ми, че всяка година отсяда в хотела за по един месец. Всеки път, когато си раздвижеше дебелото тяло, имах чувството, че чувам да шумолят банкноти. Прекарах с нея около час, разказа ми за мъжа си, който починал преди пет години. Бил някаква голяма клечка в нефтения бизнес. Разказа ми за децата си и за проклетите си внуци. Набута ми

семейни снимки. Нали ги знаеш каква напаст са за пет минути ѝ обърнеш внимание, а тя те обсеби изцяло. Добре, както и да е, мен за това ме бива. След малко започнах да се възхищавам от диамантите ѝ. На пръв поглед струват поне стотина хиляди долара. Каза ми, че искала от мъжа си да ѝ подарява за всяка годишнина от сватбата накит с диаманти. Попитах я дали не се страхува, че в тези разбойнически времена може да ѝ ги откраднат. Каза, че никога не би си сложила диамантите извън хотела. Хотелската охрана била толкова добра, че дори през ум не ѝ минавало, че може да я ограбят. Продължихме да говорим, тъй че сега мога да ти кажа нещо за хотелската охрана. При пристигането си всеки гост на хотела получавал специална касетка с цифрова ключалка. Само той знае номера на ключалката. Когато гостите си лягат, поставят скъпоценностите си в касетката, а хората от охраната ги отнасят в сейфа. Ясно ли ти е?

Брейди кимна.

— Цифрови ключалки? — Той се усмихна. — Никакъв проблем. Цифровите ключалки са фасулска работа.

— Предполагах, че това ще кажеш. Тъй че, когато тези богати досадници си легнат, сейфът на хотела се пълни с тлъсти касетки. Дотук съм стигнал. Преди провала с иконите и през ум не ми беше минавало да ударим хотела. Но сега съм сигурен, че си заслужава.

Брейди помисли малко и попита:

— Какво представлява сейфът на хотела?

— Това ти трябва да го разучиш. Нямам представа дори къде се намира.

— Добре. Не вярвам да е кой знае колко трудно. Кажи за охраната. Знаеш ли колко души са?

— Има две хотелски ченгета, които обикалят хотела на смени. И двамата ми изглеждат доста опитни. Около девет вечерта идват и двама въоръжени нощни пазачи и поемат дежурството до два часа през нощта. Млади здравеняци. Животът в хотела утихва около три сутринта, но отделни гости се точат докъм четири. Мисля, че най-доброто време да ударим сейфа ще бъде около три. Не мога да ти кажа повече. Трябва сам да разучиш.

— Искаш да кажеш, че ще се наложи да отседна в хотела?

— Няма друг начин. Реших, че сигурно ще си свободен и накарах един мой човек, чрез туристическа агенция, да направи резервация за

една от вилите край хотела. Така не може да се проследи кой е направил резервацията.

Брейди кимна одобрително.

— Освен това съм платил тлъст депозит, така че няма да има никакви проблеми. Ще се настаниш в понеделник под името Корнелиус Ванс.

— Хубаво богаташко име.

— Ще ти уредя и един Ролс Ройс. Не забравяй, че ще се движиш между много богати хора. Струва ми се, че трябва да бъдеш стар, много богат инвалид в количка, с придружител. Не се сближавай с гостите на хотела. Кажи на обслужващия персонал, че искаш да бъдеш сам. Това ще ми струва около петнайсет хиляди долара, Лу. Наемът на вилата, без храната, е около осемстотин на ден. Недей да пиеш. Яж по-прости неща, защото в противен случай сметката ще стане астрономическа. Носи си твое пиене. Закусвай във вилата, но вечер трябва непременно да се храниш в ресторанта, за да видиш плячката. Ясно ли е?

Брейди кимна.

— Твоята работа е да намериш сейфа и да го отвориш. Имаме нужда от някой печен агент, който да кара Ролса и да се сближи с обслужващия персонал. Неговата работа ще бъде да открие мястото, където се намира сейфът и като му дойде времето, да ти помогне да пренесете касетките. В общи линии това е планът. Сега да го разгледаме в подробности.

— Казваш, че едно от хотелските ченгета дежури и през нощта.

— Да.

— Двама души въоръжена охрана също се навъртат наоколо, така ли?

— За тях не се тревожи, Лу. — Хедън се усмихна. — Знаех, че те и хотелското ченге ще са първият проблем, който трябва да греша. Сторено е вече. За тях не се тревожи.

— Щом ти го казваш, Ед. Тогава да помислим за моя придружител. Много ми харесва идеята да съм в инвалидна количка. По този начин ще бъда последният човек, когото ченгетата биха заподозрели. Докато не стане доста късно. Трябва ми шофьор, който да се заеме с касетките, но не ми се ще да ми бъде и придружител. Една хубавичка, секси медсестра ще може да изкопчи много повече от който

и да е мъж. Една хубавичка, секси медсестра с униформа може да си ходи из хотела, да запrikaзва всеки и да научи всичко, което ни трябва.

— Имаш предвид приятелката ти, така ли? — попита Хедън.

— Ъхъ. Толкова е секси, че само като си помисля за нея и съм готов. Направо е родена за тази акция.

Хедън вдигна рамене.

— Оставям подробностите на теб. Аз ще се погрижа за шофьора. Ти се погрижи за медсестрата.

— За нея също ще има разходи, нали Ед?

— Максимумът, който мога да дам за тази работа е двайсет хиляди. В тях се включва всичко.

— Добре, сега за охраната и хотелското ченге.

Хедън допи питието си.

— Ти гледаш ли телевизия?

— Горедолу. Не много често. Според мен телевизията е тъпо нещо.

— Да си гледал за ония, дето ловят диви животни?

— Ъхъ. Все съм си мислил, че те живеят много готино: сурово, далече от всичко. Така че...

— Гледал ли си как се приспива тигър с потопена в приспивателно стреличка.

Брейди погледна въпросително към Хедън.

— Ъхъ.

— Това ме заинтригува. Поразпитах чрез един приятел. — Хедън се пресегна, вдигна дипломатическото си куфарче и го сложи на масата. Погледна към бармана, който се бе зачел в спортната страница на някакъв вестник, огледа пустия бар и извади от куфарчето си нещо, което приличаше на малък въздушен пистолет.

Доста пари дадох за това, Лу, но си заслужава. Зареден е с шест стрелички натопени в същия разтвор, дето вади тигъра от строя. Пистолетът е автоматичен. Трябва просто да го насочиш към някой от охраната, да натиснеш спусъка и той ще спи поне шест часа.

Брейди зяпна.

— Не вярвам.

— Хайде, Лу. Трябва вече да си разбрал, че аз умея да организирам нещата.

— Искаш да кажеш, че стреляш с този пистолет и човекът веднага заспива, така ли?

— Точно така. Добре ли стреляш, Лу?

— Не е за мен тая работа. Не обичам пушкала. Никога не съм носил пистолет и никога няма да нося.

— Тогава ще уредя да имаш човек, който стреля точно. Той ще се погрижи за охраната, ще кара Ролса и ще се заеме с касетките. Няма проблем.

— Ти наистина ли казваш, че това вещество няма да навреди на никого? Без никакви странични ефекти?

— Човекът заспива, събужда се шест часа по-късно и е бомба.

— Ей, страхотен си! — Брейди погледна Хедън с възхищение. — Голяма работа си, Ед.

— Има такова нещо. Сега ти организирай своята част от работата. Какво ще кажеш да се срещнем в събота в хотел „Сийвю“ в Маями. Можем да обядваме заедно. Аз ще отседна там. Тогава ще можем да прехвърлим плана още веднъж. А ти ще се нанесеш в хотел „Спениш Бей“ в понеделник следобед. Как ти се струва?

— Няма проблеми.

— Добре — Хедън пусна пистолета в скута си, скрит от масата. Направи знак на бармана. — За да си спокоен, Лу, ще ти демонстрирам.

Дебелият барман се приближи до тях. Хедън му даде десетдоларова банкнота и каза да задържи рестото. Проследи с поглед бармана, запътен обратно към бара, вдигна пистолета, прицели се и натисна спусъка. Чу се леко изпукване. Барманът трепна, плясна се с ръка по врата и се обърна, вторачил поглед в Хедън, който вече затваряше куфарчето си. В следващия миг коленете на бармана се подгънаха и той се просна на пода.

— Сега ясно ли ти е? — попита Хедън. — Бърза и чиста работа, а?

Ококорен, Брейди не откъсваше очи от бармана, изпаднал в безсъзнание.

— Извади стреличката от врата му, Лу — каза Хедън. — И да тръгваме.

Брейди неуверено се изправи и се приближи, намери малката метална стреличка, забита в дебелия врат на бармана, и я извади.

— Сигурен ли си, че нищо няма да му стане? — попита той и подаде стреличката на Хедън.

— Сигурен съм. Хайде, да се махаме оттук, преди да е дошъл някой.

Барманът захърка, точно когато двамата мъже забързаха навън, в душната жега.

* * *

Откакто навърши четиринайсет, Маги Шулц бе заплаха за мъжете. Сега, на двайсет и три, за мъжката част от населението тя бе по-смъртоносна от неутронна бомба. Беше красива във всяко отношение — руса и с такова съвършено тяло, че всички фотографи от лъскави списания, всички производители на порнофилми, се биеха да я снимат. Тя се изкачи по стълбичката на проституирането, стъпало по стъпало и стигна до положението да може сама да избира. Запозна се с Лу Брейди и за пръв път в живота си се влюби. Понякога Брейди се чудеше как така тя се влюби в него, при условие че Маги може да има каймака на мъжкото съсловие. Беше ѝ обяснил, че е в бизнеса с антикварни предмети и му се налага често да пътува, но не би имал нищо против, ако тя желае да се нанесе в апартамента му в Уест Сайд, да продължи работа като фотомодел и да спи с богатите копелета, които бяха готови да си платят за това.

Маги му помогна и в опита да откраднат иконата, така че Брейди реши да открие картите си и да я посвети в кражбите. Това можеше да се окаже рисковано. Маги с радост се хвърляше в леглото на всеки мъж, но Брейди не бе съвсем сигурен дали ще приеме кражбите.

По време на полета от Джаксънвил до Ню Йорк той размишляваше върху проблема. Не можеше да си представи друго момиче да изиграе ролята на секси медсестра по-добре от Маги. Реши, че щом е толкова влюбена в него, можеше, по съответния начин, да бъде придумана да му сътрудничи. Като пристигна на летището, той се отби в един бутик и купи голям, пухкав мечок — панда. Знаеше, че Маги е луда не само по диаманти и норки, но много си пада и по панди.

Вече я беше известил, че се прибира. Възторжените ѝ, радостни писъци по телефона за малко не пукнаха тъпанчето му.

В момента, в който отвори вратата, Маги, чисто гола, се хвърли отгоре му. За няколко секунди си помисли, че се задушавя. Тогава Маги забеляза пандата.

— О, гледай, гледай! — извика тя. — О, мили! За мен ли е?

— Ти да не мислиш, че тази къща е нудистки клуб? — попита той, ухилен.

Тя прегърна пандата.

— О, скъпи! Толкова е прекрасна! Да се сетиш за това! Божествена е! Прекрасна е!

Брейди остави куфара си.

— Не колкото теб, мила! Какво ще кажеш за малко креватни упражнения, а? — и той се запъти към спалнята.

Половин час по-късно, Маги пак гушкаше пандата. Брейди, който се чувстваше съвсем изстискан, лежеше по гръб и си мислеше, че нито една от жените, с които бе спал досега, не можеше да го изцеди като Маги.

— Скъпа, какво ще кажеш за едно питие?

— Разбира се. — Притиснала пандата, тя слезе от леглото, и загледан в красивия ѝ гръб, стегнатите ѝ, закръглени бедра, дългите ѝ стройни крака, той въздъхна доволен.

Чак, когато се върнаха от вечерята в изискан, скъп ресторант и седнаха един до друг, Брейди започна своя делови разговор.

— Какво ще кажеш да прекараме една седмица в Парадайз Сити? — попита небрежно той.

Порцеланово сините очи на Маги се отвориха широко.

— Имаш предвид там, където живеят всички страхотни милиардери.

— Точно там.

Маги изпищя от удоволствие и се хвърли върху Брейди, който решително я отблъсна.

— Престани, Маги! Искаш ли да дойдеш с мен?

— Само се опитай да ме спреш! Парадайз Сити! Какви неща съм чувала за там! Зашеметяващи хотели, палми, плажове, ресторанти...

— По-спокойно, Маги. Аз заминавам там по работа. Ако искаш да дойдеш, ще трябва да ми помагаш.

— Разбира се, че ще ти помагам, скъпи. Всичко бих направила за теб! Знаеш го! Обичам те като луда!

— Маги, слушай ме сега. Аз не съм търговец на антикварни предмети.

Маги се изкиска.

— Въобще и през ум не ми е минавало, че може да си търговец, котенце. Веднъж спях с един търговец на антикварни предмети. След като охка и пъшка известно време, той започна да разправя какво продал и на кого. Само за това мислеше.

Брейди я потупа по ръката.

— Умно момиче. — Замълча и продължи. — Аз съм професионален крадец. — Той изчака реакцията ѝ. Тя попримига, после кимна.

— Искаш да кажеш, че крадеш от богатите и даваш на бедните? Като Робин Худ? Гледах Ерол Флин в ролята на Робин Худ. Изглеждаше доста тъп.

Брейди въздъхна.

— Остави го Флин. Аз крада от богатите и каквото взема, слагам го в джоба си.

Маги помисли по въпроса, после кимна.

— Винаги съм смятала, че Робин Худ има нужда от доктор. Сега ме чуй добре, скъпи: имало е случаи, когато съм спала с някой богаташ, щом той задреме да взема хилядарка или повече от портфейла му. Значи и аз крада, нали така?

Брейди въздъхна облекчено. Беше прескочил най-голямото препятствие и сега трябваше просто да обясни на Маги какво се иска от нея.

Разкри ѝ плана на Хедън за обира в хотел „Спениш Бей“. Маги го слушаше внимателно и съсредоточеният израз, с който следеше думите му, удовлетвори Брейди, че тя внимателно попива всичко, което ѝ кажеше.

— От тази работа има два милиона за нас, бебчо — завърши той. — Като пипнем парите, ще се оженим.

Маги въздъхна.

— Така каза и миналия път, но никакви пари не взехме и не се оженихме. От цялата работа аз получих само едно пътуване до Швейцария и диамантен часовник. — Тя нежно го целуна. — Не че се оплаквам. В Швейцария беше прекрасно, а и много си харесвам часовника.

— Онзи път работата не стана — каза Брейди. — Този път ще стане.

— И какво трябва да правя?

— Аз отивам в хотела като старец в инвалидна количка. Ти ще бъдеш моята медицинска сестра и компаньонка. Ще си направо неотразима в бялата престилка.

Лицето на Маги светна.

— О, да! Винаги съм мечтала да бъда медсестра! Честна дума, мили! Много обичам да съм в помощ на богати старци. Наистина! Съвсем честно ти казвам!

Брейди с мъка сдържа раздражението си. Имаше моменти, когато Маги му се струваше истинска напаст.

— Твоята задача ще бъде да разбереш къде се намира сейфът. Ще се поразговориш с тоя-оня от обслужващия персонал и ще бутнеш на хотелските ченгета.

Маги плясна с ръце.

— Никакъв проблем.

Като я погледна, Брейди реши, че това наистина няма да бъде никакъв проблем за нея. Маги бе в състояние да бутне на Джордж Вашингтон и тъй да го вдигне от гроба.

— Е, беччо, ще стане ли работата?

— Само се опитай да ме спреш! — извика Маги и се хвърли в обятията му.

* * *

След като прекара двайсет години в разни затвори из цяла Америка, Арт Баниън стигна до заключението, че не си заслужава да се извършват престъпления.

Поради връзките си с най-големите престъпници, с които се бе запознавал и сприятелявал по време на многобройните си престои в

затвора, той намери ново поприще, с което да подпомага другите и да носи печалби за себе си.

С помощта на жена си той откри единствената агенция за разпределяне на ролите в подземния свят. В крайна сметка, защитаваше се той, и в Холивуд имат агенции за разпределяне на роли, и от там препоръчват на филмовите магнати звезди и второстепенни актьори, защо да няма агенция, която да препоръча подходящ мъж или жена за внимателно планирано престъпление? За последните пет години той изгради своята агенция, като първо включи имената на тези, с които бе лежал в затвора и които сега вече бяха на свобода, след това събра имената на онези, които му бяха препоръчани като обещаващото младо поколение в криминалния свят. Целият този бизнес се ръководеше по телефона. Той си седеше в един малък офис недалече от Бродуей от девет до шест, пушеше, четеше криминалета и чакаше да му се обадят. Жена му, Бет, седеше в един още по-малък офис и плетеше пуловери, които Арт въобще не искаше, но тя непрекъснато му ги натрапваше. Когато им се обадеха, Бет просто прехвърляше с опитни пръсти картотеката и занасяше в офиса на Арт картоните с имената и адресите на мъжете или жените, които отговаряха на нуждите на клиента.

Арт получаваше десет процента от възнаграждението, което даваха за съответната услуга. Тази уговорка задоволяваше и клиентите, и Арт, така че с течение на годините Арт натрупа доста парици, все в брой и не попадна в лапите на данъчните чиновници. Дейността му оставаше скрита зад вратата с табелка: Международно обединение на кръжоците за тълкуване на Библията. Не му пречеха нито посетители, нито полиция.

Тази сутрин Арт Баниън, слаб, плешив, с черти, на които всеки лешояд би завидял, се люлееше на стола пред бюрото си, с крака на самото бюро и размишляваше върху миналото. От време на време, когато му омръзваше да чете криминалета и телефонът задълго замълчаваше, той се размисляше за грешките си, за живота в различните затвори, мислеше дори за майка си и баща си.

Родителите му бяха дребни фермери и с радост робуваха на земята, за да си изкарват прехраната, а според Арт тя беше нищо и половина. Брат му, Майк, с десет години по-малък, нямаше неговите амбиции. Арт бе напуснал дома си на седемнайсет години, жаден за

пари и ярките светлини на града. След година полугладно съществуване в Ню Йорк, го заловиха с още двама при опит да разбият банков сейф. Отиде в затвора за две години. От този момент нататък не престана да се опитва да направи бързи пари, но въобще не му вървеше и непрекъснато го хващаха и пращаха в затвора. Когато родителите им починаха, Майк постъпи в редовната армия и стигна до чин сержант в пехотата, което според Арт беше най-нисшата форма на животинско съществуване. Но той бе привързан към брат си, който никога не му се месеше, не му натякваше, редовно го посещаваше в затвора и не се опитваше да промени начина му на живот. Между двамата съществуваше здрава връзка и у Арт се прокрадваше възхищение към брат му, което не бе споделил с никого.

Когато Арт разбра, че престъпленията не си заслужават риска, той се огледа, намери Бет и се ожени за нея. Беше дребна, дебела, добродушна жена на четирийсет години, чийто баща бе осъден до живот за убийство, а майка ѝ държеше някакъв долен вертеп в Ню Орлеан. Бет с радост помагаше на Арт да върти агенцията за раздаване на роли в различните престъпления и да поддържа реда в един приятно мебелиран, удобен четиристаен апартамент.

Като си седеше на бюрото и си припомняше миналото, Арт постепенно се замисли за брат си и му стана тъжно. Много тежък удар се бе стоварил върху Майк — удар, какъвто Арт не би пожелал и на най-големия си враг. Когато брат му стигна чин сержант, той се ожени. Арт се срещна с жена му, Мери, само веднъж, но веднага я хареса. Мило, привлекателно момиче, с което Майк бе повече от щастлив. При едно свое посещение в затвора преди шест години, той съобщи на брат си, че смята да се жени. С широка усмивка Майк обяви, че те с Мери планират голямо семейство. Арт се насили да даде вид, че се радва, но си помисли, че всеки, който има намерение да ражда деца, не е много в ред. Бяха преместили Майк в Калифорния и двамата братя нямаха връзка в продължение на няколко години. Арт понякога се чудеше как ли се оправя Майк, ала не бе от хората, които пишат писма, пък и беше много зает с изграждането на агенцията си.

Съвсем наскоро, преди две седмици, брат му се обади по телефона и го помоли да се срещнат. В гласа му се чувстваха нотки, които подсказваха, че нещо не е наред. Покани Майк в апартамента си, но той му даде да разбере, че иска да говорят насаме.

— Няма проблем — отвърна Арт. — Бет може да излезе да се види с приятелки. Случило ли се е нещо?

— Точно за това искам да поговорим — каза Майк. — Тогава ще се видим у вас в седем — и затвори.

Сега, като си припомняше срещата, Арт отново изживя всичко и лицето му се сгърчи. Когато отвори входната врата на апартамента, едва позна брат си. Последния път, когато го видя, той просто му завидя на физическата форма и външния вид, отпечатък от редовната служба в армията. Сега Майк беше бледа сянка на това, което бе представлявал някога: слаб, изпит, с хлътнали очи, излъчващ отчаяние, което Арт веднага усети.

Двамата мъже седнаха в тихата дневна и Арт изслуша внимателно брат си. С няколко изречения, Майк очерта в общи линии всичко, което се беше случило през изминалите шест години.

Година след сватбата им се родило момиченце — монголоид. Мери напуснала работа, за да гледа детето. Нарекли го Криси. Мери се грижела за нея с много обич. Наложило се да поограничат разходите и да заживеят само с армейската заплата на Майк.

— Боже! — бе възкликнал Арт. — Много съжалявам. Монголоидно бебе? Какво значи това по дяволите?

— Дете със забавено умствено развитие — отвърна му Майк. — Мило, любвеобилно хлапенце, което никога няма да се научи да чете, да пише и ще говори със затруднение. Няма значение. Тя си е наше бреме и ние двамата бяхме луди по нея.

— И...?

Майк гледаше пред себе си, без да вижда и отчаянието му сякаш се задълбочи още повече.

— Преди три седмици Мери я блъсна кола.

Арт се надигна от стола, вторачил очи в брат си.

— Искаш да кажеш, че жена ти е починала? — потрепери той.

— Да.

— За бога, Майк! Защо не си ми казал?

Майк вдигна рамене.

— Сега ти казвам.

— Но защо сега? Можех да направя нещо. Можех да дойда при теб. За бога...

— Никой не можеше да ми помогне — каза тихо Майк. — Трябваше сам да се оправя. Сега нямам жена и съм сам с Криси. Дадох я в един дом за деца, близо до казармата, така че мога да я виждам в събота и в неделя. Освободих къщичката, която бяхме наели. Сега живея в казармата. Този дом е добър за Криси, но е доста скъп. Досега се оправях.

— Пари ли ти трябват, Майк? Мога да ти дам известна сума. Колко искаш? Ще направя каквото мога.

— Не, не можеш да ми дадеш толкова, колкото ми трябват, Арт — каза Майк.

— Какво значи това? — попита Арт. — Мога да ти дам една-две хилядарки. Дявол да го вземе! Мога да ти дам тези пари.

— Имам нужда поне от петдесет хиляди — каза Майк.

Арт го зяпна.

— Да не си луд? Защо са ти толкова много пари?

— За да се погрижа за Криси. Говорих с доктора от дома за деца. Много симпатичен човек. Каза ми, че Криси има порок на сърцето. Било нещо обичайно при монголоидните деца. Тя няма да живее повече от петнайсет години. За да може да получи най-добрите грижи, а аз съм сигурен, че в този дом ще ги получи, ще са нужни петдесет хиляди долара, за да бъде осигурена до края на краткия си живот.

— Но, Майк! Нали печелиш! И аз мога да помагам. Не е нужно да намериш тези пари наведнъж. Можеш да плащаш на месечни вноски.

Майк кимна.

— И аз така си мислех, но след пет или шест месеца аз ще съм мъртъв.

Арт замръзна. Погледна брат си, изтънялото му лице и хлътналите очи, и по гърба му полазиха тръпки.

— Мъртъв? Я не говори глупости! Ще изкараш поне още двайсет години. Какви ги говориш?

Майк се загледа в чашата с уиски, след това погледна брат си право в очите.

— Имам злокачествен рак — рече той тихо.

Арт затвори очи. Усети как цялата кръв се отдръпва от лицето му. Последва дълга тишина и Майк каза:

— През последните две години имам едни особени болки. Появяват се и изчезват. Не казах на Мери. Помислих си, че е нещо съвсем безобидно. Нали знаеш? Всеки човек го боли по нещо, но смята, че не е сериозно и не обръща внимание. Когато изгубих Мери и тези болки се засилиха, разтревожих се за Криси и отидох при участъковия лекар. Той ми уреди посещение при специалист в Нортпорт на Лонг Айлънд. Затова съм тук. Преди два-три дни ходих на лекар и той ми каза, че имам още около шест месеца живот. След два месеца ще трябва да постъпя в болница и вече няма да изляза от там.

— Господи! Това е ужасно! — каза Арт. — Този лекар може и да греши.

— Не греши. Сега да говорим по същество, Арт. — Майк погледна брат си право в очите. — Казвал си ми с какво се занимаваш — набираш хора за различни престъпления. Нямам начин да спечеля петдесет хиляди долара, но трябва да се сдобия с тях. Не ме интересува какво ще извърша, защото и без това ми остават само няколко месеца живот. Можеш ли да ми намериш нещо, за да спечеля петдесет хиляди? Заради Криси съм готов да извърша дори убийство. Можеш ли да ми помогнеш?

— Не зная, Майк. Разбирам какво имаш предвид, но петдесет хиляди са доста пари и рядко падат от един-единствен удар. Ти си аматьор, нямаш полицейско досие. Моите хора ще откажат да работят с теб. Задача, която може да донесе толкова пари, обикновено остава за „свои хора“.

— Стига, Арт — каза Майк и в гласа му се усетиха стържещи нотки. — Разчитам на теб. Каквато и да е работата, ще я свърша и ще я свърша добре. В момента имам един месец болнични. Ще остана тук, докато ми намериш нещо. Отседнал съм в хотел „Мирадор“. — Той се изправи. — Всичко, повтарям ти, всичко, което ще ми донесе петдесет хиляди. Благодаря ти, Арт. Разчитам на теб. Разбираш ме, нали?

Арт кимна.

— Ще направя каквото мога, но нищо не обещавам.

Майк го погледна напрегнато.

— Разчитам на теб, Арт — каза той. — Когато ти беше в затруднено положение, аз не те изоставих. Сега очаквам и ти да направиш същото — и той си тръгна.

Арт се опита да направи каквото може, но неговите хора отказваха да работят с аматьор. Така че, тази сутрин той седеше в офиса и си блъскаше главата откъде да намери за брат си работа, която да му донесе петдесет хиляди долара. Чудеше се дали да не продаде малко от акциите си, но реши, че Бет никога няма да се съгласи. Беше обсъдил положението с нея, но тя не показва кой знае какво разбиране. „Ненормалните копелета трябва да бъдат удушавани още когато се родят — каза тя. — Едно нещо няма да позволя да направиш, Арт. Няма да продадеш акции и да дадеш парите на Майк. Това ясно ли ти е?“

От посещението на брат му измина една седмица. Той не беше се обаждал повече, но споменът за хлътналите очи и отчаяния поглед продължаваше да измъчва Арт.

Бет пхна глава през вратата и прекъсна тъжните му мисли.

— На телефона е Ед Хедън, Арт — рече тя.

Арт замръзна като за почест. Хедън бе клиентът, който му носеше най-големите печалби. Много пъти му беше препоръчвал първокласни крадци и Хедън плащаше доста щедро.

Вдигна слушалката и каза:

— Здравейте, господин Хедън. Много ми е приятно да ви чуя. Мога ли да ви бъда полезен с нещо?

— Не бих ти се обадил само, за да ти чуя гласа — сръза го Хедън. — Трябва ми мъж: представителна външност, точен стрелец, да кара Ролс Ройс и да изпълнява шофьорски функции.

Арт си пое дълбоко дъх.

Това изглеждаше тъкмо работа за Майк.

— Няма проблем, господин Хедън. Имам точно такъв човек. Каква е задачата?

— Важна. Плащам около шейсет хиляди.

Арт затвори очи. Всичко изглеждаше прекалено добре, за да бъде истина.

— Няма проблем господин Хедън.

— Кой е човекът, когото имаш предвид?

— Брат ми. Той е първокласен стрелец и има нужда от пари.

— Какво е полицейското му досие?

— Няма полицейско досие, господин Хедън. В момента е инструктор в армията. Изглежда добре, говори добре и е много точен

стрелец. — Толкова му се искаше да получи работата за брат си, че продължи: — Гарантирам за него, господин Хедън. — Веднага съжали. Откъде можеше да знае, че Майк ще отговори на изискванията на Хедън? Хедън беше безмилостен. До този момент Арт безупречно задоволяваше исканията му, но бе сигурен, че само една погрешна стъпка, и Хедън няма да работи повече с него. Поръчките на Хедън бяха основна част от дейността на агенцията. Ако Хедън го изоставеше, същото щяха да направят и останалите му клиенти. Обля го студена пот, но казаното — казано, връщане назад нямаше.

Хедън отговори:

— За мен е все едно. Стига ми това, че ти гарантираш за брат си. Добре, кажи му в неделя, двацет и трети, в десет часа да се обади на Корнелиус Ванс в хотел „Сийвю“ в Маями.

— А оръжието?

— Ванс ще му го даде, а освен това, Баниън, няма да има никакво насилие. Никой няма да бъде убит, но стрелецът трябва да бъде много точен.

— Кога ще стане плащането, господин Хедън?

— Когато задачата бъде изпълнена. Ще отнеме около два месеца. Това ще е голяма работа, Баниън. Само да се обърка нещо, и се прощаваш с бизнеса — Хедън затвори телефона.

Бет нахлу в офиса като фурия.

— Всичко чух — лицето ѝ беше червено като домати. — Ти да не си полудял? Този тъп военен? В картотеката имаме десетки отлични стрелци. Защо се спря на този... тъп аматьор?

Арт я изгледа ядосано.

— Той ми е брат. Има нужда от помощ. Махай ми се от главата!

Когато Бет си отиде с мърморене, Арт набра телефона на хотел „Мирадор“ и поиска да го свържат с господин Майк Баниън. Мислеше, че брат му сигурно е излязъл в тази слънчева утрин, но от другата страна на жицата незабавно се чу гласът на Майк.

Арт си помисли: Бедният човек, седял е през цялото време в своята мрачна хотелска стаичка и е чакал да му се обади. Е, поне имам добри новини.

Когато Арт му съобщи новината, Майк изрече със задавен глас:

— Знаех, че мога да разчитам на теб. Бъди сигурен, че няма да те изложя. Веднага започвам да работя по въпроса, но ще ми трябват

пари.

— Няма проблеми, Майк, ще ти изпратя в хотела три хиляди в брой. Не се стискай, когато купуваш шофьорската униформа. Трябва да бъде съвсем убедителна. Клиентът ми е важна клечка.

Последва дълга пауза, после Майк попита:

— И никой няма да бъде убит?

— Човекът твърди, че ще бъде така.

— Добре, Арт. Още веднъж ти благодаря. Можеш да разчиташ на мен — и Майк затвори телефона.

Арт се облегна назад и се замисли дали да смята себе си за светец или за смотаняк.

ВТОРА ГЛАВА

Анита Сертес влезе във втората баня на президентския апартамент на последния етаж в хотел „Спениш Бей“, като вътрешно се беше подготвила за гледката, която я очакваше.

Президентският апартамент, най-люксовият и най-скъпият апартамент в хотел „Спениш Бей“, бе нает от Уилбър Уорънтън, петролен милиардер от Тексас. Току-що оженен за Мария Гомей, южноамериканка, чийто баща притежаваше сребърни мини, беше решил, че Парадайз Сити е най-подходящото място за меден месец. Мария, Вечно недоволна от всичко, този път се съгласи.

На двайсет и девет години Уилбър Все още не бе заел мястото си в нефтената компания, управлявана от баща му. Завърши образованието си в Харвард, където получи магистърска степен по икономика, прекара една година в армията като майор, обиколи света с една от яхтите на баща си, запозна се с Мария, Влюби се в нея и после се ожениха. Когато свършеше меденият им месец, той щеше да стане един от Вицепрезидентите в необхватното царство на баща си.

Баща му, Сайлъс Уорънтън, властен и саможив нефтен магнат, не обичаше никого, освен сина си. Жената на Сайлъс беше починала няколко години след раждането на Уилбър, и Сайлъс, безкрайно влюбен в жена си, прехвърли цялата си любов върху своя син. Когато Уилбър съобщи на баща си, че иска да се жени и го запозна с Мария, Сайлъс я огледа замислено. Мургавото ѝ лице, стройното ѝ, чувствено тяло, големите ѝ, съблазняващи очи и очертаните ѝ устни не му оставяха и сянка на съмнение що за птица е, но той знаеше за баща ѝ и неговите милиарди, така че вътре в себе си се примири. Щом синът му искаше да се жени, нямаше да възразява. В крайна сметка, си заслужаваше човек да спи с нея, а пък и един развод не беше проблем. Така че ѝ се усмихна накриво, потупа я по рамото и каза:

— Искам внучета, скъпа. Не ме разочаровайте.

Мария реши, че той е най-ужасният, най-вулгарният старец на света. Дори когато Уилбър ѝ намекна, че също иска деца, тя го

погледна хладно.

— По-късно. Нека сме щастливи и свободни, докато сме млади. Децата създават само проблеми.

Анита Сертес бе една от многобройните камериерки, които работеха в хотел „Спениш Бей“. Беше кубинка, на двайсет и три, ниска и набита, с мургаво лице и гарвановочерна коса. Работеше в хотела от дванайсет месеца. Работата ѝ се състоеше в това да измива баните, да сменя ежедневно спалното бельо, да бърше праха и да чисти.

Анита приключи със стаята на Уилбър. Тя не беше проблем. Той дори си сгъваше хавлиените кърпи и всичко бе подредено, но банята на Мария караше Анита вътрешно да кипи от гняв.

Каква повлекана само! Богата, глезена кучка! Това си помисли Анита, когато съзря какво ѝ предстои да разчисти.

На пода лежаха прогизнали хавлиените кърпи. (Тя с кърпите ли влизаше във ваната? — почуди се Анита). Огледалата бяха изпръскани с пудра и туш за мигли. На пода имаше размазано настъпено червило. Водата в тоалетната не бе пускана.

Богаташи! Мислеше си Анита, докато събираше мокрите кърпи. Дори да имаше милионите, които притежаваше тази кучка, и през ум не би ѝ минало да остави банята в този ужасен вид.

Докато работеше, мислите ѝ се насочиха към съпруга ѝ, Педро. Бяха дошли във Флорида по настояване на Педро, с надеждата да оправят финансовото си положение, което в Хавана бе доста отчайващо. Анита изкара късмет и си намери тази работа като камериерка, но Педро работеше само от време на време, чистеше улиците, а от това се припечелваше съвсем малко.

За нея Педро беше най-красивият мъж на света. Тя го обичаше с ожесточение, като своя собственост: обожаваше този строен, мургав мъж, понасяше лошите му настроения, вечните му оплаквания, даваше му всичко, което припечелеше. Живееха в една стая в Сийком, работническия квартал в покрайнините на Парадайс Сити. Силно влюбена в Педро, тя не си даваше сметка, че той е един нехранимайко. Изкара няколко дни като чистач по улиците с метла и количка и се отказа. Единствената му мисъл беше как да се върне в малката ферма на баща си, където отглеждаха захарна тръстика, въпреки че преди година единствената му мисъл беше как да избяга оттам. Анита изслуша оплакванията му и му рече да бъде търпелив. Сигурно всеки

момент щеше да се появи нещо по-добро. Да сечеш захарна тръстика въобще не е живот. Тя щеше да работи още по-упорито и ще се издържат. Педро се беше усмихнал. Окей, значи могат да изчакат.

Докато чистеше разхвърляната баня, тя се чудеше какво ли прави Педро. Беше ѝ казал, че ще поскита из улиците и ще се опита да си намери работа, но тя се съмняваше в това. В края на всяка седмица той похарчваше всичките пари, припечелени от Анита. Често мърмореше, че няма достатъчно пари, за да си купят дори ориз и тя обеща да работи още повече.

Докато тя се трудеше да направи банята на Мария Уорънтън безупречно чиста, Педро Сертес седеше в един западнал бар в Сийком. Беше с Роберто Фуентес. Дватама пиеха бира.

Фуентес беше кубинец, който живееше в Сийком от три години. Нисичък, дебел, с трескави, безмилостни очи, той успяваше да си изкарва прехраната, като почистваше и стягаше яхтите на богатите. Педро му беше симпатичен и той търпеливо изслушваше вечните му оплаквания. Тази вечер реши, че Педро вече е узрял за една работа, която щеше да донесе на Фуентес около три хиляди долара. Фуентес смяташе, че самият той не е човек на риска. Ако можеш да прибереш три хиляди долара и да накараш някой друг да поеме риска, заслужаваше си да помислиш по въпроса.

С тих глас каза:

— Педро, какво ще кажеш да спечелиш хиляда долара?

Педро поклати чашата с постепенно затопляща се бира, след това погледна Фуентес.

— Защо ми говориш тия неща? Хиляда долара? С толкова пари можем да се върнем с жената във фермата на баща ми. Какво имаш предвид?

Фуентес се усмихна. Усмивката му напомняше бързо изстрелян език на змия.

— Може да се нареди. От теб зависи. Хиляда долара! Добре е, а?

Педро кимна.

— Повече от добре. Говори нататък.

— Нали знаеш къде е стаята ми на улица „Корал“. Големият блок.

— Зная го.

— В тоя блок има седемдесет наематели. Всеки от тях плаща по шейсет долара наем на месец. Това прави по четири хиляди и двеста долара. Тъй ли е?

— И к'во от туй? — попита Педро.

— Ние с теб можем да пипнем тия парички. За тебе е проста работа.

Очите на Педро се присвиха. Хиляда долара лесна печалба!

— Продължавай нататък! — каза той. — Много интересно.

— В тоя блок живее Ейб Леви. Работи за собствениците на блока. Едновременно е и портиер, и касиер. Всеки петък ходи от врата на врата и събира наема — четири хиляди и двеста долара. Отива си вкъщи, записва сумата, а на следващата сутрин я носи в офиса. От години го прави. Наблюдавал съм го. Леви е един смачкан мухльо. Ако човек размахна пистолет пред него, направо ще припадне. Стар и дебел. Ние просто трябва да влезем в момента, когато брои парите, да тикнем пистолет пред очите му и да приберем четири хиляди и двеста долара. Казвам ти, Педро, много е лесно.

Очите на Педро светнаха.

— Харесва ми — каза Педро. — Значи утре?

— Да — Фуентес отново пусна змийската си усмивка. — Но ти ще трябва да се заемеш с Леви. Ако вляза аз, той ще ме познае, но ако ти размахаш пистолета, няма да разбере нищо. Ще те чакам отвън, а ти ще свършиш работа.

Очите на Педро изгубиха блясъка си. Той се замисли, след това поклати глава.

— Значи за тебе няма никакъв риск? Рискът е за мене... тъй ли?

— Няма никакъв риск. — Фуентес се наведе напред и потупа Педро по ръката. — Влизаш, размахваш пистолета, Леви припада, ти прибиращ парите и двамата сме щастливи.

— За тая работа искам две хиляди — рече Педро твърдо.

Фуентес направи гримаса.

— Тъй като сме приятели, предлагам ти шанса да спечелиш малко пари. Мога да хвана всеки да свърши тая работа. Много е лесно. Не. За две хиляди въобще няма к'во да говорим.

— Хиляда и петстотин или си търси някой друг — Фуентес се поколеба, после пак пусна една змийска усмивка.

— Съгласен — той се наведе напред. — Да поговорим по-подробно.

Когато Анита изкачи петте етажа до стаята, в която живееше, и влезе, завари Педро да лежи на леглото с провиснала между устните цигара и доволна усмивка на лицето.

Анита бе свободна до осем вечерта, когато трябваше да се върне в хотела, за да почисти още веднъж апартамента на последния етаж. Беше пет следобед и тя вече се чувстваше уморена и депресирана, но като видя колко е спокоен Педро, очите ѝ светнаха.

— Намерил си работа! — възкликна тя. — Изписано е на лицето ти!

— В събота се връщаме в Хавана — каза Педро. — Ще имам пари за самолет и достатъчно, за да мога да помогна на татко.

Анита го погледна.

— Не може да бъде!

— Може. — Той пъкна ръка под възглавницата и извади револвера 38-ми калибър, който Фуентес му бе дал. — С туй нещо всичко може.

Анита седна рязко, имаше чувството, че ще припадне. От известно време подозираше, че Педро ще бъде принуден да направи някоя отчаяна стъпка.

— Скъпи, моля те! Недей!

Педро бутна пистолета под възглавницата.

— Стига толкоз. — Слабото му лице изглеждаше озлобено. — Трябват ми пари, за да се върна у дома. Ние с Фуентес обсъдихме тая работа. Няма никакъв риск. В събота заминавам. Ти ако искаш да останеш — оставай. Заминавам си вкъщи с хиляда и петстотин долара. Туй е последната ми дума.

— Винаги има риск — каза Анита с треперещ глас.

— Тоя път няма. В събота тръгваме. Дай ми сега нещо за ядене.

Анита се беше сприятелила с третия готвач на хотела. Позволяваше му от време на време да пусне по една ръка под полата ѝ и да я опипа нежно, а в замяна ѝ даваше остатъци от храната — късчета от хубава пържола, от пиле, а понякога дори по някое парче плодова торта. Докато седеше и гледаше Педро, тя внимателно придържаше найлоновата торбичка, която готвачът ѝ беше дал, а Педро не откъсваше поглед от торбичката. Не беше ял цял ден.

— Сериозно ли говориш, че смяташ да откраднеш, скъпи? — попита тя.

— Нали чу к'во казах. Дай ми сега нещо да ям.

Тя се изправи бавно и с несигурна крачка се потътри към кухнята.

* * *

Детектив първа степен Том Лепски обичаше петъците. Ако не се случеше нещо извънредно, а в Парадайз Сити това ставаше много рядко, можеше да си тръгне и да се прибере рано у дома. Е, вярно, вкъщи го чакаше Керъл, жена му, която му натякваше за домакинските му задължения и че трябва да окоси ливадата, но поне беше далече от кабинета на детективите и дори домакинската работа бе приятна в сравнение с това да седиш и да чакаш някое престъпление.

Погледна часовника си. Още десет минути и си тръгва. Керъл му бе казала, че за вечеря ще има пай с шунка и пилешко. Лепски обичаше да си похапва, а пай с шунка и пилешко бе любимото му ядене.

Макс Джакъби, детектив втора степен, тъкмо довършваше един доклад за открадната кола. Двамата с Лепски работеха добре заедно.

— Пай с шунка и пилешко! — възкликна Лепски. — Боже, толкова го обичам!

Джакъби престана да трака на пишещата машина.

— Има моменти, когато искрено ти завиждам, Том — каза той. — Да си женен за такова страхотно момиче като Керъл! Щом ми свърши дежурството, ще ида до Фънг-Ю, да си взема нещо за вечеря вкъщи... уф!

Лепски го погледна самодоволно.

— Време ти е да се ожениш, Макс. Аз не мога да ги ям тези боклуци. Керъл ще вдигне страхотна олелия, ако разбере, че ям такива работи.

— Сигурно — Джакъби въздъхна и продължи да пише.

Телефонът на бюрото на Лепски иззвъня. Той сграбчи слушалката и изрева:

— Детектив Лепски. Какво желаете?

— Лепски! Трябва ли да се държиш просташки и да ревеш по този начин?

Лепски изстена, като разпозна гласа на жена си.

— О, ти ли си скъпа? — Той веднага сниши тон.

— Да, аз съм. Том, ти наистина трябва да се държиш по възпитано по телефона.

— Добре — Лепски разхлаби вратовръзката си. — Връщам се след петнайсет минути. Как е паят?

— Затова ти се обаждам. Мейвис беше тук. Разправяше ми за мъжа си. Наистина, Том, да знаеш само как се държи този човек! Дума не можах да обеля. Просто седях и слушах.

Лепски се размърда неспокойно на стола си.

— Добре, като се прибера вкъщи ще ми разкажеш по-подробно. Как изглежда паят?

Последва пауза, после Керъл каза:

— Случи се една малка неприятност. Докато Мейвис ми разказваше за Джо, аз просто забравих за пая във фурната. Как само се държи този човек с нея! Няма да повярваш! Онемях.

Лепски започна да барабани с пръсти по бюрото.

— Забравила си проклетия пай във фурната?

— Не говори така, Лепски. Вулгарно е.

Лепски счупи на две молива, който държеше. Джакъби престана да пише, облегна се назад и се заслуша в разговора им.

— Какво се е случило с пая? — изрева Лепски.

— Бих предпочела да не крещиш. Обаждам се, за да ти кажа на връщане да се отбиеш в магазина на Фънг-Ю и да вземеш нещо за ядене — каза Керъл. — Иначе няма да имаме вечеря — и тя затвори телефона.

Лепски трясна слушалката и яростно изгледа Джакъби, който моментално се извърна и продължи да пише на машината. Сумтейки, Лепски излетя от кабинета на детективите. Тъкмо стигна до дежурната стая и се готвеше да излезе, когато се появи сержант Джо Бийгълър.

Бийгълър, едър, пълен, луничав мъж, ръководеше полицейското управление, когато началникът Теръл отсъстваше.

— Имам задача за теб, Том — рече той.

Лепски му хвърли ядовит поглед.

— Дежурството ми свърши и си тръгвам.

— Задачата страшно ще ти хареса, Том. Можех да я дам и на Макс, но реших, че е само за теб.

— Дай я на Макс. Трябва да купя нещо за вечеря. Керъл е изгорила пая с шунка и пилешко.

— Ако я дам на Макс, никога няма да ми простиш — Бийгълър се ухили.

— И каква е проклетата ти задача? — попита Лепски, явно заинтригуван.

— Току-що постъпи оплакване срещу клуб „Монокини“ — съобщи Бийгълър. — Снощи някаква госпожа Ейбръхъм завела съпруга си там. Възмутена е, че момичетата не носели монокините.

Очите на Лепски щяха да изскочат.

— Искаш да кажеш, че са се разхождали чисто голи?

— Това го казва госпожа Ейбръхъм. Май няма да се размине, Том. Иди да поговориш с Хари. Ако тая работа стигне до ушите на кмета, той ще затвори заведението и окото му няма да мигне.

— Хич няма да е хубаво, ако стане — съгласи се Лепски.

— Само го предупреди.

— Готово. Без монокини, а? За един брадва, а за друг — сватба — очите на Лепски светнаха.

— Направи ми една услуга, Джо. Обади се на Керъл. Кажи ѝ, че няма да се прибера. Кажи ѝ, че съм зает с въоръжен обир.

— Можеш да разчиташ на мен — Бийгълър добре познаваше Керъл. — Ще ѝ кажа, че си проявил голям героизъм.

— Не се престаравай, Джо. Керъл никак не е лесна. Просто ѝ кажи, че са ме повикали заради въоръжен обир. Става ли?

— Това го остави на мен, Том.

Хари Аткин, собственикът на клуб „Монокини“, беше добър приятел на полицията. Неговият клуб, разположен малко встрани от централната улица на Сийком, бе под сигурно крило. Когато на богатите им се приискаше да се позабавляват в крайните квартали, те идваха тук, ядяха прекрасни морски деликатеси, сервирани от главозамайващи момичета по монокини. Бизнесът му определено процъфтяваше.

От време на време, щом се озовеше в района, Лепски се отбиваше да побъбри с Хари, пийваше по някое безплатно питие и

след това продължаваше да си върши работата. Не го споменаваше пред Керъл, защото си знаеше, че тя не би одобрила.

Около 19.45 той пристигна в клуба, спусна се по стълбите в голямото помещение, където чернокожи работници чистеха и лъскаха, подготвяха всичко за вечерта.

Хари Аткин, нисък, дебел, с огненочервена коса, беше зад бара и четеше вечерния вестник. Вдигна поглед и като видя Лепски, се усмихна широко.

— Здравсти, Том. От седмици не съм те виждал. Как си?

Лепски се покатери на едно високо столче, ръкува се с Хари и бутна шапката си към тила.

— Добре — каза той. — А ти?

— Може и по-добре да е. Довечера тук ще бъде страхотна блъсканица. И снощи блъсканицата беше голяма. — Той се пресегна и взе бутилка „Къти Сарк“, защото знаеше, че това е любимото питие на Лепски, и му наля щедро, добави лед и бутна чашата към него.

— Хари — подзе Лепски, след като отпи една голяма глътка. — Постъпи оплакване.

Хари кимна.

— От онази стара вещица госпожа Ейбръхъм, нали?

— Точно от нея. Какво става, Хари? Оплакала се е, че мацките ти не си носят монокините. — Лепски се ухили. — Много ме е яд, че не съм бил тук, но не може така. Ще ти се развали репутацията.

— Лъже. Ще ти кажа какво се случи. Имахме няколко пияни богаташи, които седяха на същата маса с тази стара вещица и с досадния ѝ мъж. Лу-Лу сервираше супа от риба и се бе навела ниско, а задникът ѝ бе щръкнал нагоре.

Лепски, който бе виждал Лу-Лу и смяташе, че тя има най-секси дупе от всички момичета в клуба, кимна.

— Тогава един от пияните дръпна монокините на Лу-Лу и те цопнаха в супата на дъртофелницата. — Харц избухна в смях. Беше ужасно — дъртата изпадна в истерия, мъжът ѝ за първи път от години се почувства мъж, а Лу-Лу си скри котенцето. Двамата пияници страхотно се забавляваха. Всъщност на всички в заведението, освен на дъртофелницата, това страхотно им хареса.

На Лепски от смях сълзи му потекоха от очите.

— Страхотно! Какво не бих дал, за да видя такова нещо.

— Разкарах Лу-Лу оттам, опитах се да успокоя дъртофелницата, но тя сграбчи мъжа си и го извлече навън, като през цялото време крещеше, че ще се оплаче на кмета.

— Добре, Хари, успокой се. Аз ще изтряскам едно докладче. Недей да си напрягаш мозъка. Като разкажа на момчетата в управлението, направо ще се пръснат от смях. И никое друго момиче ли не си е губило монокините?

— Искам да знаеш, Том, че моите момичета са съвсем почтени — рече Хари със сериозен вид. — Монокините са последното нещо, което биха си изгубили.

Лепски се засмя.

— За бога, Хари, какво друго имат да губят? — той довърши питието, погледна часовника си, видя, че минава осем и се сети, че трябва да купи нещо за вечеря. — Направи ми една услуга, Хари. Керъл изгорил пая, който ни беше за вечеря. Ще ми предложиш ли една от твоите пици?

— И дума да не става. За тебе, Том, ще приготвя истинска вечеря. Какво ще кажеш за пиле в сос с гъби и бяло вино? Жена ти ще трябва само да го сложи във фурната за двайсет минути.

Очите на Лепски светнаха.

— Звучи страхотно.

— Добре, налей си още едно питие. Аз ще наредя на Чарли.

Хари се отдалечи с бързи стъпки, Лепски посегна към бутилката „Къти Сарк“. Имаше моменти, когато си заслужаваше човек да работи в полицията, помисли си той. Една хладна ръка го хвана за китката.

— Позволете на мен, господин Лепски.

Лепски вдигна очи и пред него се изпречиха малки гърди с коралово розови зърна. Едно момиче по монокини, с черни обувки на висок ток стоеше пред него и му се усмихваше.

— Аз съм Мариан — каза момичето и дългите ѝ мигли затрепкаха. — Чухте ли за Лу-Лу? Ужасно, нали?

Лепски отвори и затвори уста, но от нея не излезе нито дума. Очите му бяха пълни с великолепно телце пред него.

Усмихната, Мариан му наля питие, добави лед и пъкна чашата в ръката му.

— Господин Лепски — тя седна на високото столче до него. — Аз мисля, пък и повечето момичета са на същото мнение, че вие сте

най-красивият полицай в града. Знаете ли това?

Лепски цъфна. Полицейската работа ли! Кой не би искал да бъде полицай?

* * *

От другата страна на тясната уличка, срещу клуб „Монокини“, се издигаше висок блок с едностайни и двустайни жилища, в които живееха най-вече работници.

Ейб Леви мразеше петъците. Събирането на данъците направо го убиваше. Все някой намираще сърцераздирателни причини да не плаща и той трябваше да се държи грубо, което беше против природата му. От синдиката, собственик на блока, му бяха казали, че никой не може да живее в него на вересия. Ако смотаняците не могат да намерят пари, да се махат. На Ейб никак не му бе лесно да съобщава тази новина. Той искаше да е в добри отношения с наемателите, но ако ги заплашваше, това ставаше невъзможно.

— Виж какво — казваше той, — аз не съм виновен. Или плащай, или напускай. Това го казва шефът. Аз нямам нищо общо.

Беше му нужно доста време, за да измъкне наема от толкова много наематели, така че когато отиде в последния апартамент и след тежка борба изтръгна наема, вече минаваше осем часа вечерта. Бързаше да се върне в своя двустаен апартамент на партера и да вечеря.

Ейб Леви беше набит евреин, с гъста сива четина вместо коса и с буйна брада. Бе живял тежко. Като млад помагаше на баща си да продава плодове с количка. По-късно се ожени за едно момиче, заробено в шивашка фабрика. Когато родителите му починаха, той се отказа от разносната търговия. Един приятел му намери тази работа, да събира наемите. Много по-лесно, отколкото да кръстосва улиците и да бута тежката количка. Преди две години умря жена му. Нямаха деца. Ейб прекарваше вечерите в самота, гледаше телевизия, а веднъж в седмицата ходеше в еврейския клуб, където бе винаги добре дошъл.

Като се качи в асансьора, той с тъга помисли за жена си, Хана. Тя винаги му приготвяше топла храна. Тази вечер щеше да хапне малко солена риба, но поне имаше интересен сериал по телевизията.

Като влачеше тежката чанта, сега натъпкана с банкноти и монети, Леви излезе от асансьора и се запъти по дългия, тъмен коридор към апартамента си. Две от лампите в коридора не светеха. Трябваше да ги оправи, преди да седне да яде, помисли си уморено. Поддръжката на този висок блок бе негово задължение.

Стигна до вратата на своя апартамент, затършува за ключа, отключи и влезе в дневната. Ръката му заопипва стената и завъртя ключа за лампата, но стаята остана тъмна. Изстена наум. Някой от проклетите бушони беше изгорял! Щеше да му се наложи да слиза в мазето. Ейб бе предпазлив човек, винаги подготвен за непредвидени обстоятелства. На малка масичка в дневната имаше мощен прожектор. Тъкмо се опитваше да го напипа в мрака, когато някой му нанесе силен удар между плешките и той загуби равновесие. Краката му се блъснаха в стола, от който гледаше телевизия и той се просна на пода, но пак продължи да стиска чантата с наемите.

Задъхан, с туптящо сърце, Педро Сертес го беше причакал в тъмното. Преди това свали една лампа в коридора, нави около крушката малко алуминиево фолио, след това отново я зави на мястото ѝ и така изгори бушона в апартамента на Ейб и в коридора.

Чувстваше се напълно уверен в това, което правеше, Фуентес му беше казал, че евреинът е съвсем безгръбначен и ще припадне още при вида на пистолета. Донесе със себе си не само пистолета, който Фуентес му даде, но и електрически фенер.

— Не мърдай! — излая той и щракна електрическия фенер, като се погрижи да освети и пистолета му, както и Ейб, който се опитваше да се изправи. — Хвърли ми тази чанта!

Ейб беше събирал наема. Досега не го бяха нападали. Един полицаи го бе предупреждавал:

— Ейб, все един път това може да се случи. Твоите хора искат да носиш пистолет. Ето разрешителното, ето ти пистолета. Ще ти покажа и как да боравиш с него. — А полицаят се оказа добър учител. Без да вярва, че може да му се наложи да използва пистолета, Ейб знаеше, че ако го нападнат и крадецът се измъкне с парите, той губи не само работата, но и жилището. Шефът му го предупреди съвсем ясно:

— Носиш парите, в противен случай си аут.

Така, че Ейб прие пистолета съвсем насериозно. Никога не беше стрелял с него, но знаеше как да действа: вдига предпазителя, хваща с

две ръце и натиска спусъка.

— Бързо! — изръмжа Педро в мрака. — Чантата!

Ейб успя да седне, стискаше чантата и гледаше в ярката светлина на фенера, без да може да различи човека, който му крещеше.

— Вземи я — каза той и бутна чантата по посока на гласа. Тежката чанта се придвижи само петдесетина сантиметра по грубия, протрит килим.

Педро гледаше чантата, без да откъсва поглед от нея, вътрешно триумфираше. Утре, заедно с Анита, щяха вече да бъдат в самолета към дома. Колко ли щеше да се зарадва баща му, когато го видеше отново! Мозъкът му работеше бързо. Бяха решили, че в момента, в който грабне парите, ще се втурне на първия етаж, където Фуентес държеше едностаен апартамент. Евреинът, изплашен до смърт, щеше да помисли, че е изскочил от сградата и полицаите щяха да тръгнат по улиците да търсят мъж с кафява чанта. Сега на Педро му хрумна друга идея. Ами ако не се качи в апартамента на Фуентес, а изтича на улицата? Ами ако задържи цялата сума за себе си? Четири хиляди и двеста долара! Ще се наложи да затвори устата на евреина. Ще го прасне по главата! Точно така! След това ще излезе, ще си иде вкъщи и Фуентес нямаше да може да направи нищо.

Докато се приближаваше до чантата, целият треперещ от вълнение, той свали погледа си от Ейб и насочи светлината на фенера към чантата. Ръката на Ейб се плъзна във вътрешния джоб на самото. Пръстите му се склчиха около дръжката на пистолета. Извади го в момента, в който Педро сграбчи чантата.

Палецът на Ейб вдигна предпазителя, той насочи пистолета и натисна спусъка. Пистолетът блесна, изтрещя и двамата мъже политнаха назад. Педро усети как нещо парещо прониза бузата му, след това усети, че тя се намокря. Той вдигна пистолета и паникьосан натисна спусъка. Светлината на фенера му се концентрира върху Ейб, който се опитваше да се изправи. Педро усети как пистолетът подскочи в ръката му, чу го как изтрещя, след това с ужас видя как на челото на Ейб се появява червено петно, как Ейб полита и пада назад.

Педро, зашеметен от двата изстрела, едва дишащ, стоеше неподвижен, с ясното съзнание, че е убил евреина.

В ума му проблясна ужасяващата мисъл, че е убил човек! Натискаш един спусък и човекът умира! Обхвана го паника. Мислеше

за себе си. Ако го намереха тук, щеше да прекара остатъка от живота си зад решетките: като животно в клетка! Без Анита, без баща си, без жежкото слънце на плантацията със захарна тръстика.

Чу гласове. Затръшване на врати. Някаква жена изпищя.

Фуентес! Трябваше да стигне до него! Сграбчи чантата с лявата си ръка, с пистолет в дясната, като усещаше, че по лицето му се стича кръв, излезе от апартамента на Ейб. Опитваше се да контролира паниката си.

Фуентес, който го чакаше до полуотворената врата на апартамента си, чу изстрелите и се изплаши. Видя доста от наемателите на първия етаж да се тълпят в коридора.

Този тъпанар бе оплескал цялата работа! Не дай Боже, да е убил евреина! Тръгна към групата, събрала се на стълбището, и ги чу как трескаво обсъждат случилото се на висок глас, една жена виеше от ужас. Видя Педро с кърваво лице да вдига поглед към него и се дръпна назад.

Педро се озова пред изплашени хора, които го наблюдаваха и си даде сметка, че оттук не може да се измъкне. Като продължаваше да стиска кафявата кожена чанта, той изтича на улицата.

* * *

Лепски тъкмо взимаше голямата картонена кутия, която Хари остави на бара.

— Ето пилето, Том, плюс макарони. Да ви е сладко!

Лицето на Лепски грейна.

— Боже! Как само ще подскочи Керъл! Хиляди благодарности.

Мариан слезе от високото столче и той я потупа по дупето. В този момент чу изстрелите.

Лепски мигом се превърна в стопроцентово ченге. Скочи от столчето си и се втурна към изхода. В момента, в който изскочи на улицата, пистолетът се озова в ръката му.

Изстрелите вече бяха предизвикали суматоха. Чуваха се свистящите гуми на рязко набилите спирачки коли. Хората се спираха и зяпаха към изхода на високия блок.

В този миг на улицата се появи Педро. При вида на кръвта по лицето му и пистолета в ръката му, тълпата се пръсна. Жените запищяха, някои от мъжете се хвърлиха по очи на тротоара.

Лепски погледна към отсрещната страна на улицата и видя Педро, който хукна да бяга. Лепски, като бързо и ловко заобикаляше спрелите коли, се втурна след него.

Педро чу стъпките на преследвача си. С разширени от ужас очи той погледна назад и видя Лепски да си пробива път сред пръсналите се зяпачи и да го следва по петите. Инстинктивно усети, че мъжът, който тича след него, е ченге — видя пистолета в ръката му. Полупарализиран от страх, той се обърна и стреля по Лепски. Някаква негърка, завтекла се към един вход да се скрие, получи куршум в мозъка.

Лепски изрева:

— Спри или си мъртъв!

Педро се извърна и хукна по улицата.

Лепски стисна пистолета с две ръце, разкрачи се и стреля.

Педро усети как изстрелът го тласна напред. Изпусна протритата кафява чанта, и пистолетът, който Фуентес му бе дал, се изплъзна от ръката му. Преви се на две, прорязан от острата болка.

Една патрулна кола със святкащ буркан закова наблизко. Две ченгета дотичаха до Лепски. Те внимателно се приближиха до Педро и едното от тях каза:

— Това копеле е още живо.

Фуентес се втурна към апартамента си, затръшна вратата и се спусна към прозореца. Надвеси се навън точно в момента, в който Лепски улучи Педро. Видя как кафявата кожена чанта пада до тялото на Педро и как пистолетът отхвърча на около метър разстояние.

Пистолетът!

Фуентес пет пари не даваше за Педро. Надяваше се, че е мъртъв, но пистолетът...!

Сигурно беше луд да даде пистолета си на Педро! В момента, в който ченгетата направеха проверка, щяха да стигнат до него. Някога бе работил като нощен пазач на луксозна яхта и собственикът настоя да носи пистолет, тъй че уреди нещата с полицията. Очарован от пистолета, Фуентес поиска да го задържи. Когато собственикът на яхтата се готвеше да отплава за Бахамските острови, Фуентес му каза,

че случайно е изпуснал пистолета във водата. Собственикът вдигна рамене, рече му да съобщи в полицията и си замина. Но Фуентес не направи нищо подобно. Разрешителното за пистолета щеше да е валидно още осем месеца, а дотогава с парите, които Педро трябваше да открадне, Фуентес вече ще се е върнал в Хавана, ченгетата да вървят по дяволите!

А сега...!

На ченгетата им трябваша само няколко часа, за да проверят и да го спипат.

Облян в пот, той продължи да наблюдава сцената, която се разиграваше долу. Пристигнаха още патрулни коли. Довтаса и линейка с виеща сирена.

Паникьосан, Фуентес се дръпна от прозореца. Трябваше да се измъкне, преди целият блок да бъде претърсен! Спусна се към гардероба и нахвърля малкото си дрехи в един очукан куфар. Къде да иде? Сети се за Мануел Торес, най-добрия си приятел.

Фуентес често се виждаше с Торес на кея. Бяха от едно село край Хавана, ходеха заедно на училище, а като младежи работеха в една и съща ферма за захарна тръстика, Фуентес беше сигурен, че може да разчита Мануел да му помогне.

Той открехна вратата и огледа коридора. Съседите му стояха с гръб към него. Всички гледаха надолу към стълбището.

Като се промъкваше предпазливо с куфара в ръка, стигна до края на коридора, където бе противопожарния изход. Дръпна резето, отвори вратата и погледна назад. Никой не гледаше към него, цялото внимание на тълпата бе съсредоточено върху фоайето на долния етаж.

Затвори вратата зад себе си и се затича надолу по стълбите. С големи, забързани крачки, без да напуска тъмните странични алеи, се запъти към кея.

* * *

Два часа след убийството на Ейб Леви, сержант Хес, нисък, набит мъж, шеф на отдела за убийства, влезе в кабинета на полицейския началник Теръл.

— Прилича на обикновен обир, шефе — каза той. — Двама застреляни. Предполагам, че са стреляли от паника. Досега не сме идентифицирали убиеца. Не е носел документи. Поразпитахме, но още нямаме информация. Кубинец е. Продължаваме да събираме сведения за него, но кубинците като правило се поддържат.

Теръл беше едър мъж с побеляваща русолява коса, едрите черти на лицето му завършваха с издадена напред квадратна челюст. При него външност и същност си съвпадаха — той беше точен, безкомпромисен полицейски шеф.

— А този кубинец?

— Може и да оцелее. Куршумът на Том го е улучил в дробовете. В момента е в интензивното отделение. Лари дежури до леглото му.

— Някакви данни за пистолета?

— Сега правим проверка. Всеки момент ще получим информацията.

— Пресата?

Хес направи гримаса.

— Рядко се случва в един и същи ден да станат две убийства. Голям шум се вдига.

— Можеше да се очаква. Взехте ли отпечатъците на убиеца?

— Вече ги изпратихме във Вашингтон.

Влезе сержант Бийгълър.

— Получихме доклада за пистолета, шефе. Собственост е на някакъв кубинец, Роберто Фуентес. Има разрешително. Живее в същия блок, в който бе убит Леви. Не е убиецът. Снимката от разрешителното не отговаря. Макс и още двама от дежурните отидоха да го доведат.

— Този човек, Фуентес, може да е продал пистолета си на убиеца — каза Теръл, — или пък да е съучастник в обира.

Телефонът иззвъня, Бийгълър вдигна слушалката.

— Изчакай — той и се обърна към Теръл. — Фуентес е изчезнал. Взел е всичките си дрехи. Никой от блока не знае нищо... естествено.

— Искам го — отсече Теръл. — Организирай всичко, Джо.

Бийгълър, който много обичаше екшъна, кимна.

— Ще го имаш, шефе.

* * *

Минаваше два часа през нощта, когато Анита Сертес се приближи до рибарската яхта на Мануел Торес. Кеят, ако не се броят нощните пазачи, бе съвсем пуст. Пазачите я огледаха, докато тя минаваше край тях, като избираше все сенките. Помислиха я за някоя от многобройните проститутки, които се разхождат по кея.

Тя намери лодката и спря. В предната кабина светеше. Беше сигурна, че там ще намери Фуентес.

Едва когато се прибра вкъщи след работа и пусна транзистора, чу за стрелбата.

Сутринта, когато тя тръгваше на работа, Педро ѝ каза да пригответи багажа, щом се върне.

— Утре в десет заминаваме за Хавана. Бъди готова.

Тя обви ръце около шията му и го целуна.

— Скъпи ми съпруже, с цялата си душа се надявам това да не се случи, но знай, че можеш винаги да разчиташ на мен.

Върна се по време на следобедната си почивка, но Педро вече го нямаше у дома. Тя се чувстваше отпочинала физически, но не и психически.

Все си мислеше за пистолета, дето Педро ѝ показа. Мислеше за приятеля му Фуентес, който му го беше дал. Педро я бе уверявал, че няма никакъв риск. Тя го обичаше и се опитваше да повярва, че не е рисковано, но продължаваше да се страхува.

Когато се върна вкъщи около десет и половина с надеждата, че Педро я чака, тя намери стаята празна и сърцето ѝ се сви. Педро ѝ бе наредил да пригответи багажа и тя уморено се зае със задачата да напълни два куфара с вещите им. Докато ги нареждаше си мислеше, че утре по същото време ще бъдат вече в малката ферма и тя щеше да продължи да робува в жегата, но какво значение можеше да има това, когато любимият ѝ Педро е до нея?

Докато чакаше Педро да се върне, реши да чуе новините. Изслуша съобщението за убийството на Ейб Леви, събирал наеми и на Кери Смит, случайна чернокожа минувачка, за опита да се откраднат парите от наемите, събрани от Ейб Леви. Цялата се вкамени.

Говорителят продължи:

— Детективът Том Лепски, видял крадеца да бяга и му извикал да спре, след което стрелял. Крадецът, млад кубинец, все още не е

идентифициран. Сериозно ранен, той в момента се намира Фуентес болницата под полицейско наблюдение.

Анита затисна с ръце устата си, за да сподави писъка.

Педро!

— Полицията търси да разпита кубинец на име Роберто Фуентес, понастоящем в неизвестност. Оръжието, с което са били извършени убийствата, е било негова собственост и се смята, че той или е продал пистолета, или го е заел на убиеца. — Говорителят продължи: — Умоляват се гражданите, които знаят нещо за местонахождението на този човек, да се обадят в полицията.

Анита изключи транзистора.

Някои жени са като направени от стомана, други не са. Ала Анита не само бе от стомана, а от онази стомана, дето е изкована от тежкия труд на тръстикова плантация и в хотела. В момента, в който разбра, че мъжът ѝ е сериозно ранен, в ръцете на полицията, тя внимателно премисли всичко. Скоро полицаите щяха да разберат кой е Педро и къде живее. Щяха да дойдат в тази стая и да започнат да я разпитват. Ще надушат и тия от пресата. Щеше да си загуби работата в хотела. Трябваше веднага да действа.

Фуентес! Той сигурно знаеше, че полицията го търси и ще се скрие.

Анита бе живяла в Сийком доста месеци. Тя бе част от кубинската общност. Познаваше приятелите на Педро. Знаеше, че Фуентес често говори за своя богат приятел Мануел Торес, който имал рибарска шхуна и кръстосвал морето.

Много беше чувала за Мануел Торес. Разправяха, че този мъж има огромно влияние. В кубинската общност за него се знаеше, че е Кръстникът на всички кубинци, живеещи в града. Ако човек имаше проблем, отиваше при Мануел и той му помагаше да го разреши. Щом кажеше, че може да разреши един проблем, значи можеше. Естествено, вземаше по няколко цента за услугата, но никой не протестираше, защото съветите бяха добри.

Веднъж, докато Фуентес и Педро пиеха евтино си вино, Анита седеше до тях и слушаше как се хвали Фуентес.

— Мануел ми е приятел, — бе казал той на Педро. — Ако нещо се случи, мога да ида при него и той ще оправи всичко.

Седя неподвижно в продължение на повече от час, а умът ѝ трескаво работеше.

Педро трябва да бъде спасен! Педро не бива да лежи дълго в затвора. Това бе непоносима, невъзможна мисъл. Добре знаеше цената на приятелството. Нито Фуентес, нито Мануел, щяха да помръднат и малкия си пръст, ако нямаше солидна причина за това.

След като размишлява почти час, тя реши как да излезе от критичното положение. Поколеба се, защото не бе сигурна, че един такъв план ще свърши работа, но се убеди, че няма друг начин да спаси Педро.

Щеше да иде при Мануел и Фуентес и да им каже за плана си. Надяваше се, че като разберат колко много пари ще пипнат, ще ѝ помогнат да спаси мъжа си.

Сега стоеше и гледаше шхуната на Мануел. Забеляза зад перденцето сянка.

Огледа се, намери едно плоско камъче и го хвърли към светлия прозорец.

Изчака. След малко вратата на кабината се отвори и тъмната фигура на един огромен мъж се появи на палубата.

— Аз съм... Анита Сертес — каза тя тихо.

ТРЕТА ГЛАВА

Майк Баниън плати таксито, докарало го от летището на Маями до хотел „Сийвю“. Спря се и огледа входа на хотела, балконите, богато украсени със старомодни плетеници от ковано желязо. Реши, че това е хотел за пенсионери, не с кой знае какви средства. Вътрешно се примири и се изкачи по стълбите, които водеха към фойето с подредени миниатюрни палми и потъмнели вази от кована мед. Прекоси го и се приближи до скромната рецепция.

Изискано облечен възрастен мъж му се усмихна за добре дошъл.

— Господин Ванс ме очаква — каза Майк.

— Господин Лукас?

— Да, аз съм. — Брат му бе казал да се регистрира в хотела като Тед Лукас и резервацията му бе направена на това име.

— Момент, моля — възрастният мъж вдигна слушалката, измърмори нещо, изслуша някого и затвори телефона.

— Господин Ванс ще ви приеме, господин Лукас. Първи етаж. Втора стая. Вашата стая е на четвъртия етаж. Номер дванайсет. Ако оставите чантата си, ще я отнеса до стаята ви.

Майк се качи с асансьора до първия етаж. Пестеше всяко ненужно усилие. Беше усетил, че изкачването на стълби му причинява остра болка от едната страна. Денят бе изключително тежък. Сигурно от полета и влаченето на чантата. Беше сигурен, че утре няма да усеща това ужасно нещо, дето го гризеше отвътре. Болката се появяваше и изчезваше. Имаше дни, когато се опитваше да се убеди, че няма да умре след няколко месеца, но като напускаше летището острата болка го прорязва и трябваше да се примири с факта, че се самозаблуждава.

Почука на стая номер две и някой заядливо му извика да влезе.

Отвори вратата и надникна в малка дневна, с поовехтели, но удобни мебели — стая, в която престарели дядовци и баби можеха да си починат в очакване на смъртта.

Лу Брейди седеше в инвалиден стол. Като го погледна, Майк видя един дребен, слабичък човек, който явно приближаваше

осемдесетте. Брейди беше майсторски дегизиран. Бухналата бяла коса, големият бял мустак, тесните ноздри и сухата, сбръчкана кожа бяха напълно заблудили Маги. Брейди ѝ беше казал да дойде в хотел „Сийвю“, където за нея има резервация на името на Стела Жак и да пита за господин Ванс.

Когато Маги пристигна следобеда на предния ден и се яви в стая номер две, тя се взря в стареца на инвалидния стол, след което смутено възкликна:

— О, извинете ме! Изглежда съм сбъркала стаята — и тръгна към вратата.

— Влизай, скъпа, и си сваляй панталоните — каза Брейди с естествения си глас.

Маги бе така шокирана, че това изобщо не ѝ се стори смешно. На Брейди му трябваше доста време да я убеди, че този стар инвалид, дето я потупва успокоително, е любовта на живота ѝ.

Накрая заговори съвсем делово. Каза ѝ, че на следващата сутрин пристига човекът, който щеше да изиграе най-важната роля в обира на хотела.

— Искам да останеш в спалнята, Маги — рече Брейди. — Остави вратата полуотворена и ни слушай. Искам да се убедиш, че можеш да работиш с този човек, така както аз искам да се убедя. Хедън ме увери, че с него няма да имаме проблеми, но той все пак е аматьор. Нямам доверие на аматьори. Изгуби ли самообладание, ще ни провали и ние здравата ще я закъсаме. Послушай го как говори, вникни добре в това, което казва, после ела и го поогледай добре. Ако не си много сигурна в него, прокарай пръсти през косата си. Ако си сигурна, че ще можеш да работиш с него, просто го кажи.

Маги, доста опулена, кимна.

— Това ще е големият ни удар, нали, Лу? Малко съм притеснена. Не ми се иска да ида в затвора, но щом ти казваш, че всичко ще е наред, значи ще е наред.

— Няма да идеш в затвора, мила, нито пък аз.

Маги започна да гали ръката на Брейди.

— Знаеш ли какво, скъпи? Никога не съм правила оная работа с осемдесетгодишен мъж. Искаш ли да опитаме?

Брейди се засмя.

— Не. Трябваша ми три часа, за да се дегизирам. Няма да се оставя да ме сдъвчеш. Иди да се поохладиш малко.

Застанал на вратата, Майк разгледа стареца, седнал в инвалидната количка. Подведе се, също като Маги, и си помисли:

„Боже! Този разпадащ се старчок ли е човекът, с когото трябва да работя?“

Докато Майк го разглеждаше, Брейди също се взираше в него със студен, изпитателен поглед, след това започна постепенно да се отпуска. Човекът си го бива, помисли си той. Не просто смел, от него се излъчва дисциплина. Хедън каза, че бил сержант в армията. Не е човек, който би загубил самообладание. Брейди малко се притесни от хлътналите очи, но суровите устни и силната линия на челюстта компенсираха очите.

— Аз съм Майк Баниън — каза мъжът. — Господин Ванс?

— Влезте и седнете — нареди Брейди.

Той изчака Баниън да затвори вратата и да седне на един стол, близо до инвалидната количка на Брейди.

— Значи вие сте Майк Баниън — изрече Брейди със старческия си глас. — Разкажете ми за себе си.

Майк погледна Брейди право в очите. В тоя старец имаше нещо фалшиво. Усети го съвсем инстинктивно.

— Тук съм, за да изпълня определена задача — започна той. — Не ви е нужно да знаете нищо за мен, така както на мен не ми е нужно да зная нищо за вас. Каква е задачата?

Това се хареса на Брейди. Този едър военен явно подхожда делово, помисли си той, но реши да го изпита още малко.

— Казаха ми, че сте добър стрелец. Колко добър стрелец сте?

— Хайде да престанем да дрънкаме глупости, а? — рече Майк. — Кажете на човека в другата стая да излезе оттам. И да говорим делово.

Маги се появи от спалнята, спря се да огледа Майк и плясна с ръце.

— Боже, какво страхотно мъжище! — възкликна тя.

Брейди се засмя като видя, че Майк се е вторачил в Маги.

— Хайде всички да пийнем по нещо — предложи той, стана от инвалидната количка и се приближи до бутилките, наредени на масата. — Това е Маги. Тя работи с нас. Ти какво ще пиеш Майк?

Удивен от внезапната пъргавина на стария инвалид и от вида на Маги, която бе в най-секси форма, Майк само зяпна. Сетне бързо се овладя и се изправи.

— Скоч? — попита Брейди.

— Каква е цялата работа, по дяволите? — ядоса се Майк.

— Изпий един скоч, Майк — каза Брейди и наля една голяма доза. — Маги, по-добре е ти да се въздържиш. Зная, че скочът ти пречи да се концентрираш. Дай питието на Майк, докато аз наля на себе си.

Маги взе чашата и се приближи до Майк.

— Заповядай, мъжище — каза тя.

Той пое чашата и си помисли, че никога не е виждал толкова секси жена. Почувства се леко замаян, но забеляза, че Брейди му направи знак да седне и се разположи на един стол.

— Добре, Майк, извинявай, че така те изпробвах, но трябваше да съм сигурен, че ставаш за работата, за която са те наели — Брейди седна в инвалидната количка. — Доволен съм. — Той погледна към Маги. — А ти?

Маги въздъхна.

— О, да. Той целият е само страхотни мускули!

Брейди въздъхна.

— Ще трябва да свикнете с Маги. На мен самият доста време ми бе нужно, за да свикна.

Майк се съвзе от шока, предизвикан от този осемдесетгодишен старец с поведение на трийсетгодишен мъж и от присъствието на Маги.

— Господин Ванс, — отсече той по военному — попитах ви в какво се състои работата.

Маги тихо изохка.

— Не е ли прекрасен този глас? — измърка тя и затрепка с мигли.

— Маги, няма ли да млъкнеш най-сетне? — срязва я Брейди и като се обърна към Майк, продължи: — Ето какво. Аз играя ролята на инвалид, Маги е моята медсестра, а ти си ми шофьор. — Той замълча, след това попита: — Имаш ли униформа?

— Имам.

— Добре.

— Ето в какво се състои задачата.

Следващите двадесет минути Брейди обясняваше подробности по обира.

— Твоята задача е да неутрализираш охраната, ако се покаже. Ще използваш пистолет със стрелички — завърши Брейди и даде знак на Маги, която отиде в спалнята и се върна с пистолета. — Не бива да има никакъв фал. — Продължи Брейди, докато Майк разглеждаше пистолета. — Не е смъртоносно, никой няма да умре. Цялата работа е стреличката да попадне във врата на пазача. Това е твоята задача. После ще ми помогнеш да вземем и изнесем касетките от сейфа и затова ще получиш петдесет хиляди долара.

Майк кимна.

— Ясно. Попитахте ме дали съм добър стрелец — каза той. — Съвсем резонен въпрос, щом става дума за петдесет хиляди долара. — Той огледа стаята. — Тази картина на стената. — Посочи една репродукция на импресионист в пастелни тонове. Картината висеше на шест-седем метра от мястото, където седеше. — Момчето отляво — дясното му око... виждате ли го?

И Брейди, и Маги се обърнаха и се вторачиха в картината. Чак сега я бяха забелязали.

Майк вдигна пистолета. Движението бе бързо и уверено. Нещо изплющя в момента, в който той натисна спусъка.

— Сега вижте — каза той.

Брейди стана от инвалидната количка, прекоси стаята и се загледа в картината. В дясното око на момчето бе забодена стреличката с приспивателно.

* * *

Беше 11.40. Сервитьорите в хотел „Спениш Бей“ циркулираха около огромния басейн, натоварени с подноси с разнообразни коктейли и реагираха бързо на щракащите пръсти на богатшите, които се излежаваха в шезлонги. Сервитьорите бяха следвани от добре обучени момчета с подноси с вкусни коктейлни хапки.

Уилбър Уорънтън бе завършил сутрешното си плуване. Излегната до него по бански, жена му Мария четеше роман. Плуването сутрин не беше за нея. Гримът и прическата ѝ бяха толкова сложни, че тя плуваше само вечер, когато можеше да прекара час или дори повече в реставриране на пораженията, нанесени от водата, преди да иде на вечеря.

Уилбър беше допил вече своето второ сухо мартини. Чувстваше се спокоен и отпуснат. Досега меденият месец протичаше чудесно. Хотелът се оказа такъв, какъвто го описваха в рекламите. Обслужването е безупречно и кухнята не отстъпва на кухнята на никой от изисканите парижки ресторанти. Единственото малко облаче на иначе слънчевия хоризонт бяха непрекъснатите оплаквания на Мария. Крайно разглезена, тя беше от жените, които винаги намират някакъв недостатък, независимо какъв разкош им се предлага. В момента недоволстваше, че в хотела има толкова много стари хора.

Уилбър подчерта, че хотел „Спениш Бей“ е най-скъпият и най-добрият хотел в света. Само много богатите могат да си позволят да отседат тук. А като правило, те са на преклонна възраст.

— Имаме късмет, че баща ми плаща престоя ни, Мария — каза той. — В противен случай нямаше да сме тук.

Мария сбърчи нос.

— Все едно, че живеем в гробище.

— Винаги можем да се махнем оттук. Искаш ли да го направим? Да идем в „Ривидж“, там има само млади хора.

— „Ривидж“? Да не си луд? В този коптор!

Уилбър погледна часовника си и се изправи.

— Ще ида да се обадя на татко.

Мария се намръщи.

— О, боже! Пак ли? Трябва ли всеки ден да му телефонираш?

— Обича да си побъбрим — каза Уилбър. — Няма да се бавя.

Той се отдалечи, а Мария сви рамене и продължи да чете романа си.

Уилбър също обичаше да поприказва с баща си и знаеше, че старецът очаква с нетърпение тези моменти, за да разкаже на сина си какво е станало през деня. Уилбър не забравяше, че баща му е самотен и чака завръщането им в Далас, както и да го дарят с внучета. Доста притеснен от това, Уилбър съобщи на Мария, че баща му им е купил

луксозна къща, изцяло обзаведена, с прислуга, две коли, плувен басейн и малък парк. Всъщност с всичко, което може да се купи с пари.

— А кой е казал, че искам да живея в дупка като Далас? — попита тя ядосано. — След медения месец искам да идем в Париж или Венеция.

— Аз ще работя в Далас, Мария — напомни ѝ Уилбър търпеливо. — Ще ти хареса. Видях къщата. Наистина е прекрасна! По-късно ще идем и в Париж.

Тя го бе погледнала с упорития си поглед и нищо не бе казала. Уилбър взе асансьора до последния етаж, влезе в дневната и поръча разговор с Далас. След няколко минути вече разговаряше с баща си.

— Здравсти, синко! — забоботи басовия глас на Сайлъс Уорънтън. — Как е?

— Добре е, татко, а ти как си?

— Много работа. Дау Джоунс взе, че се покачи. Току-що продадох пакет акции — добра печалба ми донесоха. Ще обядвам с няколко араби, големи клечки в техния регион, ама за мен са дребна риба. Опитват се да ме накарат да склучим една сделка. Ако стане според моите условия, може да паднат доста парици.

— Браво, татко!

— Твоят старец си знае работата. — Пауза и след това: — Как е жена ти? — Сайлъс рядко наричаше Мария с името ѝ.

— Добре, татко.

— Бременна ли е вече?

Уилбър се насили да се засмее.

— Дай ни време, татко. Мария иска да види свят, преди да раждаме деца.

Чу как баща му изсумтя неодобрително.

— Не отлагай прекалено, синко. Остарявам вече. Кога се връщате вкъщи?

— О, след седмица-две.

— Пригответил съм ти много интересни неща тук. Искам да поемеш малко от тежестта на работата, сине. Каза ли на жена си за къщата? Ходих да я погледна. Много е шик.

— Разбира се, че и казах, татко. — Уилбър се опита в гласа му да прозвучи ентузиазъм. — Много е доволна.

Пак изсумтяване.

— Че как иначе? Струва три милиона. — Пауза, след това: — Е, забавлявай се добре, синко. След малко имам заседание на управителния съвет. Скоро и ти ще си в този съвет. Довиждане, сине, и умната, — и Сайлъс затвори телефона.

Анита Сертес тъкмо привършваше със спалнята на Мария, когато Уилбър влезе, за да се обади по телефона. Тя бързо се скри зад вратата и чу разговора. Едната страна на разговора не ѝ даде много информация, освен че естествената топлина в гласа на Уилбър потвърди това, което тя вече беше чула от клюките в хотела: страшно богатият Сайлъс Уорънтън и синът му са силно привързани един към друг. Един от сервитьорите, кубинец, ѝ беше казал, че както дочул, старецът жадувал за внучета.

— Тая богата кучка няма да свърши нищо. Чух ги да се карат в спалнята. Такава егоистка е, че дори не иска да има деца. Синът ще поеме нефтената империя. Ще наследи милиарди, когато старецът хвърли топа — беше ѝ казал той.

Анита не спа. Прекара часове в душната кабина на рибарската шхуна на Мануел Торес в непрекъснат разговор.

Отначало помоли Фуентес да помогне на Педро. Той вдигна рамене.

— Какво мога да направя аз? Ченгетата ме търсят! — развика се той с пронизителен глас. — Ако можех да намеря пари, щях да замина за Хавана, но сега съм вързан.

— Тук ще си в безопасност — увери го Мануел. — Не съм от хората, които изоставят приятелите си.

— Моят съпруг не ти ли е приятел? — попита Анита.

— Негов приятел е — рече Мануел. — Не мой.

Фуентес отчаяно заразмахва ръце.

— Нищо не мога да направя! Не разбираш ли? Ченгетата го пипнаха! Ранен е. Какво мога да направя?

Наведена напред, с горящи очи, Анита заговори.

Двамата мъже я изслушаха, после Фуентес рязко скочи.

— Това са шантави приказки — избухна той. — Ти не си на себе си! Махай се от тука! Да не си посмяла да дойдеш повече! Ти си луда!

Мануел сложи ръка на рамото на Фуентес, за да го удържи.

— Виждам една възможност — каза той. — Нека поразмислим малко над тази идея. Успокой се.

— Това са шантави приказки!

— Нищо, което е свързано с пет милиона долара не може да бъде шантави приказки. Успокой се.

Анита наблюдаваше двамата мъже. Беше очаквала да се противопоставят, Фуентес е глупав, но ѝ стана ясно, че Мануел е почнал да налапва въдицата, която тя поклащаше пред него. Внимателно го огледа: едър, силен, с буйна черна брада, съвсем оголяла глава и жестоки очички. Само ако можеше да го убеди, тя бе сигурна, че той ще изпълни плана ѝ отлично.

Мануел я погледна.

— Нека сега да се разберем — каза той. — Твоята идея е да завземем президентския апартамент и да задържим Уорънтън и жена му като заложници?

— Това е планът ми — рече тихо Анита. — Уорънтън струва милиарди. Баща му го обича. За него откуп от пет милиона ще е нищо.

— А как ще превземем апартамента? — попита Мануел.

— Казвам ти, че тя е луда! — яростно изкрещя Фуентес. — Познавам хотела. Там има охрана! Да завземем президентския апартамент... шантави приказки!

Мануел потупа Фуентес по ръката.

— Приятелю, ще те помоля да млъкнеш. Нека я изслушаме. Пет милиона долара! Помисли си какво означава това. — Той погледна към Анита и я попита: — И как ще влезем в президентския апартамент?

— Чрез мен — обади се Анита. — Аз работя в хотела. Зная всичко за охраната, зная как се стига до апартамента, как да се избегнат хотелските детективи и пазачите. — Тя се обърна към Фуентес: — Ченгетата те търсят. Да не би да имаш намерение да прекараш в тази кабинка месеци наред? Не разбираш ли, че щом веднъж попаднеш в апартамента, ще можеш да имаш всичко: храна, напитки, цигари... всичко. И защото държиш Уорънтънови в ръцете си, от хотела ще ти дават каквото пожелаеш. После, когато ни платят откупа, ние всички, вземайки Уорънтънови като заложници, ще си тръгнем с пет милиона долара.

Фуентес я зяпна, след това погледна неспокойно към Мануел.

— Да, може би — изрече той бавно. — Ти сигурна ли си, че можеш да ни заведеш до президентския апартамент?

Анита започна да се отпуска. Още една рибка бе налпала вьдицата.

— Мога — натърти тя. — Имам дубликати от ключовете за стаята на обслужващия персонал и за президентския апартамент.

— Така ли? — попита остро Мануел. — Откъде ги имаш?

Неотдавна Педро я беше посъветвал:

— Винаги дръж дубликати от хотелските ключове. Човек не знае кога могат да му потрябват.

И той ѝ бе обяснил как да направи восъчен отпечатък, а по-късно уреди да изработят самите ключове.

— Това си е моя работа — отсече тя. — Просто имам.

Фуентес погледна към Мануел.

— Ти как мислиш?

— Идеята ми харесва. Но ще ни е нужен трети човек. Не знаем колко време ще ни се наложи да прекараме залостени в този апартамент. Ще трябва и да спим. Един спи, един дежури. Ще ни бъде нужен трети.

— Аз ще съм третият — отсече Анита.

Мануел поклати глава.

— Не, за теб ще е по-добре да се държиш настрана.

— Аз ще съм третият — повтори Анита твърдо. — Съвсем скоро ченгетата ще научат името на мъжа ми. Ще тръгнат да ме търсят и ще изгубя работата си. Тогава вече няма да можете да стигнете до президентския апартамент. Всичко трябва да стане много бързо.

Мануел се замисли за малко, после кимна.

— Звучи разумно — обърна се той към Фуентес. — Нека да поразмислим по-внимателно върху този твой план, госпожо Сертес. Ела утре вечер и ще ти отговоря дали ще го направим.

— Не по-късно от утре вечер.

— Утре вечер. Отговорът ще е или да или не — каза Мануел. Бяха захапали, помисли си тя и се втренчи в Мануел:

— Сега ме чуйте. Ще ви пусна в апартамента при едно условие.

Двамата мъже я изгледаха подозрително.

— И какво е условието? — попита Мануел.

— Не искам нищо от откупа. Каквито пари вземете, можете да си ги разделите, но заедно с другото трябва да поставим и условието да освободят Педро и той да дойде с нас, когато отлетим заедно със заложниците за Хавана. Ако не сте съгласни с това условие, няма да ви пусна в апартамента.

Фуентес пак избухна.

— Казах ти, че тя е луда! — изкрещя той на Мануел. — Педро е ранен! Може да умира! Ченгетата никога няма да го пуснат! Убил е двама души! Налудничави приказки!

— Млъкни! — излая Мануел, който вече губеше търпение. — Вижте, госпожо Сертес, поставяте много трудно условие, но то не е невъзможно. Веднъж да се доберем до апартамента и да вземем нещата в свои ръце, ние ще диктуваме условията. Обещавам, че ще направя всичко възможно, за да бъде и съпругът ви с нас, когато заминаваме. Аз съм човек, който държи на думата си. Познават ме като честен човек. Обещавам, но ще бъде трудно.

— Мануел Торес — натърти Анита, а очите ѝ бяха станали твърди и студени като стомана. — Аз не съм глупачка. Единствената ми мисъл е да си върна светлината в моя живот — Педро. Когато настъпи моментът и не са изпълнили искането ми да освободят Педро, ще убия тази богата южноамериканска кучка, ще убия и Уорънтън. Така ще им кажеш и ако не ти повярват, тогава ще им го кажа аз и на мен ще ми повярват.

Мануел я погледна, стреснат. Ето, помисли си той, една наистина силна жена и той усети, че ѝ се възхищава. Беше напълно убеден в думите ѝ.

Остана дълго неподвижен, без да свали очи от нея, после кимна. Бе победен от стоманените нотки в гласа ѝ.

— Добре, може и да стане. Ела утре вечер. Ще поразуча някои неща. Първо трябва да разберем как е мъжът ти. Това няма да е проблем. Утре, след като свършиш работа, ще обсъдим какво да правим.

Уморена, но вътрешно ликуваща, Анита стана. Мануел се изправи в цял ръст и ѝ протегна ръка.

— Ти си добра съпруга и много сваятна жена — каза той. — Ще работим добре заедно.

Щом тя излезе, Фуентес избухна:

— Но тя е луда!

Мануел го погледна и поклати глава:

— Тя е влюбена. Когато жените са истински влюбени, стават по-силни от мъжете. Сега да лягаме да спим.

* * *

Клод Превин работеше денем на рецепцията в хотел „Спениш Бей“. Задълженията му включваха посрещане на новопристигналите, регистрирането им, изпращането им до апартаменти и вили, подготвяне на сметките. Трийсет и пет годишен, висок и слаб, той бе работил няколко години на рецепцията в хотел „Жорж Пети“ в Париж. По съвета на баща си, който имаше ресторант с две звезди на левия бряг, Клод Превин направи постъпки за шефското място на рецепцията. След като го утвърдиха, вече две години работеше на рецепцията на този най-добър хотел. Жан Дюлак, собственикът на хотела, беше доволен от него. Бъдещето на Превин бе подсигурено.

В тази гореща, слънчева сутрин Превин стоеше на рецепцията и оглеждаше огромното фойе, в което посетителите разговаряха и си пийваха утринните коктейли. Слушаше носовото бърборене на тези богати старци и си спомняше с носталгия за хотел „Жорж Пети“, където кипеше бурен и интересен живот. Тук имаше само дъртаци, които бяха много взискателни, но се задоволяваха само с ядене, пиене и клюки. Богатите старци, мислеше си Превин, са пълна скука, но без тях този хотел не би съществувал.

Пред него се появи едно видение в бяло. Той примигна, защото пред очите му се изправи най-великолепната и най-сексапилна жена, която някога бе виждал.

Маги Шулц, в престилката на медсестра, с медени къдри, скрити почти изцяло под касинката, с големи, блестящи очи, представляваше за Превин, дори облечена, нещо повече от плакат на „Плейбой“.

Маги, която си даваше сметка за сексуалното си въздействие, погледна красивия мъж с ясното съзнание, че е направила необходимото впечатление.

— Господин Корнелиус Ванс има резервация — каза тя със смирен глас.

Известно време Превин само я гледаше. След това се овладя, поклони се с мисълта, че ако има жена на този свят, с която той би искал да е в леглото, то тази жена сега стоеше пред него и му се усмихваше.

— Господин Ванс. Разбира се. Вила номер три — отговори той с леко пресипнал от възмущение глас.

— Ами той е отпред — измюка Маги. — Горкичкият, не може да влезе. Каза ми да го регистрирам. Аз съм сестрата, която се грижи за него — Стела Жак. — Тя му пусна своята най-секси усмивка.

— Какво трябва да направя?

Превин, почти хипнотизиран от усмивката ѝ, щракна с пръсти. Магически се появиха две момчета.

— Ако обичате да се подпишете вместо господин Ванс, госпожице Жак — каза той. — Момчетата ще ви придружат до вилата.

Маги се подписа, след това хвърли на Превин още една секси усмивка и последва пиколата към Ролс Ройса.

Превин си пое дълбоко дъх. Каква жена само! Помисли си той. Докато я наблюдаваше как пресича фоайето и се възхищаваше на поклащането на бедрата ѝ, един глас каза на френски.

— Коя е тя, Клод?

Превин се стресна гузно и се обърна.

— Добро утро, господин Дюлак — той почтително се поклони.

Жан Дюлак, собственик на този луксозен хотел, наскоро прехвърлил петдесетте, беше висок мъж с изискана външност и с излъскания чар на французин, но зад този чар се криеше безмилостната възискателност, която бе сътворила чудото „Спениш Бей“. Не понасяше немарливост, лениво обслужване. Беше направил този хотел най-добрият в света и бе твърдо решен да поддържа нивото му. Остави управлението на хотела в ръцете на високоплатени професионалисти, но през цялото време наглеждаше, следеше, поправяше, насочваше персонала си.

Всяка сутрин в девет и половина излизаше от офиса си и посещаваше последователно всяко звено от хотела. Винаги усмихнат и любезен, той бе безкомпромисен към всички пропуски, фалове и гафове. Започна от пералнята, размени по някоя приказка с жените, които го обожаваша, сетне слезе във винарската изба, поприказва с шефа ѝ, който бе французин, после обходи трите ресторанта и обсъди с

управителите им менюто за деня. След всичко това отиде в кухнята, поприказва с главния готвач и докато разговаряше с младшите готвачи, хвърли бърз поглед наоколо, като през цялото време следеше за пропуски.

Този сутрешен ритуал отнемаше доста време. Накрая мина през фойето и с акцент на Морис Шевалие се заприказва с богатите старци, които бяха просто очаровани.

Приближи се до рецепцията и попита:

— Коя беше тя?

— Току-що пристигна господин Корнелиус Ванс, сър — каза Превин. — Това е медицинската му сестра.

— А, да, господин Ванс — инвалид. — Дюлак се усмихна. — Явно умее да си подбира медицинските сестри.

Превин наведе глава.

— По всичко личи, че е така.

Дюлак кимна, излезе на терасата и продължи да се спира и да разговаря с богатите клиенти около плувния басейн.

След като се посетиха известно време, но все пак успяха да свалят господин Ванс от Ролса и да го настанят в инвалидната количка, Брейди, Маги и Майк се разположиха в луксозната вила, спогледаха се и се усмихнаха.

Момчетата си бяха отишли. Предложението им да разопаковат багажа бе отклонено от Маги. За добре дошли върху скрина ги чакаха две бутилки шампанско в кофички с лед, цветя и голяма кошница с редки плодове.

— Много шик — рече Брейди. — Страшно си падам по такива работи — лукс за чужда сметка. Майк отвори една бутилка. Да се възползваме от условията тук, докато можем.

Маги огледа вилата и откри три спални и кухненски бокс.

Докато Майк още се бореше с тапата на шампанското, тя се върна обратно в дневната.

— Направо е супер! — възкликна тя. — Ела да видиш.

— Това е най-хубавият хотел в света — съгласи се Брейди. — Хайде да пийнем.

Докато отпиваха от шампанското, Брейди каза:

— Маги, да не губим време. Искам да започнеш да слухтиш наоколо. Знаеш си задачата. Трябва да разберем къде се намира сейфът.

— Вече установих един контакт. Служителят на рецепцията е страхотен. Ако мога да остана насаме с него за десет минути, той ще е направо туш.

— Виж тогава, уреди тази работа, бебчо. Намери начин да останете сами.

* * *

Анита мина по мостчето към шхуната на Мануел. Видя силуета на Мануел, открояващ се на светлината в предната кабина. Той я чакаше и ѝ махна.

В душната кабина Фуентес нервно гризеше ноктите си, а Анита се отпусна уморено на пейката и подпря ръце на омазнената маса.

— Организирайл съм всичко — каза Мануел и седна срещу нея. — Първо: имам новини за мъжа ти. Той все още е в безсъзнание, но ще оживее.

Ограден е със страхотни грижи. Не се тревожи за него.

Анита сви юмруци и затвори очи. Мануел я наблюдаваше. Усети цялата ѝ любов към този тъп, празноглав мъж и бе много впечатлен.

— Ченгетата се опитват да разберат кой е той — продължи Мануел, — но са ударили на камък. Предупредих нашите хора да не говорят с ченгетата. Дори когато Педро дойде в съзнание, той няма да проговори. Така че положението е доста окуражаващо. Сега имаме време да пуснем в ход твоя план. Хубаво е, че не е нужно да бързаме.

Анита го погледна изпитателно.

— Ще оживее ли мъжът ми?

— Да, един от лекарите в болницата е мой добър приятел. Каза, че Педро е много зле, но ще оживее.

По лицето на Анита потекоха сълзи, но тя ядосано ги избърса.

— И така...?

— Трябва да изчакаме, докато Педро се оправи достатъчно, за да може да пътува. Би било глупаво да избързваме. Ако го вземем от

интензивното отделение по-рано, може и да не оцелее — каза тихо Мануел. — Виждаш ли? Мисля не само за парите, но и за мъжа ти.

Анита кимна.

— Много добре — продължи Мануел. — Доста умувах по тези въпроси. Трябва да ги притиснем до стената. Само тогава полицаите няма накъде да мърдат и ще ни предадат Педро.

— Да ги притиснем? — Анита изглеждаше озадачена. — Как да ги притиснем? Не разбирам.

— Бащата на Уорънтън ще плати откупа. За него пет милиона са нищо, но освобождаването на Педро хич няма да е лесно — рече Мануел. — Мислих за това. Ченгетата здраво ще се опънат, така че ще трябва да ги притиснем до стената.

— Как да ги притиснем? Все още нищо не разбирам.

— Хотел „Спениш Бей“ е най-хубавият и най-елегантният хотел в света. За туристите той е символ на мястото им в обществото. Дори когато не са отседнали в хотела, често ги питат дали са вечеряли в някой от ресторантите му — това го знам от моите информатори. Ако не са — пада им реномето. Такива сноби са богатите. Говорих с един от работниците, стар приятел, който сега работи в общината. Той ми каза, че приходите на общината ще спаднат наполовина, ако хотел „Спениш Бей“ фалира. Собственикът на хотела, Дюлак, е личен приятел на кмета. Когато Дюлак научи, че някъде в хотела има мощна бомба и че ако не успее да убеди кмета и полицията да освободят Педро, бомбата ще избухне, той ще направи всичко, само и само да пуснат Педро. Ще го предупредим, че бомбата ще причини такива щети, че хотелът му ще излезе извън строя в продължение на месеци.

— Ами ако кметът и полицията не повярват на блъфа? — запита Анита.

Мануел се усмихна злобно.

— Аз никога не блъфирам. Всичко ще е съвсем наистина и ти ще трябва да намериш сигурно място да сложим бомбата.

Очите на Анита се отвориха широко.

— Ти имаш бомба?

Мануел кимна.

— След няколко дни ще имам две бомби. Много хора са ми задължени за това или онова. Говорих с един приятел, когото измъкнах от трийсетгодишна присъда. Той е експерт по експлозивите. Обясних

му какво ми трябва. В момента прави бомбите. Едната е съвсем миниатюрна. Ще им докара само леки повреди — ще строши малко прозорци, нищо по-сериозно, но втората бомба ще предизвика пълен хаос. Веднъж да се качим в президентския апартамент и с едно натискане на първото копче на дистанционното управление ще задействам малката бомба с радиосигнал. Това ще покаже на Дюлак, че не блъфирам. Ако натисна второто копче, хотелът ще излезе от строя за месеци наред.

Анита се зачерви от вълнение.

— Това е чудесен план! Ти наистина си човек, който си държи на думата! Къде да скрия тези бомби?

— Това е добър въпрос. Малката бомба не е достатъчно силна, за да нарани някого, но ще вдигне много шум от счупени стъкла.

— А голямата бомба?

— Това е въпрос, по който мислих дълго. Питам се къде е сърцето на хотела, мястото, около което се върти животът в един хотел? Кухните! Ако заплашим да унищожим кухненския блок, Дюлак ще разбере, че красивият му хотел ще престане да съществува, така че ти ще скриеш бомбата на някое много, много сигурно място в кухнята.

Анита си пое дълбоко дъх.

— Няма да е лесно. Има дневна и нощна смяна, които непрекъснато дежурят. Кухнята въобще не се затваря.

— Ако искаш да освободиш съпруга си, трябва да решиш този въпрос. Има време. Помисли. Не мога да измисля друг начин, по който да освободим Педро. Това е единственият път.

Анита седеше неподвижно и мислеше. След това кимна и се изправи.

— Ще намеря такова скрито място — рече тя. — Ти си умен мъж. — Тя сложи ръка на рамото на Мануел. — Благодаря ти.

След като тя си отиде, Фуентес възкликна:

— На кого му пука за този тъпанар Педро? Пет милиона долара! Да върви по дяволите тази идея с бомбите! Пълна лудост!

— Ако е възможно, Педро ще тръгне с нас — каза студено Мануел. — Дал съм й дума. Това е.

— Почакай сега — спря го Фуентес. — Помисли само, кой би искал да се разправя с две бомби? Не виждаш ли...

Мануел го прекъсна.

— Върви тогава, приятелю. Излез на пристана, за да те пипнат ченгетата. Или си с мен и ще правиш това, което ти кажа, или си свободен да си вървиш.

Фуентес остана известно време неподвижен. Даде си сметка, че няма никакъв избор и трябва да приеме условията на Мануел.

— Тогава ще работя с теб — реши той накрая.

Мануел се наведе напред и потупа Фуентес по рамото.

— Добре казано. Да пийнем по този повод. — Студените му очи фиксираха Фуентес. — И запомни, приятелю, че когато пия с някой, който ще работи с мен, това е окончателен договор. Ясно ли е?

Двамата мъже се спогледаха, Фуентес пресилено се усмихна.

— Ясно — каза той.

* * *

С помощта на шестима детективи от полицията в Маями, осем детективи от полицията на Парадайз Сити внимателно претърсваха Сийком. Търсеха Фуентес. Носеха и снимка на Педро, направена докато той бе в безсъзнание на болничното легло. Никой не го познаваше. Никой не беше го виждал. Абсолютно никой. Слухът за това, което искаше Мануел Торес, бе плъзнал наоколо.

Работниците — кубинци изпълняваха исканото от Мануел. Някой ден и те можеха да си имат неприятности с полицията, беше им казал Мануел. Мълчаливата стена пред потните, уморени детективи ги объркваше и обезкуражаваше. Те ходеха от врата на врата, чукаха, показваха снимките и питаха:

— Виждали ли сте тези мъже?

Лепски, заедно с детектив втора степен Макс Джакъби работеше на кея. Горещата следа към местонахождението на Фуентес бе разрешителното за пистолета, издадено с гаранцията на Лу Салинсбъри, богат собственик на яхта, който бе направил постъпки за разрешително, така че Фуентес да може да пази голямата му, луксозна яхта. Салинсбъри беше заминал за Бахамските острови, но справката показваше, че Фуентес не е върнал пистолета. Лепски реши, че някой от нощните пазачи, охраняващи другите яхти може да знае къде се намира Фуентес.

Двамата детективи вървяха по кея, Лепски дъвчеше сух сандвич със сирене и мърмореше. Беше десет и половина вечерта и той си мислеше за пиленето, което бе оставил на тезгяха на Хари Аткинс предишната вечер, когато започна стрелбата.

— Пиле в бял винен сос с гъби! — простена той, дъвчейки. — Представи си само!

— Хари ще ти го запази във фризера — каза успокоително Джакъби. — Ако има за трима, нали ще ме поканите на вечеря.

Лепски изгрухтя.

— Прекалено много мислиш за ядене, Макс.

— Не е лошо като занимание. Какво ще кажеш за тези двамата?

Детективите забавиха крачка. На една пейка седяха двама мъже и пиеха бира. Имаха револвери на кръста и явно бяха наемна охрана на две големи яhti, закотвени една до друга.

Лепски се представи и показа значката си.

Единият от тях, възрастен и набит, присви очи пред снимката на Фуентес и я подаде на по-младия си колега.

— Разбира се, това е Фуентес — каза по-младият. — Той работеше за господин Салинсбъри. Нали така, Джак?

— Ъхъ. Кубинец. — Набитият вдигна поглед към Лепски. — Неприятности ли има?

— Той може да ни даде важна информация — каза Лепски. — Да имате представа къде можем да го намерим?

— Вече не работи тук. От седмици не сме го виждали.

По-младият каза:

— Говорете с Мануел Торес. Те са приятели с Фуентес. Торес има рибарска шхуна в другия край на пристанището, на трета стоянка. Ако някой знае къде се намира Фуентес, това може да бъде само Торес.

— Мануел Торес? — попита Лепски. — Кой е той?

— Още един скапан кубинец. Аз с кубинци не се занимавам, но Торес изглежда е важен. Той е собственик на шхуна и държи една сергия на пазара.

— Важен? — леко сондира Лепски.

— За кубинците. Има много приятели, които го посещават на шхуната. — По-младият повдигна рамене. — За кубинец, струва ми се, че е доста важен.

Лепски благодари на двамата пазачи, заедно с Джакъби тръгнаха по брега.

— Ще идем да хвърлим един поглед на Торес — каза Лепски.

Пътят бе дълъг и уморителен, край закотвените луксозни яхти, към онази част от кея, където бяха рибарските лодки и корабчета. И двамата се потяха в нощта, Лепски бе в отворително настроение.

Една ниска, мургава кубинка мина край тях, хвърли им подозрителен поглед, после извърна глава.

Никой от детективите не знаеше, че тя е жената на Педро Сертес. Взеха я за някоя от проститутките край кея.

Намериха шхуната на Мануел, закотвена на трета стоянка, между две лодки за вадене на миди. Мостчето бе прибрано, но прозорчетата на предната кабина светеха.

С полицейски глас Лепски изрева:

— Отваряй, Торес. Полиция!

Мануел и Фуентес тъкмо се чукаха с чаши, за да циментират договора си, когато гласът на Лепски ги накара да разплискат питиетата си.

Фуентес стана жълто-зелен и очите му помътняхха от страх.

— Полиция!

Мануел го потупа по ръката.

— Остави на мен. — С бързи движения той бутна масата встрани и вдигна един капак на пода. — Слизай долу и мълчи. Всичко ще бъде наред. Остави на мен.

Докато Фуентес слизаше в тъмната дупка, пропита с миризма на застояла риба, Мануел излезе на палубата.

— Ти ли си Торес? — излая Лепски.

— Така се казвам — каза Мануел тихо. — Какво има?

— Искаме да говорим с теб.

Мануел спусна мостчето, пъргаво скочи на кея и се озова лице в лице с Лепски, който размаха значката си.

— Къде е Роберто Фуентес? — попита той.

— Искате да кажете моят приятел, Роберто Фуентес? — попита Мануел и се усмихна.

— Чу ме какво те питах! Търсим го за съучастие в убийство. Знаеш ли къде е?

— Съучастие в убийство? — Мануел се направи на изненадан.
— Аха! Това обяснява всичко. Разбрах аз, че нещо не е в ред.

— Какво си разбрал?

— Приятелят ми се обади снощи. Изглеждаше много възбуден. Каза ми, че трябва незабавно да отпътува за Хавана. Помоли ме да му дам пари на заем. Аз помагам на приятелите си, така че му дадох сто долара. Когато приятелите ми са в беда, аз не задавам въпроси. И вие, господин Ченге, сигурно бихте действали по същия начин, ако приятелите ви са в беда. — Мануел явно се забавляваше, гледайки обърканото изражение на Лепски. — Така че, приятелю, Роберто Фуентес се качи на един кораб и семейството си в Хавана.

— Кой кораб? — просъска Лепски.

— Откъде да зная? Той има приятели на пристанището. Много от тях се занимават с риболов. Някои пътуват до Хавана по работа. Ние кубинците си помагаме. — Мануел вдигна рамене. — Корабът? Откъде да зная?

Лепски пристъпи напред и потупа Мануел по гърдите.

— Аз пък мисля, че Мануел е на твоето продънено корито. Мисля, че лъжеш.

— Господин Ченге, мен ме познават на пристанището като човек, който държи на думата си. Можете да претърсите бедния ми дом — каза Мануел. — Уверявам Ви, че Фуентес в момента е с родителите си в Хавана. Вие, разбира се, имате заповед за обиск, нали? Доколкото ми е известно тя е необходима формалност.

Лепски разхлаби вратовръзката си.

— Слушай сега, умнико, да не се окажеш обвинен в укриване на съучастник в убийство.

Това може да те прати в затвора от пет до десет години. Питам те още веднъж: Фуентес на твоята шхуна ли се намира?

Мануел поклати глава.

— Той вече е в Хавана. Аз съм човек, който винаги казва истината. Питайте когото поискате от кубинците. Може и без разрешително за обиск. Елате вътре. Претършувайте убедете се сами. Аз съм от хората, дето винаги казват истината.

Лепски се поколеба. Ако се качеше на шхуната и не намереше Фуентес, това любезно копеле можеше да се оплаче на кмета:

посегателство върху правата му. Лепски нямаше намерение да се замесва в такава каша. Реши първо да докладва на шефа си.

— Трябва да си лягам, господин Ченге — Продължи Мануел. — Аз съм трудов човек. И вие трябва да си лягате. Желая ви лека нощ.

— Може и да казва истината — реши Джакъби.

— Колкото аз съм Грета Гарбо — просъска Лепски.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тази вечер на Мария Уорънтън много ѝ се щеше да се изфука. За изненада на Уилбър, тя заяви, че ще вечерят в ресторант „Императрица“, който бе само за гости на хотела, далече от музиката, богатите туристи и със самостоятелна тераса.

— Но той ще бъде пълен със старци — каза Уилбър, докато се бореше с вратовръзката си. — Не искаш ли да идем на някое по-весело място, където можем да потанцуваме.

— Там ще вечеряме — отсече Мария. — Искам да покажа на тези жени с тъпи физиономии, че имам по-красиви скъпоценни камъни от тях.

— Както искаш — примири се Уилбър. — Тогава ще извадя диамантите.

Той отиде до тайния сейф, инсталиран от Дюлак, отвори го и извади червена кожена кутия. Остави кутията на тоалетката и си нагласи вратовръзката. Облече си бяло сако и седна, за да наблюдава как Мария се кичи с диамантите, които баща ѝ беше подарил. Гледаше я и си мислеше, че тя е наистина много красива и блясъкът на диамантите великолепно върви на мургавата ѝ кожа.

Когато Маги избута количката с Брейди в ресторант „Императрица“, появата им предизвика лека сензация. Старците вече бяха седнали около масите. Край тях кръжаха сервитьори и разнасяха подноси с аперитиви. Ниският, дебел управител търчеше от маса на маса, усмихнат препоръчваше този или онзи деликатес, за да съблазни преситените си клиенти.

Като видя Маги да се приближава, бутайки количката, той щракна с пръсти на асистента си, който пое от него купчината менюта, и тръгна усмихнат към Брейди.

— Господин Ванс — изрече той, — за мен е удоволствие. Вашата маса е в ъгъла, както пожелахте. — Щракна с пръсти и се появи

сервитьор. — Моля ви, мадам, позволете...

— Предпочитам да се справям сама — каза Маги и му хвърли една секси усмивка. — Само водете.

Наблюдавана от всички посетители в ресторанта, тя избута Брейди до една далечна, усамотена маса.

Чу се приглушен шепот: „Коя е тя?“ „Симпатични сестра.“ „Сигурно току-що са пристигнали.“

Когато накрая се настаниха на масата, управителят им подаде по едно меню.

— Ако мога да ви препоръчам... — започна той.

— Вървете си! — изръмжа Брейди със старчески глас. — Зная какво ми харесва! Да не съм идиот!

Усмивката на управителя леко помръкна, но Маги му намигна заговорнически, за да му покаже, че нейният пациент е доста труден. Управителят се поклони и се отдалечи.

— Лу, котенце, не е нужно да се държиш така грубо с добрия човек — прошепна Маги.

— Тихо, скъпа! — каза Брейди. — Превъплътил съм се. — И започна да разглежда менюто. Цените, написани срещу всяко ястие, накараха очите му да изскочат. — Какво нахалство! — измърмори той. — Това си е жив обир! — Затърси най-евтиното ястие и стигна до „Писия по императришки“, което струваше само 35 долара. — Ще ядем писията — рече той на Маги, която се бе унесла над епикурейските ястия.

Лицето на Маги помръкна.

— Не си падам по риба, скъпи. Умирам за едно „Пиле по мерилендски“.

— Виж му цената!

— Ти ми каза, че ще спечелим един милион — примоли се Маги. — Умирам от глад!

— Ако не ни излезе късметът, ще трябва да плащам храната от собствения си джоб. Ще ядем писия.

— Ако не ни излезе късметът? — Маги веднага доби угрижен вид. — Ти каза, че...

— Тихо — срязва я Брейди. — Дръж се като медсестра! Ще ми говориш, само когато те заговоря.

Маги въздъхна и започна да маже с масло едно хлебче. Чак когато писията пристигна и ѝ бе сервирана най-церемониално, Маги леко надникна в сребърния поднос и лицето ѝ светна. Писията беше залята обилно със сос от гъста сметана с вино и украсена с трюфели на филийки, ситно нарязан омар и пържени стриди.

Брейди твърдо отказа на управителя да започнат със салата от кралски скариди, а когато сервитьорът на вината им предложи бяло вино, чиято цена накара Брейди да потрепери, той поиска да му донесат вода.

— Ако продължаваш да се тъпчеш с хляб — рече Брейди, когато сервитьорът на вината се отдалечи, — ще надбелееш.

— Гладна съм — изплака Маги, — но това ми изглежда добре — и тя атакува писията.

Докато се хранеше, Брейди започна да оглежда хората на другите маси.

— Ед беше прав — промърмори той. — Скъпоценностите на тези дърти крави струват купища пари. Погледни тази стара гъска вляво от теб. Браслетът ѝ сигурно струва поне сто хиляди.

— Мислех, че не обичам риба — каза Маги, съсредоточена върху чинията си, — но това е направо фантастично.

Изведнъж около входа на ресторанта настана суетня. Управителят се спусна нататък, следван от двама от сателитите си.

Влязоха Уилбър и Мария.

Мария изглеждаше великолепно. Висока, с надменно изражение, а бижутата, които носеше, бяха изключителни произведения на изкуството. Нейните искрящи диаманти засрамваха всички диаманти в ресторанта.

— Боже господи! — измърмори Брейди. — Погледни само! Каква жена! Погледни тази диамантена яка! Струва поне два милиона! Какви браслети! Три милиона! Обещите! Тя сигурно носи диаманти за шест милиона долара!

Маги бе заета — топеше рибения сос с хапка хляб. Тя вдигна поглед, видя Мария, която в този момент мина край масата им, и натъпка хляба в устата си.

— Басирам се, че тая е голяма кучка — избоботи тя с пълна уста, — но съм готова всичко да дам само и само да имам такава рокля — и тя се пресегна за още едно хлебче.

Брейди не я слушаше. Той смяташе наум. Тези диаманти можеха да донесат поне пет милиона. Трябваше да разбере коя е жената.

В същия момент към тях се приближи помощник управителят.

— Надявам се, че писията ви е харесала, сър — усмихна се той.

— Много беше хубава.

Може би малко сирене или пък десерт?

— Десерт — каза Маги решително.

— Разбира се, госпожо. — Щракнаха пръсти и се появиха четири триетажни колички, целите отрупани с възможно най-екзотичните и вкусни пасти, торти, кейкове и желета.

Брейди продължаваше да гледа диамантите на Мария и мислите му следваха съвсем друга посока. Той се върна на земята чак, когато помощник управителят го попита:

— А вие какво ще желаете, господине?

Брейди замръзна и се вторачи в чинията на Маги, отрупана с толкова много сладкиши, че той започна да примигва. Маги бе казала тихичко на сервиращия келнер:

— По малко от всичко.

Тя се молеше Брейди да е достатъчно отнесен и да не чуе, че ѝ сервираха по малко от всичко.

— Само кафе — рече Брейди. — Кажете ми, кои са тези двамата, които току-що влязоха?

Помощник управителят се усмихна широко.

— Господин и госпожа Уилбър Уорънтън, сър.

— Стори ми се, че ги познах — излъга Брейди. — Тук ли са отседнали?

Помощник управителят пак се усмихна широко.

— Карат медения си месец. Да, отседнали са тук и ще останат още десетина дни.

— Хубава двойка — отсъди Брейди.

Един сервитьор донесе кафето и с дълбок поклон управителят се оттегли към друга маса.

— Трябва ли да се държиш като истинско прасе? — попита Брейди и хвърли ядовит поглед към Маги. — Това тук ще струва поне петнайсет долара.

— Струва си парите — каза Маги и вдигна поглед към тавана. Тя поднесе на Брейди парченце торта с ром, забодено на вилицата ѝ. —

Опитай, скъпи, направо е божествено!

— Яж и мълчи! — срязва я той.

Докато разбъркваше кафето си, Брейди взе да рови в енциклопедичната си памет, натъпкана с безброй имена. Преди време си бе поставил задачата да научи имената на свръхбогатите притежатели на произведения на изкуството. Бяха му необходими само няколко секунди, за да се ориентира кой е Уилбър Уорънтън. Този красавец бе син на Сайлъс Уорънтън, тексаски нефтен магнат, милиардер. Нищо чудно, че тая надменна кучка носеше диаманти, струващи цяло състояние.

Брейди потри брадата си, а мозъкът му трескаво работеше. Ако можеха да пипнат диамантите, щеше да е по-добре, отколкото да отворят сейфа на хотела. Въпреки че навремето планът на Хедън му се беше сторил приемлив, Брейди вече не бе така уверен. Всичко зависеше от това, къде се намира сейфът. Можеше да се окаже на недостъпно място.

Отново зараглежда святкащите диаманти в другия край на салона и усети внезапен алчен порив да ги притежава. Трябваше да говори с Хедън, но преди всичко трябваше да разбере къде се намира апартаментът на Уорънтън. След това трябваше да научи дали тя използва сейфа на хотела. Има много надменни жени, които не биха си дали труда всяка нощ да прибират диамантите си в сейфа на хотела, уверени, че те ще са на сигурно място и в апартаментите им. Може би Мария Уорънтън бе от тях.

Той още разсъждаваше по тези въпроси, когато Маги остави вилцата си и въздъхна доволно.

Брейди я погледна намръщено.

— Може би ще пожелаеш още нещо, Маги — каза той саркастично. — Още малко тортичка?

Маги широко отвори очи.

— Наистина е прекрасна. Може би само...

— Нищо повече няма да поръчваш! — срязва я Брейди. — Връщаме се във вилата.

Маги се закиска.

— Да, господарю мой — тя се изправи и се отдалечи с количката на Брейди.

Помощник управителят бързо се появи.

— Мога ли да ви помогна?

— Не може! — отсече Брейди. — Лека ти нощ!

Под погледите на повечето посетители на ресторанта, Маги избута количката край масата на Уорънтън, където Мария гледаше сребърна купа с черен хайвер върху начукан лед, сякаш беше нещо отвратително, после с въздишка Маги продължи с количката към фойето, оттам мина по наклонената рампа към вилата им.

— Хайвер! — простена тя. — Никога не съм вкувала!

— Тогава си спести пари и си купи — каза Брейди.

— Миличък, ти изглежда си в лошо настроение.

— Мисля! Мълчи!

Като се върнаха във вилата и дръпнаха завесите, Брейди стана от инвалидната количка, наля си голяма доза уиски и седна в един удобен фотьойл.

— Маги! На работа! Събличай тази престилка, сложи си една обикновена рокля и тръгвай да събира информация. Намери Майк. Искам да говоря с него.

След десет минути Маги напусна вилата, облечена в прилепнала синя рокля, която очертаваше фигурата ѝ в най-малки подробности.

Минаха двацет минути, през които Брейди чака и размишлява, когато влезе Майк, все още облечен в шофьорската си униформа.

Брейди го огледа. Помисли си, че това е мъж от един съвсем различен свят: суров, дисциплиниран войник и Брейди с изненада осъзна, че всъщност му завивда.

— Влез, Майк. Налей си едно питие. — Той махна с ръка към бутилките на масата.

— Не, благодаря. — Майк затвори вратата, взе си един стол и седна точно срещу Брейди. — Маги каза, че искате да се явя.

— Как се настани?

— Добре. Помещенията за прислугата са много добри. В другия край на парка има ресторант за обслужващия персонал. Току-що вечерях там. Седнах до един от охраната, който тъкмо бе приключил смяната си. Той забеляза, че съм бил в армията. Казва се Дейв Пътнам, и той сержант от запаса като мен. Доста е разговорлив. Другият от охраната тъкмо си тръгваше, когато пристигнах. Той е по-стар от Пътнам и двамата не се погаждат много. Пътнам много се зарадва, че можем да си правим компания.

— Добре — каза Брейди. — Гледай да ви върви приказката, Майк. Искам да разбера повече за една двойка, която видях в ресторанта: господин и госпожа Уорънтън. Тя носеше диаманти, които биха донесли голяма печалба. Опитай се да разбереш дали, преди да си легне, предава диамантите си на охраната да ѝ ги пази в хотелския сейф. Не избързвай, Майк, имаме няколко дни на разположение. Просто си приказвайте с този пазач и в един момент спомени Уорънтън. Кажи, че шефът ти ги познава. Искам внимателно да огледаш двете хотелски ченгета. Доколкото разбирам са костеливи орехи.

Майк кимна. Болката го измъчваше.

— Добре. Пътнам спомена, че ще се появи по-късно довечера. Пак ще си поприказвам с него. — Той се изправи, потискайки болката си. — Ще ида да подишам малко чист въздух. Довиждане — и той се запъти към вратата.

Брейди го проследи с поглед. Изведнъж се почувства напрегнат. Да не би нещо да не беше в ред с този едър, суров на вид военен? — помисли си той. Хлътналите очи, опнатата, жълтеникава кожа, а освен това забеляза ситни капчици пот да избиват по челото на Майк.

Може би беше само една лека треска. Знаеше, че Майк е бил във Виетнам. Сигурно е нещо дребно, което бързо ще мине.

Брейди намръщено се почеса по тила, а мислите му се прехвърлиха върху диамантите на Уорънтън.

* * *

Мануел Торес затвори вратата на кабината, бутна масата встрани и вдигна капака на пода. Посегна и помогна на Фуентес да се измъкне от вонящото на риба скривалище.

Фуентес трепереше от страх.

— Какво стана?

— Блъфирах — каза Мануел. — Обаче цялата работа няма да издържи дълго. Можеш ли да плуваш?

Очите на Фуентес се ококориха.

— Да плувам? Мога.

— Може да ти се наложи. С това ченге трудно ще се оправим. Познавам го. Почакай — и Мануел изгаси лампата. Плъзна се от кабината като сянка. Скрит зад една мачта успя да огледа кея. Детективът Джакъби седеше на едно от стълбчетата за привързване на лодките и гледаше право към рибарската шхуна. Ясно, каза си Мануел. Незабелязано се върна в кабината.

— Плувай, приятел — рече той. — След час ще дойдат с разрешително за обиск и ще претършуват шхуната милиметър по милиметър.

— Накъде да плувам? — попита Фуентес с пресипнал глас.

— Не отивай далече. Третата лодка от пристанището. Собственикът е мой добър приятел. Кажу му, че аз те изпращам. По-късно, щом видиш, че прозорчето на кабината не свети, можеш да се върнеш. Няма да има никакъв проблем.

След като Лепски се обади по телефона, на Бийгълър му беше нужен повече от час, за да получи заповед за обиск и да изпрати двама детективи в рибарската шхуна на Мануел. Както бе предвидил Мануел, шхуната бе претърсена най-основно. Ако Фуентес се намираше на борда, със сигурност щяха да го открият.

Когато претърсването завърши, Мануел хвърли на Лепски една презрителна усмивка.

— Надявам се, господин Ченге, сега вече сте се убедили, че казвам истината. Моят приятел Фуентес е щастлив със семейството си в Хавана.

Лепски го погледна ядосано и с тежки стъпки мина по мостчето.

Мануел остана на палубата и проследи с поглед четиримата детективи, които се качиха в колите си. Когато си отидоха, влезе в кабината и загаси лампата.

Половин час по-късно помогна на Фуентес да се качи на корабчето.

— Няма да ни безпокоят повече — каза Мануел — Изсуши се и лягай да спиш.

* * *

Малко след полунощ трескавата работа в кухнята на хотел „Спениш Бей“ започна постепенно да замира. Главният готвач и помощникът му си отидоха. Последните блюда бяха вече сервирани. Остана само третият готвач. Той щеше да дежури до пет и половина сутринта, в случай, че тези, които се връщаха от нощните клубове и казиното, пожелаеха шунка с яйца, бъркани яйца и наденички или пържола на скара и кафе.

В един и половина хората от миялната също си бяха отишли, оставяйки след себе си кухнята в безупречен вид. Третият готвач и двама сервитьори останаха, за да обслужват глезените клиенти.

Третият готвач се казваше Доминик Дезел. Беше тридесетгодишен. Мургав, съвсем не грозен, той се измъчваше от ниския си ръст. Повече от всичко на света му се искаше да е като брат си, в момента готвач в двузвезден ресторант в Париж. Брат му приличаше на баща им, гигант на ръст, докато Доминик приличаше на майката, която бе почти джудже.

Доминик беше готвач на сосове в един хотел в Париж. Дюлак си караше отпуската и търсеше таланти. Остана силно впечатлен от соса, който му сервираха с неговия *riz de veau*. Поговори с Доминик и го убеди да дойде в хотел „Спениш Бей“ като, трети готвач.

Заплащането и условията на живот много се харесаха на Доминик и той бе истински щастлив, че може да царства в кухнята от полунощ до пет и половина сутринта. В този час рядко се нуждаеха от неговите услуги. Седеше в офиса на главния готвач, четеше рецептурници и планираше да отвори свой ресторант, когато събере достатъчно капитал. От време на време се обаждаха по телефона и той бързо отиваше в кухнята, за да приготви по нещо.

Тази нощ бе спокойно. Двамата сервитьори дремеха в стаята за почивка, далече от офиса на главния готвач. Доминик, с крака на бюрото, си мислеше за Франция, за семейството си и правеше планове как ще се върне, когато събере достатъчно пари.

Беше два и половина. Анита Сертес влезе в кухнята като призрак. Боса, мълчалива, тя затвори вратата и се послуша.

Щом приключи със задълженията си в апартамента на последния етаж, тя се скри в женската съблекалня в мазето на хотела. По-надолу по коридора се намираха кухните. Тя се заключи в една тоалетна и, седнала на капака, чака дълго, дълго. В два и двацет и пет излезе от

съблекалнята и се послуша. Беше съвсем тихо. Помисли си за нощния детектив, който бродеше из хотела.

Този човек, Джош Прескът, можеше да е навсякъде. Бивш полицаи, той приемаше съвсем сериозно задължението си да се грижи за сигурността на хотела. Тя научи това от персонала. Беше попречил да се измъкват разни неща от хотела и персоналът го мразеше. Не се държеше като обикновените хотелски ченгета, които се мотаят наоколо, пушат и чакат нещо да се случи. Джош Прескът бе непрекъснато нащрек, все си създаваше работа. Нощем бродеше по коридорите, обикаляше пустите ресторанти, оглеждаше кухните и инспектираше терасите и басейните. Сновеше навсякъде — едър, набит мъжага с русолява коса и студени очи на роден полицаи.

Анита се послуша и се огледа в огромната, едва-едва осветена кухня: печките, фурните, светещите медни тенджери и тигани, окачени по стените, умивалниците, големите машини за миене на чинии. Къде щеше да е най-сигурно да постави бомбата? В продължение на няколко минути облегна гърб на вратата на кухнята, тя се оглеждаше, чудеше и пак се оглеждаше.

Никъде не виждаше сигурно скривалище. С туптящо сърце прекоси обширната кухня отиде до килера, където на полиците стояха наредени буркани с консерви и запаси, а до стената бяха сандъците за продукти и хладилниците за сирена и масла. Може би тук щеше да се намери подходящо скривалище. Отвори един сандък, на който пишеше БРАШНО. В него сигурно има поне петдесет килограма брашно, помисли си тя. Тъкмо се взираше в гладката бяла повърхност на брашното, когато чу някой да прекосява кухнята и да се приближава към килера. Бързо затвори капака на сандъка и трескаво се огледа за подходящо място да се скрие, но нямаше къде. Дали беше Прескът? Веднага си помисли за Педро. Ако Прескът я намери, щяха да я уволнят!

Може дори да иде в затвора! Тогава няма да има начин да освободи Педро!

Изправи снага и излезе от килера, насреща ѝ зяпна Доминик.

— Анита! Какво правиш тук? — попита той.

Тя се насили да се усмихне и тръгна към него.

— Тебе търся — каза тя.

От доста отдавна Доминик си мечтаеше за тази набита, черноока кубинка. От време на време тя му позволяваше да пъха ръка под полата ѝ, като в замяна получаваше остатъците от храна за безработния си съпруг. Закръглените ѝ, твърди бедра го възбуждаха. Бе прекарал много часове мислейки за момента, когато тя ще е негова. И ето я сега, в два и половина през нощта, му казва, че го търси. Толкова голямо бе желанието му да я има, че дори не си зададе въпроса какво прави тя по това време в хотела. Мислеше си само, че щом тя го търси, това може да означава само едно.

Сграбчи я и я притегли към себе си. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ. Повдигна полата ѝ и пръстите му се вкопчиха в стегнатите ѝ бедра.

Анита затвори очи. От пръстите му, впити в нея, направо ѝ се гадеше. Помисли си: Педро, мили мой, това е заради теб. Прости ми! Правя го заради теб.

— Ела в офиса ми — каза Доминик със задавен глас. — Ще бъде хубаво. Ще се любим по най-прекрасен начин.

Той сложи ръка около кръста ѝ и я поведе през кухнята към офиса на главния готвач. Докато вървеше с него, Анита беше уверена, че е намерила сигурно скривалище за бомбата. Сега просто трябваше да държи този мъж в ръцете си, като му дава по малко, но само по малко.

Влязоха в офиса и Доминик затвори вратата.

— Легни на бюрото. Трябва да бързаме — изрече той.

Анита се откъсна от него.

— Не! Не по този начин!

Запотен, с туптящо сърце, Доминик не откъсваше поглед от нея.

— Легни на бюрото! Зная, че ме желаеш! Това е единственият бърз начин. Легни на бюрото!

— Не! Трябва да намерим легло — каза Анита и го отблъсна.

В момента, в който Доминик започна да я убеждава, телефонът на бюрото иззвъня.

Този звук подейства на Доминик като плесница. Всичките му похотливи желания изчезнаха. Даде си сметка какво прави. С тази глупост, ще си провали кариерата! Вгледа се в Анита и сега тя му се стори само една мургава, не особено привлекателна кубинка, а според

него кубинците нищо не струваха. Сигурно е бил луд, когато пожела това момиче, което сега отстъпваше назад с огромни, изплашени очи.

Той грабна телефонната слушалка.

— Бъркани яйца, наденички и кафе за двама — нареди мъжки глас. Говореше завалено и на Доминик му стана ясно, че е пиян. — Седми апартамент. — И трясна слушалката.

Доминик махна към една врата в далечния ъгъл на офиса.

— Върви си! Бързо! — и излезе.

Трепереща и благодарна, че няма да се наложи да се подчинява на похотливите намерения на този мъж, Анита отвори вратата и се озова на една бетонирана пътека, която водеше до ресторанта за обслужващия персонал. Пътят ѝ бе познат — направо зад вилите, към главното шосе за Сийком.

С обувки в ръце, тя безшумно се затича в мрака.

* * *

Минаха два дни. През това време полицията продължи да издирва Фуентес и накрая реши, че той наистина е заминал за Хавана.

Педро Сертес продължаваше да е в безсъзнание в интензивното отделение. До леглото му седеше отегчен детектив.

Анита поддържаше връзка с Мануел Торес. Тя продължаваше да изпълнява задълженията си в хотела. Мануел я предупреди да не приближава рибарската му шхуна. Предната вечер се срещнаха в един бар край кея. Тя му каза, че бомбата може да се скрие в сандъка с брашно и след като поразмисли малко, Мануел кимна одобрително. Бомбите не бяха пристигнали още, но Мануел беше говорил с приятеля си и онзи го увери, че пристигат на следващия ден. Мануел ѝ каза че Педро ще оживее.

През тези два дни и Маги, и Майк успяха да получат информацията, която трябваше на Брейди. Той реши да говори с Ед Хедън, отседнал в „Белвю“ втория хотел след „Спениш Бей“.

Бяха си уредили среща. Хедън резервира маса един тих, скъп рибен ресторант, недалеч от яхт-клуба.

Брейди излезе от вилата без дегизировката си на старец. Беше облечен в ежедневен костюм и шапка. По това време в хотел „Спениш

Бей“ бе много оживено. Брейди не се страхуваше, че някои ще го забележи да излиза от вилата. Той забърза по пътеката, която водеше към стоянката за таксите.

Намери Хедън, седнал на усамотена маса да гризе черни маслини с едно двойно мартини пред себе си.

Поздравиха се и Хедън поръча на Брейди пиене. Управителят пристигна с менюто.

— Опитай задушената риба — каза Хедън. — Много е хубава.

Поръчаха задушена риба с миди, след това салонният управител се отдалечи и Хедън попита:

— Как се оформят нещата?

Брейди отпи от своето уиски с лед и пресегна да си вземе маслинка.

— Маги напредва. Служителят на рецепцията ѝ е в кърпа вързан. Проблемът е да открие сейфа на хотела. Казах ѝ да не бърза. Тоя от рецепцията ще ѝ каже всичко, но трябва да сме внимателни. Противникът е доста силен. Майк обикаля наоколо. Вече е в приятелски връзки с един от охраната. Вторият е малко по-сложен. Двете хотелски ченгета са професионали. Майк се запозна с тях. Каза ми, че с такива трябва много да се внимава. Нощното ченге непрекъснато слухти.

Сервитьорът донесе задушеното и двамата мъже започнаха да се хранят. Хедън рече:

— От това, което ми казваш, Лу, нямам чувството, че сте постигнали кой знае какъв напредък. Аз финансирам цялата работа. Всеки тъп ден, прекаран в тоя хотел ми струва много пари. — Брейди поднесе една мида към устата си.

— Не е нужно да ми напомняш, Ед. Като гледам цените, сърцето ми се къса. — Но се ухили. — Не забравяй, каквото вложиш, това ще получиш.

Хедън го погледна намръщено.

— Какво трябва да означава това?

Брейди пак напълни устата си, задъвка и кимна одобрително.

— Много хубава помия, Ед.

— Я зарежи празните приказки! — просъска Хедън. — Имаш ли нещо, или не?

— Разбира се, че имам. — Брейди отново натъпка устата си. — Името Сайлс Уорънтън да ти говори нещо?

Хедън присви очи.

— Та кой не знае Сайлс Уорънтън? Накъде биеш?

Брейди продължи да яде. Той накара Хедън да изчака няколко минути, преди да остави вилицата си.

— Синът на Уорънтън, заедно с булката си, женени съвсем отскоро, карат медения си месец в президентския апартамент на хотела. Тя е отрупана с диаманти.

Хедън изпусна вилицата си в чинията.

— Уорънтън е в „Спениш Бей“?

Брейди се ухили.

— Нали това ти разправям, Ед. Тя с диамантите си.

Хедън отмести чинията си встрани. Не му се ядеше повече.

— Тия диаманти, Лу, сигурно ще струват поне осем милиона долара — каза той. — Колие, гривни и обеци, нали така?

Брейди кимна.

— Точно такива носеше в ресторанта.

— Хвърлил съм им око още от времето, когато чух че старият тъпак, Гомез, баща ѝ, ги е купил сватбен подарък. Чух, че бил платил десет милиона. Това са специално подбрани камъни наистина нещо уникално, но чак десет милион не струват. Продължавай.

— Младото семейство Уорънтън ще остане в хотела още десетина дни. — Брейди направи пауза, хапна, след това продължи. — Виж какво, Ед зная, че първоначалната идея беше да отворим сейфа на хотела и да пипнем около пет милиона. Идеята ми изглеждаше добра, до този момент не съм успял да намеря сейфа. Зная, че срещу себе си имаме жесток противник — служба за охрана плюс хотелски ченгета. Започвам да се чудя дали няма да е по-сигурно, да се насочим към диамантите на Уорънтън и се откажем от сейфа.

Хедън отново се зае със задушеното си.

— Продължавай, Лу — каза той. — Слушам те.

— Когато ми изпрати Майк Баниън, ти явно си избрал много подходящ човек — рече Брейди. — Не само е точен стрелец, у него има и онова дето го има само у бившите военни. — Той поклати глава. — Аз просто му завиждам. Хвърли му един поглед и веднага ще видиш, че това е човек, на който може да се разчита. — Брейди пак

млъкна, за да продължи да яде. — Но нещо ме тревожи, Ед. Не мога да разбера защо човек като него ще става престъпник. Просто не разбирам.

Хедън махна нервно с ръка.

— Защо въобще говорим за него? Брат му, който е много повече престъпник и от теб, гарантира за него. Това стига. Защо да усложняваме нещата? Да не искаш да кажеш, че не си доволен от представянето на Майк Баниън?

— Не. Толкова е добър, че направо е трудно да повярва човек. Нищо подобно не казвам. Просто съм озадачен. И освен това не ми харесва как изглежда. Има вид на болен.

Хедън вдигна рамене.

— Брат му ми каза, че Майк има голяма нужда от пари. Така че, щом работи добре, защо да се тревожим?

Брейди довърши задушеното.

— Сигурно имаш право.

— И защо въобще се занимаваме с него. Мен не ме интересува Баниън. Интересуват ме диамантите.

— Работя по въпроса. Казах на Майк какво трябва да знае и снощи той дойде с новините. А мен ме интересуваше дали тази госпожа Уорънтън оставя диамантите си всяка вечер в сейфа на хотела. Тоест дали ги прибира в касетката, която хотелът дава на всеки клиент и след това заключва в хотелския сейф. Човекът от охраната казал на Майк, че не го използва. Тя е от онези дръзки кучки, дето си мислят, че като живеят в хотел, бижутата им са на сигурно място и не си правят труда да ги предават късно нощем на охраната срещу разписка. Човекът от охраната разправял на Майк, че когато пазачът я предупредил за огромния риск, който поема, последвала страхотна сцена. Той ѝ подчертал, че хотелът няма да носи отговорност, ако бижутата ѝ изчезнат. Отвърнала му да върви по дяволите. След това ѝ се обадил Дюлак и още веднъж подчертал, че тя поема голям риск. Озъбила му се, че е негово задължение да осигури апартамента ѝ. Той го сторил. Ако човек пожелае някаква услуга в хотел „Спениш Бей“, получава я. — Брейди замълча, после продължи. — Така че бил инсталиран скрит сейф. И Дюлак, и госпожа Уорънтън си въобразяват, че диамантите са на сигурно място. — Брейди се ухили. — Сейфове

ли? За мен те не са проблем. Мога да ги пипна тези диаманти, Ед, ако проявяваш интерес.

Хедън даде знак на салонния управител и той веднага се приближи до масата.

— Орехов пай — поръча Хедън. — Ти какво ще искаш?

— За мен ябълков пай — каза Брейди, облегна се назад и започна да си чисти зъбите.

Гледаше Хедън, който се бе вторачил в покривката на масата. Знаеше, че Хедън мисли и затова замълча. Когато десертът бе сервиран, Хедън рече:

— Проблемът ще бъде да се пласират диамантите, но смятам, че ще се уреди. Единственият човек, който може да поеме такава сделка е Клод Кендрик. Утре ще говоря с него.

Брейди атакува своя ябълков пай. Беше доволен, че Хедън не постави под никакво съмнение способностите му да донесе диамантите.

Хедън ядеше пая си съвсем бавно, а веждите му бяха склучени — явно се бе съсредоточил. Брейди, който добре познаваше признаците, се отпусна, за да се наслаждава на пая си.

Когато всеки от тях довърши десерта си, сервираха кафето заедно с балонести чаши с бренди. Хедън каза припряно:

— И си се почудил дали няма да е по-безопасно да се насочим към диамантите на Уорънтън, отколкото да атакуваме сейфа на хотела.

Брейди рязко вдигна глава към него.

— Има смисъл, нали?

— В повечето неща, които ти казваш, Лу, има смисъл — съгласи се Хедън. — Твоят проблем е, че не можеш да мислиш в голям мащаб.

— За мен осем милиона са достатъчно голям мащаб — ухили се Брейди хитро.

— Тринайсет милиона, може би, петнайсет милиона изглеждат по-голям мащаб, нали така?

Брейди отпи от брендито си.

— Искаш да кажеш да спипаме диамантите и едновременно с това да атакуваме сейфа на хотела?

— Не казвам, че ще го направим, но нека да огледаме нещата по-внимателно. Открий къде се намира сейфът. И когато разбереш, пак ще поговорим. Междувременно аз ще се видя с Кендрик за диамантите на

Уорънтън. Дай да се поразмърдаме малко, Лу. Какво ще кажеш да се срещнем отново утре вечер по същото време? Аз ще имам новини за теб, ти ще имаш новини за мен. Става ли?

Брейди се поколеба, след това кимна.

— Ще говоря с Маги — рече той, ръкува се с него и като остави Хедън да плати сметката, излезе с бързи стъпки навън.

* * *

От един час Маги разговаряше с Майк Баниън. Седяха в удобния салон на вилата, след като и двамата бяха вечеряли в ресторанта за персонала.

Маги определено харесваше Майк. Напомняше ѝ за баща ѝ, който беше сержант в армията, преди да бъде безславно уволнен заради присвояване в особено големи размери. Сега бе мъртъв, убит в разразил се скандал, и Маги често се сещаше за него. Когато не беше пиян, изпитваше привързаност към Маги, както и тя към него. Тя не се разбираше много-много с майка си, така че когато убиха баща ѝ, единствената ѝ мисъл бе да напусне дома. На тринайсет години успя да съблазни директора на училището. Той отиде в затвора, а нея дадоха в поправителен дом. Избяга оттам и попадна на богат стар развратник, който си падаше по малки момиченца. От него научи много и сексуалната и техника стана наистина впечатляваща. Шест години работи като проститутка на телефонно повикване, но това не я промени.

Брейди често си мислеше, че тя е типичен пример за развратница със златно сърце. У нея имаше топлина и съчувствие, които мъжете лесно усещаха. Беше свикнала мъжете да споделят проблемите си с нея и винаги ги изслушваше, потупваше ги, усмихваше им се и ги оставяше да се разтоварят.

Скоро Майк ѝ разказа за дъщеря си Криси. Седяха заедно и чакаха Брейди да се върне от срещата си с Хедън, а Маги разказа на Майк за баща си.

— Ти ми напомняш за него — продължи тя. — Не по външен вид, а по начина, по който говориш. Военните говорят по един и същи начин.

— Предполагам — каза Майк. — Знаеш ли, Маги не съм извършил никакво престъпление в живота си.

Маги се засмя.

— И аз се почудих. Тоя бизнес съвсем не ме интересува, но ме интересува Лу. За него бих направила всичко. Какво те накара да работиш с нас, Майк?

И така ѝ разказа за Криси. Докато го слушаше, Маги толкова се трогна, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Колко ужасно! — възкликна тя, когато Майк ѝ обясни, че парите, които щеше да получи от Брейди ще гарантират грижите за Криси до смъртта ѝ. — Искаш да кажеш, че бедното същество ще умре след петнайсет години?

Майк кимна.

— Но това е ужасно! — Маги избърса една сълза. — Майк, ти си великолепен баща!

— Обичам я — каза тихо Майк. — Едничката ми мисъл е да я осигуря. Това е единствената причина, за да се хвана с тази работа. — Той погледна към Маги. — Дали ще излезе нещо?

— Ще излезе — увери го Маги. — Лу е без грешка! Да не мислиш, че искам да вляза в затвора? — Тя направи гримаса. — Каква мисъл само! Но Лу ми обеща, че всичко ще мине добре и аз няма да ида в затвора, така че без съмнение всичко ще бъде наред, Майк. Не се тревожи.

— Лу всъщност не е старец, нали? Когато стане от инвалидната количка, движи се като младеж.

— Той е по-млад от теб, Майк. Просто е голям артист. Не се тревожи.

В този момент чуха, че Брейди влиза във вилата и се насочва право към спалнята.

Когато мина покрай вратата на дневната, той извика:

— Маги, трябваш ми!

Маги се изправи и изтича в спалнята, като затвори вратата след себе си. Брейди седеше пред тоалетката и бързо се дегизираше. Нямаше намерение да се остави Майк да го види как изглежда в действителност. Чувстваше се доста неспокоен по отношение на Майк. Ако нещо се провали и Майк попадне в ръцете на полицията, той може

да им даде описание на Брейди без дегизировката, а това не биваше да става.

— Здравсти, скъпи — поздрави Маги и се приближи до него.

Той ѝ махна да стои настрана — беше твърдо решен да се превърне в старец.

— На работа, бебчо! Този мъж от рецепцията Клод Превин. Как вървят нещата с него?

В гласа му имаше нещо, което стресна Маги.

— Да не би нещо да не е в ред, скъпи?

— Стига си плямпала — каза Брейди, докато си лепеше мустака.

— Толкова се е запалил по мен, че всеки момент ще избухне в пламъци — Засмя се Маги. — Сега не е на смяна, нали?

— Не е.

— Можеш ли да му се обадиш?

Маги примигна.

— Имаш предвид сега?

— Разбира се, че имам предвид сега. Не се дръж като празноглава кукла.

— О, Лу защо си толкова раздразнен! — притесни се Маги. — Не зная дали ще мога да вляза във връзка с него. Имам телефонния му номер.

— Къде живее?

— Не ми е казал.

Брейди нервно пое въздух.

— Обади му се! — Той завърши лепенето на мустаците си и започна да състарява кожата на лицето си. — Сега внимавай. Отиваш при него, намираш го където и да е, и го чукаш до пълно оглупяване. Ясно ли е? Когато си го размекнала достатъчно, разбираш къде е сейфът на хотела.

Очите на Маги се разшириха.

— Това как ще стане, скъпи?

— Кажу ми, че пациентът ти е голям ексцентрик. Че очаква да получи ценни бижута, които възнамерява да даде на дъщеря си. Исква да знае каква е охранителната система на хотела и мястото на сейфа. Ще иска да инспектира сейфа. Кажу ми, че те е страх от него и не искаш да си изгубиш работата. Кажу ми, че ти създава огромни трудности. Разбираш ли ме?

Маги се замисли за няколко секунди. Брейди сякаш чуваше как цъка мозъкът ѝ.

— Но, Лу, скъпи, не мога ли да му кажа всичко това утре сутринта, когато застъпи на смяна, без да спя с него?

— Не! Когато разбием сейфа, ченгетата ще почнат да задават въпроси. Не искам да бъдеш замесена в тази работа. Превин ще предпочете да си мълчи вместо да признае, че го е ударил на живот с теб.

Маги размисли по въпроса, след това се усмихна:

— Винаги съм знаела, че си ми умник, Лу.

Брейди посочи телефона.

— Обади му се.

* * *

Следващата вечер, когато Брейди влезе в ресторанта за морски деликатеси, Ед Хедън вече седеше на една ъглова маса, гризеше черни маслини, с двойно мартини пред себе си.

В момента, в който Брейди седна, към тях се приближи салонният управител.

— Вземи си „Пиле по мерилендски“ — предложи Хедън. — Много е хубаво.

Хедън поръча уиски с лед за Брейди и то пристигна, докато двамата мъже седяха и чакаха мълчаливо.

Брейди отпи от питието и започна:

— Ти каза да действаме, Ед. И действаме.

— Точно както трябва — ухили се Хедън. — Страхотни партньори сме.

Докато сервитьорът се суетеше наоколо, носеше хлебчета и масло, двамата мъже отново замълчаха. Чак когато им сервираха пилето и сервитьорът си отиде, чак тогава Хедън попита:

— Открили сте къде е сейфът?

Брейди си отрязва парче пилешки гърди, топна го в купичката с лютив сос и го поднесе към устата си. Сдъвка го, кимна и каза:

— Великолепно!

Хедън не познаваше човек, който да обръща такова внимание на храната като Брейди. Въпреки, че беше съвсем слаб, Брейди обожаваше хубавата храна. Хедън потисна нетърпението си. След като Брейди яде в продължение на пет минути така, сякаш не беше ял цяла седмица, Хедън повтори въпроса си.

— Сейфът?

— Остави ме две минути — каза Брейди, и разряза пилешкото бутче. — Знаеш ли, Ед? — Говореше с пълна уста. — Когато бях дете, гладувах. Сериозно говоря. Късмет беше, ако получех по едно парче плесенясал хляб на ден. Майка ми умря от недояждане. Храната е най-хубавото нещо в живота.

Хедън изгуби търпение.

— Лу! Проклетият сейф! — в гласа му нещо проскърца и Брейди се сепна така, че остави вилницата.

— Маги успя да го изкопчи от онзи тъпанар. Не можеш да се сетиш къде се намира сейфът. Човек би помислил, че е някъде около рецепцията или дори в мазето. Нали?

Хедън изръмжа:

— Къде е?

— На последния етаж, до президентския апартамент. Какво ще кажеш, а?

Хедън смля тази информация, после се ухили.

— Чудесно. Разказвай още.

— Маги свали оня от рецепцията. Разтягала му локуми за това колко е ексцентричен пациентът й. Маги си знае работата, така че Превин бил изцеден докрай. Успяла да уреди той да ни заведе до сейфа, за да мога аз да го огледам. Има един специален асансьор до последния етаж, който води право в помещението със сейфа. Уорънтънови дори не знаят, че помещението със сейфа е на техния етаж. Виж как стават нещата: всяка нощ, преди да си легнат, гости те се обаждат на охраната и предават касетките с ценностите си срещу разписка. Касетките са номерирани и се качват до сейфа със специалния асансьор. Тази услуга се извършва между единайсет вечерта и два след полунощ. След това услугата не се предлага повече. Превин — служителят от рецепцията — треперещ от желание пак да вкара Маги в леглото си, ми позволи да хвърля един поглед. Това е абсолютно против правилата на хотела, но Маги го е подлудила със

сексуални обещания за още една нощ. Сейфът изглежда доста специален, но той е моя работа. Истинският проблем е, когато отворим сейфа, как да извадим всички касетки, да ги свалим от последния етаж и да ги изнесем от хотела. По този въпрос трябва да се помисли по-сериозно.

Хедън кимна.

— Ще помисля. — Той продължи да яде, докато размишляваше, после каза: — Срегнах се с Кендрик. Той може да поеме диамантите на Уорънтън. Предлага пет милиона. Значи ще получи за тях шест. Но не е съвсем сигурен какво да се прави с касетките. Ще трябва да се отворят и съдържанието им да бъде оценено. Това ще отнеме време, а ще се вдигне и голям шум. И Кендрик ще е първият заподозрян. Разбирам добре опасенията му. Може би ще трябва да намеря друг канал за касетките.

Брейди направи гримаса.

— Може би ще е по-добре да забравим за касетките и да се съсредоточим само върху диамантите на Уорънтън.

— Ако сейфът се намираше на всяко друго място, а не на последния етаж, тогава сигурно щях да се съглася с теб, Лу. Но в случая това е дар от боговете. Просто трябва още по-внимателно да обмислим нещата. Диамантите на Уорънтън, заедно със съдържанието на касетките, ще донесат на всеки от нас по нещо като осем милиона.

Брейди се замисли. Осем милиона! Какво ли не може да се направи с такава сума!

— Разкажи ми по-подробно за помещението на сейфа и този асансьор — продължи Хедън, забелязал как очите на Брейди светнаха алчно.

— Асансьорът е разположен на предпоследния етаж. Изкачва се един етаж — последния. Вратата на асансьора на предпоследния етаж е прикрита зад врата, на която пише „Служебен вход“. Превин отключи тази врата и Маги избута количката ми в асансьора. Там има ключалка вместо копче. Превин имаше ключ. Пъхна ключа, в ключалката и го завъртя. Така асансьорът се издигна един етаж и ние излязохме в помещението със сейфа. То няма нито врати, нито прозорци, но забелязах, че на тавана има капак, който вероятно представлява спасителен изход при пожар.

Хедън довърши пилето си.

— Добре, Лу, помисли по въпроса. Ти успя ли да разгледаш някоя от касетките?

— Разбира се. Превин ми показа една. Ключалката е съвсем проста работа.

— Ако в сейфа има двайсет касетки, колко време ще ти е нужно, за да ги отвориш всичките?

— Половин час — отвърна бързо Брейди.

— Тогава да предположим, че първо пипнете диамантите на Уорънтън, а след това проникнете в сейфа, отворите всички касетки и изпразните съдържанието им в една торба, затворите касетките, поставите ги по местата им и после отново затворите сейфа. Какво ще кажеш да действате така?

Брейди заразнищва предложението в главата си.

— Ще трябва да се обмисли и да се организира, Ед, но това е идея. Дай ми ден-два да си помисля, а, Ед?

— Ще трябва да поговоря с Кендрик още веднъж — каза Хедън. — Да, вдругиден вечерта. Тогава ще оформим всичко. Става ли?

— Вдругиден вечерта, тук — уточни Брейди, после добави: — Какво ще кажеш за едно парче от оня ябълков пай, дето го ядох онази вечер? Хубав беше.

ПЕТА ГЛАВА

Когато слънцето започна да потъва морето като ален огнен кръг и над кея се запуска здрач, Мануел Торес се приближи към рибарската си шхуна. През рамото си бе праметнал платнена торба. Плешивата му глава приличаше на портокал в светлината на залязващото слънце.

Спираше от време на време да размени по някоя дума с другите кубинци, които безцелно се мотаеха, преди да се върнат в жалките къщи с надеждата, че жените им ще са приготвили нещо за ядене.

Върху лицето на Мануел се появи мрачно, студено изражение, докато прекосяваше мостчето, което водеше към шхуната. Той внимателно остави платнената торба, след това прибра мостчето. На път към шхуната беше огледал внимателно пътя отляво и отдясно. Нямаше и следа от детективи, които да го държат под око, не се виждаше дори униформено ченге.

Подсвирна, за да даде знак на Фуентес, че се прибира, сетне вдигна торбата прекоси палубата и влезе в предната кабина, която бе тъмна. Беше предупредил Фуентес да не пали лампите. Не се прибра цели шест часа и му стана жал за Фуентес, който седеше в сгъстяващия се мрак, съвсем сам. Но поне му бе оставил храна.

Той влезе в кабината, затвори вратата и след това запали лампата. Фуентес, който лежеше на койката, се изправи.

— Не бързаш кой знае колко! — изсъска той. — Да не мислиш, че много ми харесва да седя тук и да чакам до безкрай.

— Приятелю, — каза тихо Мануел — въобще не е нужно да чакаш до безкрай. Ти не си затворник. Трябва просто да станеш и да си идеш. Никой няма да те спре, освен ченгетата.

Обезоръжен, Фуентес пак се отпусна на твърдата койка.

— Скапах се. Да не мислиш, че е огромно удоволствие да се свива човек в тая гореща кабина часове наред. Млъквам, Мануел. Зная, че правиш за мен всичко, което можеш, и съм ти благодарен.

Мануел отвори торбата.

— Тази вечер ще похапнем добре — каза той. — Спагети, пиле, сирене.

Фуентес внимателно се вгледа в лицето на Мануел, осветено от лампата. Мрачното му, замислено изражение го разтревожи.

— Да не би да има нещо? — попита той. Стана от койката и се приближи до масата, на която Мануел слагаше пакет спагети, консерви с доматиен сос и сос чили, едно едро пиле.

— Първо ще ядем — отсече Мануел. — Гладен съм.

Въпреки, че не бе изпразнил торбата, той пристегна връзките ѝ и я прибра внимателно в едно шкафче.

— Още нещо ли имаш вътре? — попита Фуентес.

— Бомбите — и повтори. — Но първо да ядем.

Той отиде в малката кухня. Сложи тенджера с вода на газовия котлон, след това включи електрическия грил и отвори консервите. Забоде пилето на въртящата се ос. Движенията му бяха методични, изражението му бе все така безрадостно.

Фуентес застана на вратата и нервно се вторачи в Мануел. Досега не го бе виждал толкова замислен, нито пък толкова мрачен, и от това нервността му нарасна.

— Проблеми ли има? — попита той след няколко минути.

— Да ядем. После ще говорим — рече пак Мануел и изсипа спагетите във врящата вода.

Фуентес се върна в кабината и сложи ножове и вилици на масата. После седна на койката и зачака.

След четирийсет минути двамата мъже седяха на масата и пред всеки имаше по половин печено пиле и купа спагети, поляти с доматиен сос.

Мануел поглъщаше храната като вълк. Лицето му си оставаше изпънато в мрачна маска. Фуентес, неспокоен, ядеше бавно. Непрекъснато поглеждаше към Мануел, сетне отместваше поглед.

Накрая избухна:

— Мануел, приятелю! Какво е станало? Каж ми, за бога! Той ще умре — каза Мануел, довършвайки пилето си.

Фуентес замръзна.

— Имаш предвид Педро?

— Че кой друг? Говорих с моя приятел от болницата. Вече няма никаква надежда. Просто е въпрос на време. Педро може да поживее

една седмица, може би дори две, но все едно, че вече е умрял.

Фуентес, който можеше да мисли само за себе си, се отпусна.

— Значи бомбите не ни трябват? — Изпитваше ужас, че могат да го свържат с бомби. Значи имаме един проблем по-малко?

Мануел внимателно се взря в него. Очичките му приличаха на маслинки.

— Приятелю, ти въобще не разсъждаваш. Изглежда си забравил какво възнамеряваме да правим: Анита, ти и аз.

Фуентес го зяпна.

— Грещиш! Много добре зная какво планираме да направим! Ще се качим на последния етаж в президентския апартамент на хотела, ще вземем онези двамата като заложници, ще поискаме откуп и ще заминем за Хавана с пет милиона долара. Защо смяташ, че не разсъждавам?

— Как ще проникнем в апартамента на последния етаж?

Фуентес размаха ръце с досада.

— Всичко е уредено. Анита има дубликат от ключа. Защо казваш, че не разсъждавам?

— Сега, приятелю, ти не само не мислиш, но и не си спомняш — каза Мануел и си отрязва парче сирене. — Забравил си, че Анита обеща да ни пусне в апартамента при едно условие. — Той се наведе напред и внимателно се взря във Фуентес. — Педро трябва да бъде освободен и да пътува с нас до Хавана.

Фуентес прокара пръсти през дългата си, мазна коса.

— Ама ти казваш, че той умираше.

— Сега, приятелю, ти започваш да разбираш проблема. Да, след около седмица Педро ще е мъртъв. Анита обича този мъж. Тя е готова на всичко, за да си го върне. — Мануел си отрязва още едно парче сирене. — Жените трябва да бъдат разбирани. Аз ги разбирам. Нейният живот е свързан с Педро. Дал съм й дума, че ако тя ни пусне в апартамента на последния етаж, мъжът й ще бъде свободен и ще пътува с нас до Хавана. Направих всичко възможно, за да е сигурно, че те ще пуснат Педро. Имам две бомби, които ще предизвикат такова напрежение, че Педро ще бъде освободен. — Той затвори очи и Фуентес разбра, че станалото силно го измъчва.

Последва дълга пауза, през която Фуентес наблюдаваше Мануел с нарастващо нетърпение, но този едър мъж го плашеше и той нищо не

каза.

— Дадох дума на Анита — продължи Мануел, загледан в грубите си ръце на масата. — Обещах ѝ, че Педро ще пътува с нас, ако тя ни вкара в президентския апартамент. Такава беше сделката.

— Зная — каза Фуентес, — но Педро умира.

— Да. Няма съмнение. Така че не може да има сделка между нас с Анита.

Фуентес хвана главата си с ръце.

— Да не искаш да кажеш, че ще изпуснем пет милиона долара, защото една тъпа жена е толкова предана на този негодник, че няма да ни пусне в апартамента на последния етаж, ако разбере, че копелето умира? — кресна Фуентес.

— Точно това ти казвам. Ти не си от хората, които ще го разберат. Аз съм известен като човек, който държи на думата си. — Мануел замълча, взрян в празното пространство, след това продължи. — Тук става въпрос за пет милиона долара. Казват, че всеки човек си има цена. — Мануел избърса потта от лицето си. — Пет милиона долара! С толкова пари много врати, които иначе ще останат затворени за мен, биха се отворили.

— Забравяш моя дял — каза остро Фуентес. Черните, прилични на маслини очи на Мануел останаха безизразни, когато той кимна.

— Да, ти получаваш един милион. Значи четири милиона долара!

— Какво решаваш? — попита Фуентес, а мускулите по охраненото му лице затрепкаха.

— Ще трябва да я излъжа. Ако я излъжа, ще падна в собствените си очи. Да ми се наложи да излъжа един от моите хора е срамна работа. — Мануел стисна юмруци. — Ти мислиш само за пари. Това е нещо, което мога да разбера. Ти си беден човек. Ще трябва да я излъжа, а за мен то е голям удар.

С усилие Фуентес успя да запази самообладание. Искаше му се да изкрещи на Мануел да престане да се държи като тъпанар. На кой му пукаше за Анита? Какво представляваше тя, в крайна сметка? Едно нищо, също като онзи нещастник мъжът ѝ! Но той се сдържа и нищо не каза. Досега никой не бе си позволявал да крещи на Мануел, без да получи юмрук в мутрата.

— Бомбите? — попита той след дълга пауза. — Ще имаме ли нужда от тях при това положение?

— Разбира се. Ще се наложи да разиграем тази лъжа. Тя не е глупава. Ще трябва да я лъжа много предпазливо. — Той се изправи. — Легни си приятелю. След половин час имам среща с Анита. Не бива да губим повече време. Ако Педро умре утре или вдругиден, Анита може да научи за смъртта му и тогава ще се простим с петте милиона. Тя трябва да ни пусне в апартамента вдругиден през нощта.

— Ще ни трябва и оръжие — каза Фуентес.

— Всичко е уредено. Всичко е уредено, но остава да се уреди и участието на Анита в операцията.

Половин час по-късно Мануел напусна шхуната и тръгна по кея, като носеше торбата с двете бомби. Стигна до жилището на Анита, качи се по стълбите и почука на вратата.

Анита рязко отвори. В ярката светлина, която падаше от тавана, Мануел видя, че тя изглежда направо зле. Под очите ѝ имаше тъмни сенки и цялата сякаш се беше смалила.

— Добри новини — каза Мануел и влезе в малката дневна. Очите на Анита светнаха, докато затваряше вратата.

— Педро?

— Да, Педро. — Мануел остави торбата на масата. Дебелите му устни се разтеглиха в лъжовна усмивка. — Идвам от болницата. Приятелят ми там казва, че Педро е дошъл в съзнание и температурата му е спаднала. След два дни ще може да бъде преместен без никаква опасност.

Анита го зяпна.

— Не мога да повярвам! — прошепна тя. — Той беше толкова зле! Значи след два дни? Не, не е възможно!

— Антибиотиците правят чудеса — изрече Мануел, като се опитваше да избегне изпитателния поглед на Анита. — Моят приятел болницата разправя, че ченгетата опитали да разпитат мъжа ти. Той е добро момче, Анита! Трябва да се гордееш с него. Отказал е да говори каквото и да било. До момента те не знаят кой е той. Така те предпазва.

Лицето на Анита болезнено се сгърчи. Тя се обърна и изтича в малката спалня. Като слушаше риданията ѝ, Мануел усети, че сърцето му се свива. Дали четири милиона долара щяха да изтрият този миг, когато той престана да се смята за човек, който винаги казва истина?

Изчака я с лице, потънало в пот, след това когато риданията заглъхнаха, се доближи до вратата и надникна в спалнята.

Анита стоеше на колене, главата и бе сведена в молитва — благодареше на бога за чудото и Мануел се извърна встрани с гримаса.

Десет минути по-късно, когато излезе от спалнята, Анита изглеждаше съвсем различно. Беше измила лицето си, беше се сресала и изражението ѝ подсказваше на Мануел, че сега тя бе жената, която им бе нужна, за да ги пусне в апартамента.

— Бог чу молитвите ми — и с две ръце сграбчи дясната ръка на Мануел. — Непрекъснато се молих. Бог е чул молитвите ми! Сега трябва да върнем Педро у дома! И ти казваш, че той ще може да пътува след два дни, така ли?

— Да, но през тези два дни трябва да уредим доста неща — напомни ѝ Мануел. — Първо бомбите. — Той се приближи до масата, отвори торбата и извади от нея черна кутийка с формата и размера на пакет цигари. — Това е малката бомба. Трябва да я скриеш във фоайето на хотела. — После извади от торбата още една черна кутия, четири пъти по-голяма от първата, опакована в целофан. Внимателно я остави на масата. — Това е голямата бомба, която ще разруши кухните. Надявам се да не се наложи да я използваме. — Сетне извади още една малка кутийка. — Това е детонаторът. Виждаш ли тези две копчета? Натискам горното копче и малката бомба експлодира. Натискам второто копче и избухва голямата бомба. Той ще бъде у мен. Бомбите ще останат при теб.

Анита направи крачка напред, без да откъсва поглед от двете кутии на масата. Мануел я наблюдаваше внимателно. Суровото ѝ, решително изражение му вдъхна увереност.

— Ще скрия бомбите — каза тя. — Можеш да разчиташ на мен.

— Добре — отвърна Мануел. — Утре ще дойдем с Фуентес около полунощ. Тогава тримата ще идем в хотела. Нали все още си сигурна, че можеш да ни преведеш до президентския апартамент на последния етаж?

— Сигурна съм — натърти Анита.

— Тогава утре вечер, тук, в полунощ — Мануел тръгна към вратата.

Тя сложи ръка на рамото му.

— Имам ти пълно доверие. Ти си добър човек. На Фуентес му нямам вяра, но на теб... — тя го погледна право в очите. — Нашите хора казват, че ти си човек, който държи на думата си. Правя всичко това само заради Педро.

Мануел излезе в коридора.

— Всичко ще бъде наред — увери я той и в този момент усети, че се мрази, но вече го занимаваше единствено мисълта как четирите милиона долара ще променят бъдещето му. — Утре вечер — и тръгна по коридора, после по стълбите, а Анита продължи да гледа след него.

Тя затвори вратата и я заключи после прекоси стаята, отвори едно чекмедже и извади дългата кама, която Педро държеше вкъщи. Беше ѝ обяснил, че има моменти, когато човек трябва да се защитава.

Извади камата от калъфа. Помисли си за Джош Прескът, нощния детектив на хотела. Той бе заплахата. Единственият човек, който можеше да ѝ попречи да скрие бомбите.

Разгледа блестящото острие. За Педро беше готова на всичко — дори да убие.

Облече си черна фланела и черни панталони. Завърза ножа за колана си и дръпна надолу пуловера така, че да скрие камата. След това сложи двете бомби в найлонова торбичка.

Беше един часът и петнайсет минути след полунощ.

Тя излезе от къщи и тръгна по дългия път към хотел „Спениш Бей“.

* * *

Всеки човек си има слабост. И Джош Прескът, нощният детектив на хотел „Спениш Бей“, не правеше изключение. Той бе човек, при когото всичко е по график. Освен това твърде много си падаше по жените. Дори си признаваше, че е сексуален маниак.

Майк Баниън, който знаеше, че е опасен, беше изучил внимателно неговия график. В един след полунощ Прескът обхождаше коридорите на хотела. В един и четирийсет обикаляше фойето и празните ресторанти. В два часа отиваше в кухните. В два и четирийсет и пет патрулираше из парка и около плувния басейн. Беше толкова точен, че човек можеше да си сверява часовника по него. Това

бе едно от слабите места на Прескът. Баниън предаде тази информация на Брейди.

Така че в два и четирийсет и пет Маги се спусна в плувния басейн, сега пуст, и в ярките светлини на лампите над него, заплува като русалка. Прескът спря, за да я погледа.

Беше я зървал от време на време и бе решил, че е хубавичка кукла, но сега, застанал на брега на плувния басейн, като я гледаше как се носи почти гола в своите мини-бански, усети, че трудно би устоял на нейните прелести.

Маги, добре подготвена, му махна и заплува към стълбичката. Престори се, че не може да се качи по стъпалата и Прескът веднага се приближи, за да ѝ подаде ръка.

Брейди, който наблюдаваше от храстите, кимна одобрително. Приблужи се бързо и тихо до страничния вход на хотела, сигурен, че Прескът ще бъде много зает поне половин час.

Дори по това време на денонощието във фойето имаше хора, повечето полупияни. Те шумно се сбогуваха, преди всеки да си иде в апартамента.

С русолява брадичка, облечен в смокинг, с карамфил на бутониерата, Брейди прекоси без колебание фойето и се насочи към асансьорите. Никой не му обърна внимание. Той бе част от общата картина.

По това време вече асансьорите се движеха, без никой да ги обслужва. Влезе в един от тях и натисна копчето на последния етаж.

Четири минути по-късно бе отключил вратата на която пишеше „Служебен вход“ и се качи в асансьора за помещението със сейфа.

Трябваше му няколко минути, за да използва инструментите си и да пусне асансьора. Беше спокоен, защото знаеше, че двамата от охраната бяха събрали бижутата и скъпоценностите от обитателите на различните апартаменти, бяха ги прибрали в касетките и заключили в сейфа на хотела.

Запали лампата и внимателно разгледа трите ключалки на сейфа. Тук няма да има никакъв проблем, каза си той. Трябваше да си намери стоманена тел и да я извие леко. Тези ключалки бяха съвсем проста работа. Много повече го интересуваше противопожарния капак на тавана.

Освободи резето и капакът падна надолу. След това се изкачи по стълбата и излезе в лунната нощ. Безшумно, по котешки, се промъкна напред и точно под себе си видя терасата на президентския апартамент.

Долу, дискретно осветени, се виждаха шезлонги, няколко маси със стъклени плотове и великолепната гледка към плажа и океана.

От апартамента струеше светлина. Докато стоеше и гледаше, се появи една сянка и с бавни стъпки на терасата излезе Мария Уорънтън. Беше гола, само по диамантите. Брейди се сниши, за да я наблюдава, очите му се заслепиха от блясъка на диамантите, които горяха като пламъчета в лунната нощ.

Тогавя на терасата излезе Уилбър Уорънтън. Носеше фотоапарат „Никон“ със светкавица.

Мария позираше край парапета, Уилбър я снимаше.

Като ги гледаше, Брейди си помисли, че му се иска да види снимките. Колко обичаха да се фукаат богатите! Тази жена има хубаво тяло и загорялата ѝ кожа подчертава блясъка на диамантите, но въпреки това, Брейди реши, че тя няма класата на Маги.

— Тези ще станат хубави — каза Уилбър. — Хайде да си лягаме.

Брейди проследи Мария, която се откъсна от перилата, приближи до Уилбър и го прегърна.

— Ще спим до късно — гушна се в него тя. — Уморен ли си?

— Ами, денят беше доста натоварен. Тези диаманти ти стоят чудесно, но ти си по-чудесна от тях.

Те влязоха заедно в апартамента и изчезнаха от погледа му.

Брейди остана неподвижен, докато светлините угаснаха. После се спусна тихо на покрива, а оттам на терасата.

Големите стъклени врати на апартамента бяха широко отворени и той се усмихна наум. Щеше да е съвсем лесна работа. Като сянка се промъкна в голямата дневна.

Захвърлени небрежно на един от диваните, лежахя диамантите. Брейди се спря. Почти не вярваше на очите си. От спалнята струеше слаба светлина и той чу как Мария простена:

— Да, сега, скъпи. Бързо... сега! — възкликна тя.

Брейди се изкушаваше да грабне камъните, които струваха цяло състояние, но като си спомни, че Хедън иска и съдържанието на касетките от сейфа, решително се дръпна встрани.

Утре вечер! — помисли си той. Страхотен Удар!

Прехвърли се обратно на покрива на апартамента и оттам в помещението със сейфа. След това се качи в асансьора и слезе на предпоследния етаж. Заклучи вратата с надпис „Служебен вход“ и доволен се спусна на първия етаж.

Беше два часът и петдесет минути. Надникна през перилата на стълбите и огледа фойето на хотела. Имаше още няколко души, които разговаряха, но и те бавно се придвижваха към асансьорите.

Сигурен, че Маги продължава да баламосва хотелското ченге, Брейди спокойно се запуска по стълбите. Имаше вид на някой от прибиращите се гости.

Пет минути по-късно вече беше във вилата. Двайсет минути след него Маги се прибра в спалнята.

— Пфу! — възкликна тя. — Какъв любовник! Свършихме работата в храстите.

Седнал на леглото, Брейди я гледаше възхитен.

— Страхотно маце си! Какво е положението за утре вечер?

Маги свали банския си.

— Уговорихме си среща. — Тя тръгна към банята. — Беше прекалено настойчив. Имаш ли нещо против да си легна, мили? Наистина съм изтощена.

Брейди се ухили.

— Ако някой е заслужил да си дремне, това си ти — каза той. — Утре вечер ще свършим работата.

— Наистина ли?

— Иди да си вземеш един душ. Утре вечер.

Докато се събличаше, той си мислеше за диамантите, захвърлени на леглото. Дали тая небрежна кучка щеше да ги захвърли пак и утре вечер? Дали щеше да е така лесно? Изведнъж със студена тръпка усети, че може би тази нощ бе пропуснал шанса на живота си.

* * *

Анита, облечена с черната фланела и черните панталони, незабелязано прекоси градината около хотела. Беше се насочила към служебния вход и затова ѝ се наложи да заобиколи плувния басейн.

Спря, когато видя Джош Прескът под лампите край басейна, сърцето ѝ подскочи. Тогава забеляза, че се е навел, за да помогне на Маги да излезе от водата. Видя как Маги излъчва секс с цялото си същество. Наблюдава ги известно време как си приказват, след това Маги хвана Прескът за ръката и го отведе в цъфналите храсти.

Без да се безпокои повече, че Прескът може да я залови, Анита бързо изтича до служебния вход. С дубликата от ключа си отвори и влезе в тъмния коридор, който водеше към кухните.

Отвори вратата и надникна. Чу тракане на чинии и прибори и предположи, че двамата сервитьори подготвят подносите за закуска, но къде беше Доминик, третият готвач?

Тя се промъкна в полутъмната кухня и погледна към осветения офис на главния готвач. Видя Доминик да чете, седнал зад бюрото.

С бързи стъпки стигна до склада. Вдигна капака на сандъка с брашно и с гребката направи дупка в средата. Постави голямата бомба, натисна я леко и задъхана я зарови в брашното. Внимателно заглади повърхността, припряно избърса ръцете си в една кърпа до сандъка и ловко се измъкна от склада.

Тъкмо прекосяваше дългата кухня, когато телефонът в стаята на главния готвач иззвъня. Тя се затича безшумно и стигна до вратата в момента, в който единият от сервитьорите влезе в помещението. Той не погледна към нея, а забърза към офиса на главния готвач.

Чу Доминик да казва:

— Печена шунка с яйца за апартамент номер шест... — и тичешком се спусна по коридора, през служебния изход и оттам — в душната нощ навън.

Колко ли щеше да се забави Прескът, преди да се върне в хотела?

Тя бързо заобиколи сградата и изтича по стълбите пред парадния вход. Фоайето бе пусто. Нощният портиер не се виждаше никъде. Тя влезе, огледа се трескаво наоколо къде да скрие малката бомба. В единия край на фоайето видя огромна дървена статуя, изобразяваща мексиканка.

Жан Дюлак я бе открил в едно затънтено село в Мексико. С огромните си познания в областта на антикварните предмети той разпозна, че работата е от периода на Кортес и я купи. Сега тя стоеше на лично място във фоайето.

Анита притича до нея. Намери вдлъбнатина между гърдите на жената. Малката бомба направо лепна за вдлъбнатината, сякаш бе направена за това място.

Един завален мъжки глас каза.

— Тя е хубавица, маце, но ти си по-хубава.

Сърцето на Анита затупа бързо-бързо. Ръката ѝ се вкопчи в дръжката на камата, скрита под фланелката ѝ.

Някакъв дебел, белокоос мъж седеше в дълбоко кресло и я наблюдаваше. Лицето му бе зачервено и изглеждаше полузаспало.

— Ти откъде се взе? — попита той.

Потискайки паниката си, Анита каза:

— Аз съм от чистачките.

— Хубава си. Аз май трябва да си лягам. — Той с мъка се надигна от стола и тръгна към нея с несигурна крачка. Явно беше, че е много пиян.

Тя се промуши край него и се втурна към изхода на хотела.

— Хей! Не бягай! — викна и мъжът. — Какво ще кажеш за една целувчица?

Но тя вече се бе спуснала по стълбите и тичаше в нощта, тъй както никога дотогава не бе тичала. Когато стигна до портата на парка и се спусна по булеварда, чу познат глас.

— Анита!

Спря се и погледна назад.

От сенките излезе един очукан Линкълн и спря до нея.

В него ухилен седеше Мануел.

— Чаках те — каза той. — Всичко наред ли е?

— Да, — потрепери тя. — Обещах, че ще го направя и го направих!

— Качвай се — рече Мануел и отвори предната врата. — Страхотна жена си!

Тя заобиколи колата и седна до него.

— Педро? Имаш ли още новини? — попита тя.

Мануел я потупа по коляното.

— Идвам направо от болницата — излъга той. — Всичко върви много добре. Говори се, че вдругиден щели да преместят мъжа ти в болницата на затвора. Той отказва да им съобщи каквото и да било.

Мисли само как да те предпази. Чудесен младеж, а и ти си фантастична девойка.

— Наистина ли толкова се е подобрило състоянието му?

— Казвам ти това, което е. Сега ми разкажи за бомбите.

Докато я караше обратно към дома ѝ, Мануел изслуша какво е направила с двете бомби. Гласът ѝ бе неуверен, а по лицето ѝ се стичаха сълзи на облекчение. Той я слушаше и кимаше одобрително, но едновременно с това го измъчваше съвестта, задето я мами.

Но през цялото време си мислеше: пет милиона долара! Колко неща можеше да направи с такава сума! Мислеше си и за Фуентес. Да дадат на един толкова кух, ненужен човек един милион долара, бе направо безсмислено. Не, пет милиона е по-добре от четири милиона. Когато му дойдеше времето, щеше да се отърве от Фуентес — един бърз удар и в морето. Ще бъде съвсем лесно.

Като спря пред дома на Анита, той я потупа по ръката.

— Ще свършим работата утре вечер. Ще дойдем около полунощ и тук ще обмислим плановете за последен път. Ясно?

Тя сграбчи ръката му в двете си ръце.

— Да. Утре вечер. — Замълча, след това продължи. — Приятелю, аз ти имам доверие. Известен си като човек на думата. За мен парите нямат никакво значение. Искам само мъжа си Педро. Имам ти пълно доверие.

Мануел усети, че към устата му се надига горчилка. Преглътна и лицето му се сгърчи, докато я тупаше по ръката.

— Разчитай на мен — рече ѝ той, но не можа да я погледне в очите. — Съпругът ти ще си дойде при теб. Значи утре вечер, в полунощ.

— Да те пази бог — каза тя, вдигна ръката му и притисна устни към грапавата, корава кожа.

— Върви да спиш — отдръпна ръката си Мануел. — До утре вечер.

Проследи я как се качва по стълбите към входа. Пак плачеше.

Той потрепери и избърса ръката си, за да изтрие следата от устните ѝ. Дълго остана седнал в колата, загледан навън през прашното стъкло, изпълнен с омраза към себе си, но при мисълта, че ще има пет милиона долара, повдигна отчаяно широките си рамене, включи на скорост и потегли.

* * *

Следващата сутрин в прохладната дневна на вилата, Лу Брейди седеше в инвалидния си стол, дегизиран като старец и оформяше с пила една малка стоманена пластинка.

Майк го наблюдаваше от другия край на стаята.

Маги бе отишла да поплува в басейна. Предната вечер тя бе казала на Брейди за дъщерята на Майк, Криси, и тъй като беше харесал този едър сержант от запаса, Брейди се бе трогнал до дъното на душата си.

В стаята цареше тишина. Чуваше се само лекото стържене на пилата. От време на време Брейди поглеждаше към Майк, сетне извъръщаше очи.

Майк наруши мълчанието:

— Ти явно си разбираш от работата. За какво ще е това нещо?

Брейди остави пилата и поразкърши пръстите си.

— Това парченце стомана, Майк, ще отвори сейфа. Мисля, че съм добър професионалист. — Той запали цигара. — Довечера ще свършим работата. Смятам, че ще мине гладко. Маги ми каза за дъщеря ти. Много съжалявам. Ще си получиш парите, Майк. С малко късмет ще стане съвсем просто. Притесняваш ли се?

Майк поклати глава.

— Не. Щом ти казваш, че няма да има проблем, защо да се притеснявам? И аз като Маги ти имам пълно доверие. — В този момент една пронизваща болка го прободеше така, че той направо подскочи. Опита да скрие агонията, изписала се на лицето му, но Брейди, който го гледаше в момента, усети тази вътрешна борба.

— Болен си, нали, Майк? — рече той. — Виж, ние работим заедно. Аз много те харесвам. Имаме сериозна работа, която трябва да се свърши. Ако нещо се изпорти, всички ще идем в пандиза. Всеки от нас си има задача. Маги трябва да се погрижи за ченгето на хотела. Ти трябва да неутрализираш всеки, който се появи неочаквано, аз трябва да отворя сейфа и да взема диамантите на Уорънтън. Ние сме екип. Да си говорим откровено, Майк. Ти си болен, нали?

Майк се загледа в големите си ръце, след това погледна към Брейди.

— След шест месеца ще съм мъртъв — каза той. — Затова съм се хванал с това. Имам злокачествен рак.

Брейди усети, че по дланите му избива пот.

Злокачествен рак! Той изпитваше ужас от смъртта. Този едър, дисциплиниран мъж му обясняваше, че голямото му дисциплинирано тяло ще бъде в ковчег след шест месеца, и въпреки всичко, в очите на Майк се четеше някакво спокойствие.

— Пет пари не давам какво ще стане с мен — каза той. — Изживях живота си добре. Просто нещата са такива, но се тревожа за дъщеря си. Не се безпокой. Имам нужда от пари. Няма да ви проваля.

Брейди се наведе напред, вперил поглед в Майк.

— Довечера, Майк. Да предположим, че те хванат болките в момента, когато имам най-голяма нужда от теб? За бога, да си говорим направо. Ако смяташ, че няма да успееш да се справиш със задачата, можем да се откажем. Ще се измъкнем оттук. Не искам да свърша в затвора. Не искам и Маги да свърши в затвора. За бога, Майк, да си говорим откровено.

Майк го погледна право в очите.

— Няма да ви проваля — каза той бавно и отчетливо. — Ще свърша работата, за която ме наехте. Имам обезболяващи хапчета. Мразя хапчетата, но довечера ще взема. Давам ти дума, че ще направя това, което се очаква от мен.

И Брейди, втренчен в този едър мъж, който го гледаше, без да откъсне очи от него, разбра, че му вярва безрезервно.

— Добре, Майк, — рече той. — Няма защо да те убеждавам колко съжалявам. Честна дума! Добре, щом ти го казваш, зная, че ще свършиш работата.

В следващия момент влезе Маги, увита в хавлия.

— Умирам от глад! — възкликна тя. — Кога ще ядем?

— Маги, скъпа, — обърна се към нея Брейди. — Можеш да се натъпчеш на вечеря. Тая нощ се махаме оттук и няма да има нужда да плащаме сметката. Тръгваме си.

Маги изцвили от възторг.

— Искаш да кажеш, че мога да ям каквото си поискам?

— Точно това искам да кажа — увери я Брейди. — Можеш да си поръчаш цялото меню. Сега да пийнем.

Докато Маги приготвяше само два джина мартини, защото Майк отказа да пие, Брейди преповтори плана на операцията.

— Щом Маги завлече ченгето на хотела в храсталака, действаме. Имам всичко необходимо. Оставете нещата на мен. Първо, изпразваме касетките със скъпоценности, след това се прехвърляме на терасата на президентския апартамент. Ако Уорънтънови не спят, ти изстрелваш по една стреличка и ги приспиваш. Вземаме диамантите и излизаме. В цялата работа няма нищо сложно. Операцията започва в момента, в който Маги се заеме с ченгето — около два и четирийсет и пет. По това време има малко хора, а повечето от тях са полупияни. Връщаме се тук, изчакваме Маги, вземаме Ролса и изчезваме. След вечеря ще се видя с шефа. Той ще определи мястото на срещата. Всичко ще бъде изяснено, преди да започнем операцията.

Маги отпи от питието си.

— О, скъпи, ще ми бъде тъжно да си тръгна от това прекрасно местенце. Толкова ми беше добре тук.

— Има и други места — каза Брейди. Погледна часовника си. — Мисля, че е време за вечеря.

Маги плясна с ръце.

— Да вървим! Умирам от глад!

— Кога ли пък не умираш? — измърмори Брейди. — А ти, Майк?

Като се бореше с още една пронизваща болка, Майк се насили да се усмихне.

— Аз май ще остана тук. Вие се забавлявайте!

— Искаш да кажеш, че няма да ядеш? — извика Маги и очите ѝ щяха да изскочат от орбитите.

— Маги! — сряза я Брейди. — Избутай ме до ресторанта! Не всички са прасета като теб!

Стресната, Маги хвана инвалидната количка и с няколко маневри я избута навън от вилата.

— Представи си само! Такава прекрасна безплатна храна и той не проявява интерес! — и засили количката към открития ресторант на терасата.

— По-бавно — скастри я Брейди. — Да не мислиш, че си на автомобилно състезание?

Маги неохотно го послуша.

— Гладна съм, скъпи — проплака тя.

— Стига си повтаряла едно и също! — ядоса се Брейди. Реши да не ѝ казва, че Майк е един умиращ човек. Знаеше, че е безнадеждно сантиментална. Ако научеше, че ще е мъртъв след няколко месеца, щеше да избухне в плач и да излезе от строя за цялата операция.

Докато Маги правеше маневри с количката, за да я закара до открития ресторант на терасата, се приближи управителят. Брейди се отпусна.

Човек или пчели, или губи, мислеше си той, докато Маги насочваше количката към тяхната ъглова маса.

Осем милиона долара!

Голям удар!

Той бе огледал апартамента. Знаеше, че ще може да отвори сейфа и касетките със скъпоценностите на тези богаташи. Беше сигурен, че ще вземе диамантите на Уорънтън. Работата изглеждаше добре опечена. Имаше пълно доверие в Майк, въпреки болките му. Беше сигурен, че Маги непременно ще отвлече вниманието на хотелското ченге.

Осем милиона долара!

Бяха му в кърпа вързани!

При тези мисли усети, че огладнява. Пое кожената папка от управителя и погледна комплексното меню — пет блюда.

— Ще го поръчаме цялото — каза той. — И бутилка от най-хубавото ви вино.

Маги нададе тържествуващ писък и стресна старците, които вече се хранеха.

* * *

По изгрев слънце Мануел Торес работеше на шхуната си. В предната кабина Фуентес лежеше на койката и слушаше шумовете от движенията на Мануел.

Фуентес се страхуваше да се покаже на палубата, затова се потеше в малката кабина, чудеше се дали на пристанището има ченге, което да патрулира и проклинаше Мануел, че го е изоставил. Чак следобед Мануел слезе в кабината.

— Какво прави досега, дявол да те вземе? — изръмжа Фуентес.
— Аз лежа тук, в тая отворотелна жега...

— Да, приятелю — каза Мануел. — Мъчно ми е за теб, но много скоро ще отпътуваме за дома. Имай търпение.

Той влезе в кухничката. Фуентес се приближи до него:

— Какво става? — попита той. — Още колко ще трябва да стоя тук?

Мануел сложи на котлона тенджерата с вода и пусна в нея малко сол.

— Шхуната ми е готова за отплаване — рече той. — Довечера ще свършим работата. Среждаме се с Анита у тях в полунощ. Уточняваме подробностите. — Когато водата завря, той изсипа в нея спагетите. — След няколко дни тръгваме за Хавана с пет милиона долара на борда. Вземаме Уорънтънови като заложници. Никой няма да посмее да ни спре.

Фуентес дълбоко си пое дъх. Изведнъж усети, че му светва пред очите. Добре направи, че се обърна за помощ към този човек! Разбира се, че с шхуната! А той си бе въобразил, че ще отвлечат самолет! Много по-сигурно е с шхуната! Ако тоя богаташ им беше заложник, никой нямаше да посмее да ги спре. Планът е без грешка!

— Велик си, Мануел! — възкликна той. — Идеята ти е великолепа!

Мануел започна да реже домати и лук.

— Върви — каза той. — Трябва да обмисля много неща, а аз мисля по-добре, когато съм сам.

Фуентес, който си знаеше, че мисленето не му се отдава особено, отиде в кабината. Мануел каза, че след няколко дни ще са на път за Хавана с пет милиона долара. Мануел е известен като човек, дето държи на думата си. Щом кажеше нещо, то ставаше. Всички кубинци от малката им колония го твърдяха. Те все повтаряха: „Мануел Торес е човек, който си държи на думата. Като обещае нещо, прави го“.

Фуентес седеше на койката с ръце, пъхнати между коленете. След няколко дни щеше да има един милион долара! При самата мисъл за такава огромна сума, му се завиваше свят.

Милион долара!

Какво ли щеше да направи с тази сума? Може да си купи ферма? Поклати глава. Не, работата в една ферма за захарна тръстика е много

тежка. Фуентес напусна родното си място, защото вече не можеше да понася ежедневното сечене на захарна тръстика. Може би корабче? Можеше да си събере екипаж и заедно да ходят за риба. Представи си как като Мануел ще има рибарски кораб, но той нямаше да работи като Мануел. Щеше да си наеме хора, които да вършат цялата работа.

Седна и се замисли.

Един милион долара!

Не, разсъждавам като селянин, рече си той. Тръстика! Риба! Смехории! Ще си намери момиче. Когато човек има милион долара, момичета лесно се намират. Ще си купи барче. Момичето ще го върти, а той ще бъде важният собственик, ще се мотае наоколо, ще разговаря, ще се среща с приятели. Да, такъв ще е животът му в бъдеще!

Мануел дойде в кабината и остави на масата голяма купа със спагети.

— Да ядем, — каза той.

Чак когато се нахраниха и Мануел се поотпусна, чак тогава започна да говори.

— Искам да знаеш, приятелю, — започна той и се взря втренчено във Фуентес, — че тази операция си има своите проблеми.

Фуентес, който бе решил, че щом нещата са в ръцете на Мануел, няма да има проблеми — замръзна.

— Проблеми? Какви проблеми? — запита той нервно.

Мануел запали цигара и опря огромните си длани на масата. Загледан в мръсната стена зад Фуентес, сякаш Фуентес не съществуваше, той говореше на себе си.

— Ще проникнем в апартамента с дубликата от ключа — каза той. — Това е първата стъпка. След това ще пипнем тези двамата богаташи, ще завържем жената и ще накараме мъжа да се обади по телефона на баща си в Тексас. Баща му ще събере пет милиона долара. То ще отнеме малко повече време. Парите трябва да са в брой, в банкноти от по сто долара. Туй значи приятелю, че ще бъдат много банкноти. Ще го предупредим да не смее да се обажда в полицията. При положение, че е толкова богат, аз съм сигурен, че няма да има проблем. Ще му обясня, че ще заминем с кораб и синът му ще дойде с нас като заложник. Когато пристигнем в Хавана или някъде другаде, синът му ще бъде освободен. Ти ще си вземеш своя дял. Аз ще отплавам нанякъде с останалите пари. На мен всичко това ми се струва

съвсем приемливо. Никаква полиция. Никакви проблеми. — Той замълча и прикова поглед върху Фуентес. — Съгласен ли си?

Фуентес се раздвижи неспокойно.

— Да, но ти току-що каза, че има проблеми. — Той прекара ръка по потното си лице. — Сега пък ми казваш, че нямало проблеми. Нищо не разбирам.

— Приятелю, ти бързо забравяш. — Нашият голям проблем е жената на Педро.

Фуентес го зяпна.

— Да, но какво е една жена? Ако ни създава трудности, ще ѝ прережем гърлото.

Мануел поклати глава.

— Тогава ще се намесят ченгетата. Ти въобще не мислиш. Не бива да убиваме никого. Така, според моя план, няма да се намесят никакви ченгета. Бащата ни дава парите и ние изчезваме. Никакви ченгета. Ако убием Анита, какво ще правим с тялото? Заминаваме с оня богаташ и предупреждаваме жена му да мълчи, защото в противен случай ще го убием. Никой няма да разбере какво става. Качваме се на корабчето и отплаваме, но ако убием Анита, здравата ще я закъсаме. Разбираш ли?

Мудният мозък на Фуентес се опитваше да попие това, което Мануел му казва, но той през цялото време бе зает с плановете какво да прави с милиона, който скоро щеше да е налице. Насили се да размисли, ала без да ще, една хитра усмивка светна на лицето му.

— Да не мислиш, че е чак такъв проблем? — попита той. — Всички се качваме на корабчето, после излизаме в открито море. Там ѝ прерязвам гърлото. Ще нахраним акулите с нея.

Мануел се наведе напред и започна да чука с пръст по масата при всяка изречена дума, сякаш ѝ поставяше ударение.

— Това да не ти е някоя обикновена жена? Как ще я качим на кораба, ако мъжът ѝ умира и дори вече може да е мъртъв?

Фуентес се отказа. Това бе нещо, с което флегматичният му мозък не можеше да се справи.

— И какво ще правим? — попита той. — Казваш, че не мога да я убия. Казваш, че тя няма да тръгне без тоя тъпанар мъжа ѝ. Какво ще правим тогава?

Мануел кимна.

— Това е проблемът. Докато не го реша, няма да има никакви пари за никой от нас. — Той сви юмруци и ги стовари на масата. — Трябва да реша този проблем!

Фуентес се облегна назад. Не беше по силите му. Седеше и чакаше.

Мануел сякаш отново заговори на себе си, загледан в стената зад Фуентес.

— Ще трябва да я лъжа. Да лъжа, да лъжа, да лъжа. Трябва да пипна тези пари. Те ще променят живота ми изцяло! Ще трябва да я лъжа! Трябва да я накарам да повярва, че съпругът ѝ ще бъде при нея. Ще трябва да ѝ говоря съвсем успокоително, докато я накарам да се качи на кораба ми. Да, прав си, приятелю, ако тя започне да ни създава трудности, като разбере, че мъжът ѝ няма да дойде, тогава ще я оставя на теб. — Той покри с ръце плешивата си глава и изстена. Моите хора ми имат доверие. Тя ми има доверие. Като направя това нещо, ще престана да бъда човекът, който държи на думата си. А от години всички ме познават като такъв.

Докато го слушаше, изведнъж дребнавият сметкаджийски ум на Фуентес роди страшна мисъл.

Ако тоя човек, дето уж си държи на думата можеше да забрави дадената дума и да измами един от своите, тогава доколко можеше да се разчита, че самият той ще получи милиона дето човекът на мъжката дума му бе обещал?

Да предположим, че се качат на кораба с петте милиона долара и Мануел му каже да пререже гърлото на Анита? Ще спре ли всичко дотам? Дали тоя човек няма да реши, че е по-добре да има пет милиона вместо четири? Дали нямаше изведнъж да го фрасне по главата и да нахрани и с него акулите?

Усети, че през тялото му преминава тръпка на ужас.

Мануел не гледаше към него. В момента той се вираше в огромните си ръце.

— Това е единственият изход. Ще трябва да я лъжа — измърмори той. — Дано ми прости господ.

ШЕСТА ГЛАВА

В кисело настроение, детектив първа степен Том Лепски седеше зад бюрото си в полицейския участък на Парадайз Сити. Прелистваше сводката с престъпленията от предната нощ и нещо си мърмореше.

Настроението му беше кисело, защото се бе скарал с жена си, Керъл. В тези караници все той губеше и от това съвсем се вкисваше.

Лепски обичаше да се излежава. Все му се налагаше да търчи към полицейския участък, за да стигне навреме, но това не го притесняваше. А търченето бе изчислено до секунда.

Но най-обичаше да си похапва на закуска — три яйца, шунка на грил, препечен хляб, конфитюр и кафе. В седем и петнайсет Керъл се изтърколи от леглото, отиде в кухнята да приготви закуската му, в това време Лепски се избърсна, взе си душ и се облече.

Тази сутрин си бе облякъл ризата и тъкмо се бореше с панталоните, изведнъж се сепна. Не долавяше миризмата на печена шунка, нито се чуваше цвърченето на пържените яйца. Озадачен, вдигна ципа на панталоните си и тръгна към кухнята, но срещна Керъл на вратата на спалнята със сочно на вид парче шунка, забодено на вилица.

— Здравсти, скъпа — каза Лепски и спря. — Какво става със закуската ми?

— Без чиста риза... без закуска — отсече Керъл с властния си глас.

— Риза? — зяпна Лепски. — Какво общо може да има ризата с моята закуска?

— Не си облякъл чистата риза, която ти приготвих снощи.

Лепски издаде такъв звук, че и дива котка би се стреснала.

— Нищо й няма на проклетата ми риза! Хайде дай закуската.

— Тази риза е мръсна — натърти Керъл. — Изглежда, ти липсва елементарно самоуважение.

— Самоуважение? Какво общо може да има самоуважението с моята закуска?

— Лепски! Тази риза я носиш от три дни — каза Керъл бавно и отчетливо. — Не те ли е срам. Погрижих се да ти изгладя чиста риза. Облечи я!

— Нищо няма да стане, ако я понося още един ден. Хайде дай ми закуска!

— Няма да допусна, ти, детективът първа степен да приличаш на мърльо! Ако не облечеш чиста риза, няма да получиш закуска!

Лепски се поколеба. Времето минаваше. Беше гладен и като видя решимостта на Керъл, изпъшка, дръпна ризата-дразнител и наоколо се разлетяха копчета. Като видя, че слага другата риза, Керъл кимна и се оттегли в кухнята.

Пристигна в полицейския участък с десет минути закъснение. Макс Джакъби тъкмо се готвеше да се заяде с него, но като видя киселото му изражение, реши да си държи устата затворена.

— Кубинците! — изведнъж избухна Лепски. — Виж какви каши са забъркали снощи! — Той размаха към Джакъби сводката с престъпленията. — Всяка нощ без изключение тези гадове ни създават проблеми! Флорида започва да прилича на Чикаго по престъпленията.

— Е, да, но поне имаме работа — каза Джакъби.

Телефонът до Лепски иззвъня.

Той грабна слушалката и изрева:

— Лепски.

— Лари на телефона. Оня изрод, дето застреля двамата прибира на наема идва на себе си. Лекарят казва, че можем да говорим с него три минути. Искаш ли аз да говоря или ти ще дойдеш?

— Аз! — изкрещя Лепски. — Пристигам след десет минути. — Той трясна слушалката. — Хайде, Макс. Убиецът на касиера с наема идва на себе си. Да вървим!

По пътя към болницата, докато Лепски караше, Джакъби отбеляза:

— Много шик риза си облякъл, Том.

Лепски го погледна недоверчиво. Чудеше се дали не го занася.

— Наистина ли така мислиш?

— Съвсем наистина. Не мога да разбера как успяваш винаги да си с чиста риза.

Лепски го погледна самодоволно.

— Въпрос на самоуважение. В края на краищата аз съм шеф. Един шеф трябва да изглежда добре, да е спретнат. Та като говорим за ризи, Макс, този парцал, дето си го облякъл, е направо срам.

— Май си прав — Джакъби въздъхна, — обаче аз нямам такова чудесно момиче като Керъл да се грижи за мене.

Лепски се намръщи.

— Какво общо има тя с цялата работа? Вярно е, че прането е нейно задължение, но всеки уважаващ себе си човек трябва да си сменя ризите ежедневно. Трябва да обръщаш повече внимание.

— Да — въздъхна Джакъби. — Ще обръщам.

Доктор Джерълд Скинър, шеф на болницата в Парадайз Сити, ги посрещна в своя кабинет. Той бе слаб, висок, плешив и много зает.

— Разбрах, че вие двамата искате да говорите с оня кубинец. — Трябва да сте наясно, че той умира. Има благоприятни признаци, че ще дойде в съзнание, но дали ще говори свързано и ще му се разбира ли нещо, все още не се знае.

— Наистина ли ще хвърли топа? — попита Лепски, давайки си сметка, че той стреля по младия кубинец.

Скинър сви рамене.

— Предполагам, че така ще стане, но той все пак е млад. Може и да прескочи трапа. Състоянието му обаче не е цветущо. В интензивното може и да оживее — грижим се възможно най-добре.

Лепски изсумтя.

— Той уби двама души. Какво значение има.

Скинър го изгледа студено.

— За нас има значение — каза той. — Ние, лекарите, имаме репутацията на хора, които се стремят да спасят всеки човешки живот, независимо за кого става въпрос. Бих ви помолил максимално да съкратите разпита на този човек.

— Добре, докторе.

Скинър натисна копчето и влезе медицинската сестра.

— Заведете тези двама полицаи в стая номер шест — нареди той. — Желая ви приятен ден — кимна и отвори една дебела папка.

Лепски и Джакъби последваха сестрата стаята на Педро Сертес. До леглото му с безкрайно отегчение седеше детектив трети ранг Лари Стивънс. Кръглото му луничаво лице светна, когато видя Лепски.

— Този гад започна да издава някакви звуци — каза той и се изправи. — Ще имаш ли нещо против да ида да закуся?

— Върви, Лари. Остави го на мен.

Лепски седна на свободния стол до леглото. Джакъби си придърпа още един стол, седна и оптимистично извади тефтер и молив.

Лепски погледна мъжа на леглото и лицето му се сгърчи. Ако съществуваше предсмъртен отпечатък, той бе върху изострилото се, бледо лице на този кубинец.

Зачакаха.

Изминаха пет минути и Лепски започна да губи търпение. Той хвана горещата, отгняла китка на Педро и я разтърси.

Педро изстена и отвори очи.

— Как се чувстваш, синко? — повтори Лепски. Нежният му глас стресна Джакъби, който никога не бе чувал Лепски да говори така.

Педро изстена и затвори очи.

— Слушай, синко, кой си ти? — попита Лепски отчетливо. — Как се казваш?

Педро бавно отвори очи.

— Върви по дяволите — измърмори той и ги затвори.

— Синко, трябва да ти кажа нещо. Ти си много зле и докторът смята, че няма да оживееш. Съвсем скоро ще се превърнеш в неидентифициран труп, ако не ми кажеш как се казваш — изрече Лепски. — Така ли искаш да стане?

Педро отвори очи и се вторачи в Лепски.

— Неидентифициран труп — повтори Лепски с тъжна нотка в гласа, която накара Джакъби да се ококори. — То не е хубаво да се говори за такива работи, но много типове мрат из този град. Оня ден умря едно старо пиянде. Нямахше документи. Никой не го знаеше кой е. Опитвахме се да намерим най-близките му роднини, но никой не се яви. Знаеш ли какво става, когато върху градската управа се изтърси неидентифициран труп? Погребенията са сериозен разход. Затова старият пияница бе увит в един найлон и го изхвърлиха в морето, на акулите.

Нали не искаш и с теб да стане същото, синко?

Като го чу, Джакъби зяпна. За малко да провали лъжата на Лепски и да го опровергае, но Лепски му намигна и той си замълча.

— Никой не иска да завърши земния си път като храна на акулите, нали така? — продължи Лепски. — Ако знаем кой си, ще можем да се обадим на семейството ти или на жена ти, ако си женен, така че ще те погребат както подобава. Нали не искаш да те хвърлят в морето?

Педро потрепери и по лицето му мина сянка на ужас. Знаейки, че кубинците са не само религиозни, но и суеверни, Лепски изчакаше.

След кратка пауза Лепски продължи:

— Така че, синко, помогни ни да те погребем прилично. — Той се наведе напред. — Как се казваш?

Педро задиша учестено.

— Акули? — изломоти той.

— Да, синко, нали знаеш, че в залива има гладни акули, които само чакат да си похапнат нещо.

По тялото на Педро премина тръпка.

— Казвам се Педро Сертес — прошепна той накрая.

Като продължаваше да говори нежно, Лепски попита:

— Къде живееш, Педро?

— Сийком, „Фиш роуд“ двайсет и седем — измънка Педро след дълго колебание.

— Имаш ли жена, Педро? Ще идем да поговорим с нея да ти приготви прилично погребение.

— Анита.

— Тя с какво се занимава, Педро? Къде работи?

— Работи... — Педро с мъка си поемаше въздух, затвори очи и лицето му се отпусна.

— Извикайте сестрата! — нареди рязко Лепски. — Този май ще хвърли топа.

Джакъби скочи на крака, но в този момент влезе сестрата.

— Свърши ви времето — каза тя рязко.

— Много е зле — рече Лепски.

Сестрата се приближи до леглото, опипа пулса на Педро и вдигна рамене.

— Едва ли ще изкара още дълго — определи тя с безразличие. — Вие си вървете. Аз трябва да се заема с него.

Като излязоха в коридора, Джакъби каза:

— Абе много лошо стана с тия акули, бе, приятел!

— Ама свърши работа, а? Сега към „Фиш Роуд“.

След десет минути двамата детективи разговаряха с кубинеца — портиер на олющения жилищен блок, където се намираше стаята на семейство Сертес.

Портиерът бе нисък, дебел, с черни мустачки и мънички, хитри очички.

— Педро Сертес? Разбира се, тук живее. Най-горния етаж, вляво.

— Жена му вкъщи ли си е?

— Не. На работа е.

— Къде работи?

Портиерът определено харесваше Анита. Беше му много симпатична. Не понасяше Педро, но Анита често му правеше компания през деня. На ченге нямаше да даде никаква информация за Анита. Лицето му изведнъж стана празно.

— Де да зная.

Лепски изсумтя.

— Трябва много бързо да я намеря. Спешно. Съпругът ѝ умира. Искаме да я заведем при него.

Портиерът се ухили презрително.

— Някой от наште умира, а две ченгета идват на крака да му заведат жената. Порасна ни работата.

— Знаеш, или не знаеш къде работи тя? — излая Лепски.

— Казах вече. Не зная.

— По кое време се връща от работа?

Портиерът знаеше в колко си идва Анита, но нямаше намерение да го каже на ченге. Вдигна рамене.

— Откъде да зная. По-късничко. Не зная.

— Как изглежда?

Значи тия две ченгета, дето се правеха на толкоз умни, дори нямаха описанието на Анита, помисли си портиерът. Това беше добра новина.

— Ами как изглежда? Като всяка кубинка: мургава, дебела, вдига си косата нагоре. — Толкова можа да измисли, за да ги отдалечи от истинския портрет на Анита.

— На колко е години?

— Отде да зная? На двайсет, трийсет, някъде там.

Лепски изсумтя. Ясно беше, че няма да получи никаква полезна информация от този кубинец.

Обърна се към Джакъби и двамата излязоха на улицата.

— Тези проклети кубинци здраво се поддържат един друг — каза той. — Трябва да държим сградата под наблюдение. Ти се навъртай на около, Макс, а аз ще наредя на момчетата да дойдат да те сменят. Проверявай документите на всяка кубинка, която влезе в сградата.

— Много приятна задача рече Джакъби с горчивина.

Лепски изсумтя, качи се в колата и замина за полицейския участък.

След няколко минути портиерът излезе на улицата. Изнесе кофа за смет и я остави на тротоара. Веднага забеляза Джакъби, който се опитваше да си даде вид на заинтригуван от рибарските принадлежности, изложени на витрината на един магазин наблизо.

Портиерът се прибра. Остана прав и замислен известно време, след това повика сина си — тъмнокосо дванайсетгодишно момче с ведро лице.

— Нали знаеш корабчето на Мануел Торес, долу на пристана? — попита бащата.

— Разбира се, че го зная. Всички корабчета зная.

— Добре. Бързо иди там. Кажу на господин Торес, че са идвали ченгетата и са питали за госпожа Сертес. Кажу му, че държат сградата под наблюдение. Ясно ли е?

Момчето кимна, излезе на улицата, мина край Джакъби с хитра усмивка и се затича към пристанището.

* * *

Мария Уорънтън бе оставила такъв безпорядък в банята си, че Анита се забави доста. Тъкмо поемаше по дългия път към Сийком, когато раздрънканият Линкълн на Мануел спря до нея.

— Качвай се, Анита — каза той.

Анита отвори вратата и се намести в колата.

— Да не би нещо да не е наред с Педро? Да не се е влошило състоянието му? — попита тя с треперещ глас.

— Не, той е добре — Мануел включи на скорост и се спусна по една странична уличка, която водеше право на пристанището. — Не бива да се прибиращ у вас. Ченгетата те търсят.

Анита ахна и закри лицето си с ръце.

— Ченгетата?

— Да. Не се разстройвай — каза Мануел. — Трябва да останеш на корабчето ми, докато дойде време да ходиш на работа. Не бива да излизаш по улиците. Доколкото разбирам, ченгетата нямат твое описание. Разпитали са вашия портиер, но той нищо не им е казал. Въпреки това смятам, че ще е по-безопасно да останеш на корабчето известно време. Така ще доуточним как ще действаме довечера.

— Но как са научили адреса ми? — чудеше се Анита. — Педро никога не би им го дал.

Мануел въобще не вярваше в това. Беше почти сигурен, че Педро е проговорил и въпреки, че явно е на път да умре, са успели да изкопчат името и адреса от него.

— Педро? Не, разбира се, че не. Някой доносник. И сред нашите хора има доносници — каза Мануел. — Не се тревожи. Всичко ще се оправи. — Той спря колата близо до корабчето си. — Сега ще измислим окончателния план.

В предната кабина намери Фуентес да лежи на койката. Той седна и се вторачи в Анита.

— Тази какво прави тук? — попита той.

— Лоша работа — каза тихо Мануел и седна на масата. — Ченгетата я търсят. Тя остава тук, докато дойде време да иде на работа.

Фуентес се опита да каже нещо, но Мануел му махна с ръка да млъкне.

— Седни, Анита.

Когато тя седна до масата, той продължи.

— Довечера в колко часа трябва да започнем операцията?

— Дванайсет и трийсет — каза Анита без колебание. — По това време никой не си е в апартамента. Хотелският детектив започва да патрулира в един часа. Персоналът ще е зает да приключва в кухнята. Това е най-подходящото време.

— Ти в колко часа свършваш работа?

— Малко след десет. Дайте ми лист и молив. Ще ви начертая как да стигнете до входа за персонала.

Мануел ѝ подаде лист и молив и седна да наблюдава как чертае скицата. Докато тя бе заета с тази работа, той погледна към Фуентес и му кимна, за да му даде знак, че Анита добре знае какво прави.

Тя му подаде листа.

— Ясно ли ти е?

Мануел разглежда скицата в продължение на няколко минути, после кимна.

— Значи минаваме отзад, по „Ранч Роуд“. След това през игрището за голф, после по пътеката, която води към служебния вход?

— Да.

— Може ли да изникне някакъв проблем?

— Не, но трябва да внимавате да не ви забележат.

— И после?

— Точно в дванайсет и половина аз ще отворя служебния вход. Вие трябва да сте там и веднага да влезете. Наоколо няма да има никой. Ще ви заведе до асансьора в мазето и оттам ще се качим горе. Президентският апартамент, където са настанени Уорънтънови, си има отделен асансьор. Ще се качим по стълбите и ще отключим вратата.

— Ами ако са вътре?

— Никога не се връщат преди един и половина. Ще заключа вратата отвътре, а ние ще излезем на терасата и ще ги изчакаме там. Останалото оставям на вас.

Мануел размишляваше върху това, което тя му беше казала, но през цялото време имаше чувството, че Фуентес го наблюдава.

Накрая кимна:

— Звучи добре.

— Мануел, — рече тя. — Нали сме се разбрали, че мъжът ми идва с нас?

Последва продължителна пауза. Фуентес прекара пръсти през дългата си, мазна коса. Мануел бе приковал поглед в олющената маса, след това вдигна, глава и погледна Анита право в очите.

— Да — отвърна той. — Това е ясно от самото начало. Педро се оправя, но, ако дойде на кораба с нас, положението му може да се влоши, Анита. Той все още не е съвсем добре.

Анита замръзна.

— Ако не ми обещаеш, че той идва с нас, аз няма да ви отворя служебния вход — отсеке тя твърдо.

— Разбирам чувствата ти. Ти си прекрасна жена, но нека разгледаме нещата по-подробно — каза Мануел, като се насили да ѝ се усмихне съчувствено. — Имаме всичко, което ни е нужно, да окажем натиск — две бомби и Уорънтънови, но мъжът ти е все още много зле. След две седмици той би могъл да пътува, без опасност състоянието му много да се влоши, но сега, когато ченгетата те търсят, не можем да чакаме две седмици. Трябва да започнем изпълнението на плана си още тази вечер. Сега ще ида в болницата и ще говоря с моя приятел, за да разбере дали Педро може да бъде безопасно преместен. Ако той каже, че може, тогава няма да има никакъв проблем. Но ако каже, че за Педро е опасно да предприема дълго пътуване, тогава ще ти направя едно друго предложение.

Анита седеше втрещена, взряна в Мануел. Той усети някаква несигурност. Големите и черни очи го гледаха изпитателно.

— Какво друго предложение? — гласът и бе тих и пресипнал.

— В момента не е нужно да го обсъждаме Мануел се изправи. — Сега ще ида в болницата и ще поговоря с моя приятел. Надявам се, че няма да се наложи да мислим за друг вариант. Връщам се след час.

— Ще почакам — каза Анита. — Но искам да е ясно, че ако Педро не дойде с нас, няма да ви пусна да влезете в хотела.

— То е съвсем ясно. — И Мануел излезе от кабината, прекоси мостчето, качи се в колата си и потегли.

Фуентес гледаше Анита, без да откъсва очи от нея, а в погледа му просветваше омраза. Много му се щеше да извади ножа и да ѝ пререже гърлото. Ако имаше късмет, един милион долара му бяха в кърпа вързани, но тая жена можеше да обърка цялата работа.

Анита въобще не го погледна. Тя се взираше в стиснатите си юмруци.

— Мануел е човек, дето държи на думата си — увери я Фуентес. — Трябва да направиш това, което ти казва. Бъди разумна.

Анита вдигна поглед. Изразът на лицето ѝ накара Фуентес да се свие на мястото си.

— Ти си виновен за всичко! Ти замеси мъжа ми в това ужасно нещо! Ти му даде пистолета! Да не си посмял да приказваш! Господ да те убие!

Фуентес не гъкна. Тая жена е опасна, помисли си той. Каква ли лъжа ще измисли Мануел, за да я баламоса?

* * *

Когато Лепски уведоми сержант Джо Бийгълър, че вече разполага с името на убиеца на касиера и че сега трябва да установи къде се намира съпругата му, Бийгълър, докато си отпиваше от кафето, похвали Лепски, че си е свършил добре работата. Но когато Лепски допълни, че иска двама души, за да ги изпрати надолу по „Фиш Роуд“, да направят засада и да облекчат Джакъби, Бийгълър изгледа Лепски така, сякаш му бе поискал тон злато.

— Нямам излишни двама души — отрязва го Бийгълър, след дълга пауза.

— Това е твой проблем. Искам да устроим засада. Не мога да откроя къде работи тази жена, така че най-добрият начин да я пипнем, е щом се върне от работа — каза спокойно Лепски, сякаш обясняваше на бавноразвиващо се дете.

Бийгълър отпи от кафето си.

— Знаеш ли какво щях да направя, ако бях един умен детектив първа степен? — запита го той. — Бих могъл да добавя, че не съм печен детектив първа степен, а много печен сержант. Слушай, ако исках да разбера къде работи някаква си кубинка, знаеш ли какво щях да направя?

Лепски разхлаби възела на връзката си. Когато Бийгълър започнеше да се държи така покровителствено, кръвното му налягане се вдигаше до небето.

— Казвай — изръмжа той.

— Поради това, че съм много печен сержант, аз отговарям за този участък, когато шефът го няма. На твое място щях да отида в кметството и да проверя в офиса на имиграционните власти, където се пазят данни за всеки кубинец, или кубинка, които живеят в нашия град.

Лепски го изгледа зяпнал.

— Как не можах да се сетя досега, по дяволите!

— Ти няма откъде да го знаеш, но аз ги зная тези неща, защото съм много печен...

Но Лепски бе вече изчезнал. Той скочи в колата и отпрати към кметството.

На гърба на кметството, откри офиса на имиграционните власти, където дълга опашка от дрипави кубински бежанци чакаха да се регистрират.

Лепски нямаше време да изчаква някакви си кубинци. Разбута хората от опашката и с лакти си проби път до големия офис, където кубинците отговаряха на зададените им въпроси.

Като се добра до началото на опашката, той се изправи пред една млада жена, която седеше зад дълго гише и попълваше формуляр. Табелката отпред му подсказа, че това е госпожица Хепълуейт.

Огледа я и реши, че тя е нахакано и готино маце, което си знае добре работата.

— Госпожица Хепълуейт? — Той тикна значката си под носа ѝ.
— Детектив Лепски.

Тя не вдигна очи, а продължи да попълва формуляра. Откъде да знае Лепски, че сутринта бе имала разпавии с някакво ченге за неправилно паркиране и отнесе глобата. Точно сега госпожица Хепълуейт, момиче с изключително силен характер, ненавиждаше всички ченгета.

Лепски почака, като нервно барабанеше с пръсти по гишето. Когато свърши да попълва картата, тя вдигна поглед, но сиво-сините ѝ очи имаха каменно изражение.

— Заета съм — отрязва тя. — Кой казваш, че си ти?

Лепски разхлаби връзката си.

— Детектив Лепски, градска полиция — пусна в ход той полицейския си тон и отново показа значката.

— Какво очаквате да направя? — попита тя. — Да коленича и да Ви се поклоня?

Тази кокона си знае цената, помисли си Лепски, като с усилие запази самообладание.

— Тук съм по полицейско разследване, госпожице Хепълуейт. Искам да разбера къде работи Анита Сертес, регистрирана на Фиш Роуд № 27, Сийком.

Тя го погледна враждебно.

— Защо?

Кръвното налягане на Лепски подскочи. Прииска му се да я метне върху гишето и да напляска задничето ѝ.

— Полицейско разследване — повтори той. — Не трябва да си напругаш мозъчето излишно, маце.

— Не ме наричай маце! Ще се оплача, че ме обиждаш.

На Лепски вече му писна.

— Аз пък ще те арестувам за създаване на пречки на полицията, маце. Разследвам двойно убийство. Искаш ли да дойдеш до полицейското управление, за да изясним нещата веднъж завинаги?

Госпожица Хепълуейт изгледа слабото сурово лице на Лепски и реши, че достатъчно му е ходила по нервите. Той изглеждаше така, сякаш наистина ще изпълни заплахата си. Последното, което госпожица Хепълуейт би искала, беше да я заведат в полицейското управление. Тя се предаде неохотно.

— Какво беше името?

Лепски ѝ пусна усмивката на суровото, но справедливо ченге.

— Анита Сертес, Фиш Роуд № 27, Сийком.

— Разбирате, че имам много... — започна госпожица Хепълуейт, опитвайки се да запази стопяващото се чувство на собствено достойнство.

— Анита Сертес, Фиш Роуд № 27, Сийком изля Лепски.

— Сега ще проверя. — Бясна на себе си, че се остави да бъде унижена от това ченге, госпожица Хепълуейт се отправи към кантонерките с регистрите. Съзнателно се разтакаваше, докато Лепски барабанеше по гишето, а кубинците зяпаха и слухтяха.

Най-накрая се върна с една карта.

— Тази жена работи на непълен работен ден в хотел „Спениш Бей“ като камериерка — каза тя. — Работното ѝ време е от десет до един и след това отново в осем вечерта.

Лепски ѝ хвърли една цинична усмивка.

— Благодаря ти, маце. Пази се да не ми паднеш — и излезе.

Един дребничък и слаб кубинец, някъде по средата на опашката, прошепна на приятеля си:

— Запази ми мястото — напусна залата и отиде да търси градски телефон. Беше добър приятел на Анита Сертес. Имаше само един човек, който можеше да предаде новината, че полицията издирва Анита. Той се обади на Мануел Торес.

* * *

Джош Прескът, хотелският детектив на „Спениш Бей“ се подготвяше за нощно дежурство. След като си взе душ и се избърсна, започна да се облича. Съзнанието му бе обсебено от образа на тази фантастична, разкошна медицинска сестра. Беше ходил с десетки момичета, но нито една от тях не можеше да се сравнява с нея. Тази вечер имаха среща. От мисълта как отново ще я натиска в храстите, пулсът му заби учестено. Докато си оправяше връзката, звънецът на вратата иззвъня.

Лепски нахълта вътре.

— Здравсти, Джош!

— Какво искаш? — попита Прескът. — Готвя се за дежурство.

— И какво от това? — Лепски седна. — Интересува ме една кубинка, която работи в хотела. Анита Сертес. Говори ли ти нещо това име?

— Разбира се. Тя чисти апартаментите и е на непълен работен ден.

— Прочете ли за оня нещастник, който застреля касиера с наемите на Фиш Роуд?

Прескът кимна.

— Анита Сертес е съпругата на убиеца. Искам да говоря с нея.

— Тези проклетни кубинци винаги се забъркват в някаква каша.

— Прав си. И аз така мисля. Значи работи от осем до десет. Тъй ли?

— Да.

— Тогава мога да дойда в хотела и да говоря с нея, нали?

Прескът се замисли за миг, след това поклати глава.

— Тя се грижи за апартамента на Уорънтън. Шефът ще излезе от кожата си, ако точно президентският апартамент не е почистен както трябва. Слушай, за да не се издъним, изчакай, докато тя свърши дежурство. Ще се погрижа да дойде в офиса ми точно в десет часа. Тогава ще можеш да си говориш с нея.

Лепски, който знаеше влиянието на Дюлак в града, повдигна рамене.

— Добре, Джош. Ще бъда в офиса ти точно в десет без пет.

— Ще ти я доведе на всяка цена — обеща Прескът.

Беше 18.30 часът.

Лепски усети глад. Керъл му бе заявила, че ще сготви някакво ново блюдо, но се заинати да му каже какво точно. Когато Керъл не говореше с часове по телефона или не прекарваше цели следобеди в пиене на кафе и размяна на последните клюки с приятелките си, тя изучаваше готварски книги. Винаги изнамираще да направи някакво ново сложно ядене, което неизбежно завършваше катастрофално.

Лепски живееше с надеждата, че един ден тя ще сготви нещо, което ще става за ядене, вместо да разчита на притопляните замразени храни от хладилника.

Когато отвори входната врата, плътно го обгърна миризма на загоряло ядене и в ушите му отекна гласът на Керъл, която ругаеше с всички сили.

Лепски се опита да изобрази на лицето си усмивка на влюбен и разбиращ съпруг, но всъщност така заприлича на човек, който току-що бе избягал от филм на ужасите. С чувство на примирение и обреченост, той влезе в задимената кухня.

* * *

Анита и Фуентес чакаха повече от три часа, Мануел да се върне на кораба. Тези три часа бяха най-тежките часове в живота на Фуентес.

В кабината бе задушно и горещо. Той непрекъснато пушеше, сновеше напред-назад, мърмореше си нещо под носа и през цялото време усещаше омразата на тая жена, невъзмутима като каменна статуя.

Мине се — не мине, й хвърляше по един стреснат поглед. Тя седеше неподвижна, втренчена в стиснатите си юмруци, а тежката й черна коса, паднала напред, почти скриваше лицето й.

Когато Фуентес чу тежките стъпки на Мануел по палубата, въздъхна с облекчение. Чак тогава Анита се размърда. Вдигна глава и погледна към вратата на кабината, но лицето й бе каменно.

Мануел влезе и затвори вратата. Веднага се приближи до масата и седна срещу Анита.

— Добри новини! — каза той. Обърна се към Фуентес, който седеше на леглото:

— Донеси ми едно питие, приятел.

Фуентес извади бутилка ром от някакво шкафче и напълни догоре една чаша.

— Анита, съжалявам, че толкова се забавих — продължи Мануел. — Приятелят ми в болницата беше зает. — Трябваше да почакам.

— Педро? — попита Анита дрезгаво.

— Да... Педро. — Мануел взе чашата от Фуентес и пресуши рома, въздъхна и остави чашата на масата. — Дълго чаках, но най-накрая успях да говоря с приятеля си. Обясних му ситуацията. Питам дали Педро ще може да понесе пътуване по море. Той каза, че стига нещата да са правилно организирани, Педро може да дойде с нас. Вече можел да става, да седи, можел да яде, но нещата трябва да са организирани както трябва.

Фуентес седеше на леглото и бършеше потното си лице. Той знаеше, че Мануел лъже, но поне лъжеше убедително.

— Какви неща? — попита Анита.

— Приятелят ми каза, че трябва да прекараме Педро от болницата до кораба с линейка. Щом той се озове на борда, ти ще можеш да се погрижиш за него. Не може и дума да става да го водим до хотела. Трябва да му спестим и най-малкото усилие.

Анита гледаше стиснатите си юмруци, дълбоко замислена.

Фуентес чувстваше как потта се стича по лицето му. Проклетата кучка! Помисли си той. Тя стои между мен и един милион долара.

Мануел също наблюдаваше Анита, като си мислеше, че тя държи ключа към пет милиона долара. Беше ли успял да я заблуди с лъжите си?

Анита вдигна очи.

— Ще го пусне ли полицията до кораба? — попита, тя.

— Какво друго могат да направят? Притиснали сме ги в ъгъла — каза Мануел. — Няма грешка. Ще държим и Уорънтън. Заложили сме две бомби. Ще обясня на Дюлак, че мога да унищожа хотела му от борда на кораба, ако не докарат Педро тук.

Тя го погледна изпитателно.

— Но ще можеш ли наистина да го направиш?

— Да. Човекът, който направи бомбите, ми дължи живота си. Обясни ми, че бомбите могат да бъдат взривени с това дистанционно управление в радиус от три километра.

Без да помръдне, Анита продължи да го гледа изпитателно.

— Покажи ми това дистанционно управление. Мануел се размърда неуверено, но като я погледна и видя хладното ѝ изражение, се изправи, отиде до едно чекмедже и извади черна кутия.

— Това е дистанционното — каза той. — Виж, тук има два бутона. Натискам горния и взривявам малката бомба. Натискам долния и взривявам голямата бомба. Ще го нося със себе си.

Анита изгледа черната кутия, не по-голяма от пакет цигари.

— Ще проработи ли?

— Да. Ще проработи.

Тя се отпусна и като се облегна назад, се усмихна на Мануел.

— Тогава довечера ще можем да отплаваме заедно с Педро за Хавана?

— Да.

Тя се пресегна и сложи ръка върху неговата.

— Мили приятелю. Прави са, когато казват, че си човек на честта и приятел на всеки от нашите. Благодаря ти.

Докосването на ръката ѝ бе като от нажежено до червено желязо, но Мануел успя да запази самообладание. Пет милиона долара! Кой, по дяволите би предпочел да бъде известен като човек на честта, когато става дума за толкова много пари?

— Значи разбрано — рече той и почеса брадата си. — Ти ще отвориш вратата, ние ще отвлечем семейство Уорънтън, получаваме парите, а ти — твоя Педро.

— Разбрано — Анита го погледна право в очите. — Искам пистолет.

— Имам само два пистолета — каза Мануел след известна пауза. — Един за мен и другият за Фуентес. Вие двамата ще охранявате с него семейство Уорънтън. Който дежури, той ще държи пистолета.

Анита стоеше неподвижна. Под покривката на масата, ръката ѝ поглади дръжката на ножа, скрит под черната ѝ фланела. Ако нещата се объркат, щеше да ѝ трябва. Ножът е безшумно оръжие. Тя се обърна към Фуентес, който я гледаше втренчено. Ах, как само ненавиждаше този тип!

— Нищо не разбирам от пистолети. Покажи ми пистолета, който може би ще трябва да използвам.

Мануел отиде до чекмеджето и от някаква найлонова торбичка извади 3.8 калибров пистолет.

— Не иска кой знае каква философия — той подаде пистолета на Анита. — Не е зареден. Дръж го с две ръце, прицелваш се и натискаш спусъка. Важното е да го държиш с две ръце.

Анита замислено разгледа пистолета, докато двамата мъже я наблюдаваха, след това се обърна настрани, хванала пистолета с две ръце и натисна спусъка. Рязкото изщракване на ударника я накара да подскочи.

— Да — каза тя и върна пистолета на Мануел. — Разбирам.

Мануел го прибра обратно в найлоновата торбичка, а торбичката в чекмеджето.

— Хайде да хапнем — предложи той. — Може да ни се наложи да останем в президентския апартамент два-три дни. По-добре да сме яли предварително.

Докато той приготвяше някаква печена риба, Анита седеше до масата, забила поглед в ръцете си.

Фуентес стана от койката и отиде до камбуза. Беше му писнало да наблюдава трагичното замислено изражение на Анита.

Мануел му намигна и притисна дебелиите си пръсти до устните, давайки знак на Фуентес да не приказва.

Обядът премина в пълно мълчание. Докато Анита миеше чиниите, телефонът иззвъня. Мануел вдигна слушалката, изръмжа „Торес“, след това се заслуша. Най-накрая каза:

— Благодаря ти. Свършил си добра работа. Ще се погрижа за приятелите си — и затвори телефона.

Фуентес видя, че Мануел е доста загрижен. Суровото му лице беше замислено, той бавно се отпусна до масата и изтри потта от плешивата си глава.

Анита притича от кухничката.

— Лоши новини — рече Мануел.

Анита замръзна на мястото си и лицето ѝ побледня.

— Педро?

— Не става дума за него. Нали непрекъснато ти повтарям, че Педро е добре? — каза рязко Мануел. — Стига си мислила за него!

— Няма за какво друго да мисля, освен за съпруга си. Коя е лошата новина?

— Ченгетата са разбрали, че работиш в хотела.

Анита примигна, и се отпусна бавно на стола.

— Какво ще стане сега?

— Не зная. Може би полицията ще заложи капан за теб. Ще искат да те разпитат. Най-вероятно ще говорят и със шефа ти, общо взето, положението е доста напечено.

Анита се замисли, а Мануел и Фуентес внимателно я наблюдаваха. И двамата се страхуваха, че в края на краищата, тази огромна сума пари ще си остане само мираж.

Анита вдигна очи. Мануел се чудеше на спокойното ѝ изражение.

— Няма проблеми — каза тя. — В хотела не достига персонал. Аз съм единствената, която знае как да обслужва президентския апартамент. Поне и тази вечер хотелът не може да мине без мен. Разпитът ще се състои едва след като свърша работата си. А съм сигурна, че тогава ще бъде прекалено късно. — Тя се изправи. — Време е да тръгвам. Не се страхувам от полицията. Точно в дванайсет и половина дотук ще отворя служебния вход. Давам ви думата си.

Мануел я изгледа и се поотпусна.

— Ти си прекрасна и наистина смела жена. Ще бъдем там точно в дванайсет и половина.

— Значи сме се разбрали, че след ден-два, ще отплаваме за Хавана с Педро?

— Разбрано — отвърна Мануел с престорена усмивка.

Анита го изгледа право в очите.

— Имам ти доверие — каза тя. — Ти ще прибереш всичките пари. Аз искам само моя Педро.

Когато тя си отиде, настъпи дълга неловка тишина, пръв Фуентес я наруши:

— Тази жена ме плаши. Много е опасна. В никакъв случай не трябва да ѝ се дава пистолет.

Мануел поклати глава.

— Разбира се, и дума да не става. — Той извади от страничния си джоб нещо като черен салам и го остави на масата. — Мисля си за това непрекъснато, откакто те оставих тук. Педро умира. Няма друго

решение. Съжалявам, но ще трябва да държим ченгетата настрана от тази история. Анита очаква от мен да заплаша собственика на хотела, и той да убеди кмета да освободи съпруга ѝ. Тя ще стои до мен, докато говоря с Дюлак. Ако го направя обаче, Дюлак ще алармира полицията. А това не бива да се допуска. Сигурен съм, че без Педро, ще пипнем мангизите. Напълно съм убеден, но ще трябва да неутрализираме Анита. — Той вдигна предмета с формата на салам. — Само едно леко чукване по главата и тя повече няма да ни създава проблеми. Няма да пострада. Зная колко силно трябва да замахна с торбичката с пясък. — Той извади от джоба си ролка лейкопласт. — Веднага след като ни пусне в президентския апартамент, ще я чукна леко по главата. След това ще я завържем, ще ѝ запушим устата и ще я оставим на терасата. За съжаление, няма друг начин. Когато пипнем мангизите, ще я освободим. Ако тя приеме, че Педро е мъртъв и вече с нищо не може да му се помогне, ще я вземем със себе си, ще ѝ дадем малко пари. Ако се държи като пълна глупачка, за съжаление ще трябва да я халосам още веднъж и да я зарежем. Дотогава ще имаме парите и Уорънтън като заложник. Какво може да направи тя или ченгетата? Просто няма друго решение.

По лицето на Фуентес се стичаше пот. Той гледаше тревожно към черната торбичка с пясък, която Мануел държеше.

Помисли си за времето, когато той, Мануел и Уорънтън като заложник ще плават с кораба за Хавана.

Зная много добре как да удрям с торбичка пясък.

Какво щеше да стане с него, щяха да го хвърлят на акулите ли?

Мануел го наблюдаваше внимателно.

— Какво те тревожи, приятелю? — попита той.

Приятел? Този човек на безчестието ме нарича приятел, помисли си Фуентес.

— Мисля си за парите — каза той, като се опита да изобрази усмивка. — Мисля си какво ли ще е да притежавам милион долара.

— Да — каза спокойно Мануел, — но първо ще трябва да пипнем парите. Не е ли така, приятел?

В заспалия мозък на Фуентес се появи една мисъл. Той ще има пистолет. Няма да сваля поглед от Мануел по време на пътуването до Хавана. Когато наближат светлините на пристанището, ще застреля Мануел. Имаше достатъчно опит с кораби, за да акостира до пристана.

На борда щеше да има пет милиона долара. След това ще застреля Уорънтън, ще зареже кораба на пристана и ще изчезне с този огромен откуп!

Трябва внимателно да обмисли всичко това още веднъж, но имаше още време.

Пет милиона долара!

Лицето му светна, докато казваше:

— Да, ти си прав. Първо трябва да докопаме мангизите.

* * *

Ед Хедън седеше на ъгловата маса в ресторанта за морски деликатеси, когато дойде Брейди.

Салонният управител се приближи до тях.

— Поръчай си кралски скариди с къри — посъветва го Хедън. — Много са вкусни.

Брейди рече, че кралските скариди с къри прекрасно го устройват. Хедън поръча още едно сухо мартини за себе си и уиски с лед за Брейди.

Веднага след като управителят се отдалечи, Хедън погледна въпросително Брейди.

— Какви са новините?

— Довечера ще направим големия удар — каза Брейди. — Изглежда сигурна работа. Първо сейфа, сетне диамантите на Уорънтън. А после какво ще правим?

— Ти изпила ли всичко докрай?

— Казах ти: всичко е сигурно.

— И аз съм изпилал всичко до най-малките подробности — увери го Хедън. — Лу, довечера ще направим наистина голям удар.

Двама сервитьори дойдоха и сервираха кралските скариди. По изражението на лицето на Брейди, надвесил се над чинията, Хедън разбра, че по-нататъшните опити за делови разговор ще бъдат само губене на време.

Двамата мъже обядваха в пълно мълчание. От време на време, Брейди силно сумтеше от задоволство. Накрая, когато се наяде, той се отпусна назад, избърса устата си със салфетка и се усмихна.

— Това ядене бе дяволски добро, Ед.

— Не можеш ли да насочиш лакомия си мозък към работата? — попита Хедън.

— Нека си поръчаме ябълково суфле — каза Брейди. — Умирам си за ябълково суфле.

Хедън вдигна рамене и поръча две ябълкови суфлета. Докато ги чакаха, Брейди почисти зъбите си с клечка за зъби и тихо си затананика. Хедън едва успяваше да сдържа нетърпението си.

Чак след като сервираха кафето и коняка, можеше да се приказва с Брейди.

— Както ти казах, аз съм готов с моята част. Говорих с Кендрик. Той ще се заеме с цялата сделка. Сега, щом вече зная, че ще направим довечера големия удар, ще го предупредя да изпрати своя човек във вилата ти. След като пипнеш стоката, се връщаш във вилата. Човекът на Кендрик ще вземе плячката и с това свършват проблемите ти. Кендрик ме увери, че ще прибере стоката на такова място, където никой не може да я открие. Когато нещата се поуспокоят, ще продадем стоката. Може да минат два месеца, преди да си получим мангизите, но не повече.

Брейди направи гримаса.

— Ами ако Кендрик заяви, че никога не е виждал плячката? На този дебелак му нямам никакво доверие.

Хадън се усмихна мрачно.

— Имам достатъчно компромати за Кендрик, за да го изхвърля от бизнеса и да го пратя зад решетките. Бъди спокоен, ще си получим парите.

Брейди кимна.

— Добре. Щом ти го казваш, значи ще си получим парите.

— Веднага след като предадеш плячката, се връщаш в инвалидната количка. Ще останеш в хотела още два дена. Ще има проверка, но ченгетата изобщо няма да те заподозрат. Документите ти са перфектни. След два дена, напускаш. Съгласен ли си?

— Да. Разбирам. Кога ще си получа парите, Ед?

— Кендрик ще внесе дела ти по твоята сметката в швейцарската банка до два месеца.

— А какво ще стане с парите за Баниън — петдесетте хиляди долара?

— Той също ще трябва да почака.

— Слушай, Ед — каза Брейди настойчиво. — Този човек наистина се нуждае от парите. Болен е, в последната фаза на неизлечим рак и има бавноразвиващо се дете, за което иска да се погрижи. За да съм сигурен, че той ще даде максималното, на което е способен, искам да му обещаая, че ще получи дела си веднага след като свърши работата. Ще дадеш ли парите?

— За какво толкова труд? Кой го е еня за някого си там? Ако искаш да му помогнеш, Лу, ти му плати — измърмори Хедън.

— Щях да го направя, ако можех, но изглежда, че никога няма да разполагам с достатъчно пари — каза Брейди. — Хайде, Ед. Какво са петдесет хиляди за теб? За да не развалим тоя сладък бизнес заради някакви си петдесет хиляди, искам да обещаая на Баниън, че ще му платим веднага след като свършим работата и искам да изпълня обещанието си.

— За моя сметка?

— Ти ще получиш осем милиона, а може би и повече. За бога Ед, прояви малко човечност.

Хедън помисли, сетне вдигна рамене.

— О, за Бога. — Той се ухили на Брейди. — Ти си в състояние да продадеш и краставици на краставичаря, и брашно на мелничаря. Добре ако Баниън си свърши добре работата, ако ти пипнеш диамантите на Уорънтън, ако докопаш плячката от касетките, ще ти дам петдесет хиляди за Баниън.

Брейди се усмихна.

— Имаш думата ми, Ед. — Той бутна стола назад и се изправи. — Баниън ще свърши добра работа, както и аз. Благодаря за страхотния обяд. Довиждане — и той напусна ресторанта, качи се в колата и подкара обратно към хотел „Спениш Бей“.

СЕДМА ГЛАВА

Мария и Уилбър Уорънтън се завърнаха в президентския апартамент малко след седем часа вечерта. Бяха прекарвали следобеда в каране на сърф и Уилбър бе добре отпочинал. Той очакваше с търпение спокойната вечеря в хотелския ресторант, а остатъка от вечерта щеше да прекара, като гледа някой изтърган уестърн по телевизията. Но надеждите му се изпариха, когато Мария каза: „Моля те, донеси ми диамантите. Тази вечер ме сърбят ръцете. Чувствам, че ще ми работи късметът. Ще вечеряме в казиното, а после ще поиграем.“

„Отиде ми уестърнът“, помисли си Уилбър и отвърна:

— Но, Мария, мислех, че сме се разбрали да не носиш диамантите си извън хотела.

Мария се намръщи и вдигна вежди.

— Ще нося диамантите си, когато си поискам! Защо са ми, ако не ги нося?

— Но този град е пълен с гладни кубински бежанци — отговори Уилбър с цялото търпение, на което бе способен. — Твоите диаманти могат да вкарат някого в изкушение. Могат да ни оберат.

— Не говори глупости! Аз ще си сложа диамантите! Тръгваме в осем и трийсет. По-добре се преоблечи — и Мария влезе в спалнята си, като затръшна вратата след себе си.

Уилбър се замисли за момент, после отиде до сейфа и избра комбинацията, отвори вратичката и извади оттам кожената кутия за бижута. Сложи я на масата и отново заключи сейфа. След това отиде до телефона и се обади в офиса на Жан Дюлак.

— Обажда се Уорънтън — каза той, когато някакъв женски глас му отговори. — Бих желал да говоря с г-н Дюлак.

— Разбира се, г-н Уорънтън — почтителната интонация в гласа ѝ го поласка. След минута, Дюлак се обади.

— Добър вечер, г-н Уорънтън. Мога ли да направя нещо за Вас?

— Ние отиваме в казиното — каза Уилбър. — Госпожа Уорънтън ще носи диамантите си.

Дюлак, който имаше безпогрешния талант да отгатва желанията на богатите си клиенти, отговори:

— Разбирам, г-н Уорънтън. Вие бихте искали да Ви придружава сигурен бодигард. Не представлява никакъв проблем. Кога тръгвате?

— Около осем и трийсет — рече Уилбър, стреснат от това, че Дюлак моментално схвана ситуацията.

— Тогава във фоайето в осем и трийсет ще ви чака сигурен бодигард. Ще се обадя на г-н Хендрик, който управлява казиното. Бодигардът ще Ви придружава по време на престоя в казиното и ще Ви изпрати обратно до хотела. Удовлетворява ли Ви?

— Да, много Ви благодаря, г-н Дюлак, Вие имате наистина страхотен хотел — каза Уилбър и бе съвсем искрен.

— За мен е удоволствие да бъда на вашите услуги, г-н Уорънтън — отвърна Дюлак спокойно. — Желая Ви приятно прекарване — и той затвори.

Джош Прескът тъкмо довършваше вечерята си, състояща се от стек с препържен лук в стол-ресторанта, когато пиколото се приближи и му каза, че шефът иска да го види незабавно.

Като ругаеше под носа си, Прескът забърза към офиса на Дюлак. Часът бе деветнайсет и трийсет.

— Трябва да изпълниш ролята на бодигард на г-н и г-жа Уорънтън — нареди му Дюлак. — Те отиват в казиното, и г-жа Уорънтън ще носи диамантите си. Уговорил съм се с управата на казиното, техен човек да ги посрещне на входа. След като закараш невредими г-н и г-жа Уорънтън до казиното, ще се върнеш тук, за да поемеш отново задълженията си.

— Да, сър — каза Прескът безизразно и си помисли: Тия проклети богати кучки, дето винаги искат да се изфукат със своите диаманти!

— Ще тръгнат в осем и трийсет — продължи Дюлак. — Изчакай ги във фоайето. Бъди там в осем часа. Не бива да чакаш.

Прескът си спомни, че иска да говори с Анита Сертес, когато тя дойде на работа. Ако му се наложи да чака във фоайето от осем часа, щеше да я изпусне.

— Сър — каза той. — Трябва да знаете, че една от чистачките ни, която почиства апартамента на г-н Уорънтън, е кубинка и съпругът ѝ е задържан от полицията за убийство.

Дюлак потрепера. Жена от персонала му — съпруга на убиец!

— Не можем да оставим такава жена да работи при нас — отсече той. — Как се казва?

— Анита Сертес, сър.

— Много добре, Прескът. Остави това на мен.

Щом Прескът напусна офиса, Дюлак се обади на завеждащия персонала, който изстена, когато Дюлак му нареди да уволни Анита Сертес незабавно.

— Само не довечера, сър — каза той умоляващо. — Нямам резервен човек, който да я замени. Тя върши добре работата си. Мога ли да Ви предложа да я извикам на сутринта, когато ще мога да я заменя?

— Много добре — съгласи се Дюлак, — но трябва да се отървем от нея.

Докато продължаваше този разговор, а Прескът проверяваше револвера си в офиса, преди да слезе във фоайето, за да изчака семейство Уорънтън, пристигна Анита. Беше подранила, като се надяваше, че от полицията все още не са дошли в хотела. Никой не я видя как отключи служебния вход, влезе и затвори след себе си, после отново заключи. Тя вървеше бързо и безшумно към женската съблекалня и се заключи в една от тоалетните.

Седна на ръба на тоалетната чиния и се подготви за дългото чакане. Нямаше никакво намерение да се качва до президентския апартамент. Беше напълно възможно някое ченге или Прескът да я дебнат там. Щеше да изчака до дванайсет и трийсет, за да отключи вратата за персонала и да заведе Мануел и Фуентес до апартамента. Като премисли всичко тя реши, че полицаите ще седят в офиса на Прескът, докато тя си свърши работата. Беше убедена, че управата на „Спениш Бей“ нямаше да допусне полицаите да се мотаят в хотела, да не би случайно да изплашат богатите и капризни клиенти. Докато седеше в полутъмното помещение, мислеше за любимия си Педро. Колко хубаво щеше да бъде, когато се качат двамата на кораба и се отправят към дома. Тя копнееше да го прегърне и утеши. Беше сигурна, че ако той е при нея, тя ще му върне силите. Щеше да робува на полетата със захарна тръстика, за да припечелва пари. А той ще лежи в къщата на баща си, докато не се почувства достатъчно добре, за да започне да ѝ помага.

Свлече се от тоалетната чиния и застана на колене. Взе да се моли само за едно — да бъде заедно с Педро след няколко дни.

Докато тя се молеше, Педро Сертес премина от мъчителния сега живот към спокойната смърт.

* * *

Брейди, Маги и Баниън седяха в бунгалото и сверяваха последните подробности по среднощната операция.

Брейди бе съобщил на Баниън, че е говорил с Големия Шеф.

— Ние пипваме плячката, Майк — каза той — а ти получаваш петдесет хиляди долара. Може да се наложи да изчакаш няколко дни, но не повече.

Баниън вдигна широките си рамене.

— Това е страхотна новина — успокои се той.

Маги го потупа по ръката.

— Много се радвам за теб, Майк. — Тя изрече това от сантименталност. — Наистина се надявам всичко да мине добре за твоята дъщеричка. Наистина се моля и се надявам.

Баниън беше взел три болкоуспокояващи таблетки. Въпреки че сега не усещаше болка, той бе разтревожен. Не се движеше с обичайната лекота. Краката му се влачеха, у него нямаше никакъв живец. Помисли си, че умира много по-бързо, отколкото по-рано предполагаше.

— Взел ли си смокинг със себе си, Майк? — попита Брейди.

— Да, взел съм.

— Така ще те гримирам, че никой да не те познае — продължи Брейди. — Двамата ще отидем в хотела около два часа. Няма да ни обърнат внимание. Ако някой ни се изпречи на пътя, ти ще го оправиш със стреличка. Запомни, ударът трябва да бъде върху откритата плът: ръката, лицето или врата. Семейство Уорънтън може да са в президентския апартамент, когато ние стигнем. Ти ще стреляш и в тях. Работата не бива да ни отнема повече от четирийсет минути. Връщаме се тук, предава ме плячката в ръцете на хората на шефа, и поддържаме контакт още два дни. Ти получаваш парите си и се сбoguваме. Става ли така?

Баниън кимна.

— Можете да разчитате на мен.

— Знам, че мога. Знам какво означава тази работа за теб.

Брейди се обърна към Маги.

— Скъпа, няма нужда да ти повтарям какво трябва да правиш, нали. Ти само дръж хотелския детектив настрана от нас. Още едно нещо и стига за днес. Иди до ресторанта и кажи на салонния управител, че не съм добре и няма да ям.

Маги ококори очи.

— О, не. Наистина ли не си добре?

— Трябва да му кажеш така! — сръза я Брейди. — Иначе нищо ми няма! Когато ченгетата дойдат да проверяват, искам да разберат, че съм бил болен, на легло. Разбра ли?

Маги примигна, сетне се усмихна.

— Хитро. За един ужасен момент си помислих, че...

— Няма значение. Не бива да мислиш, Маги Мозъкът ти няма полза от това. Като отиваш към ресторанта, провери дали семейство Уорънтън са там на вечеря. Разбери, ако можеш, дали ще ходят някъде довечера.

— Да, скъпи — Маги погледна Брейди изпитателно. — Мога ли да вечеряам в ресторанта?

— Можеш да се натъпчеш до пръсване — каза Брейди. — Поръчай си каквото искаш.

Маги изохка от задоволство.

Докато те говореха, Баниън мислеше за дъщеря си, Криси. Беше се обаждал вече два пъти в приюта, откакто пристигна в Парадайз Сити. Дежурната сестра, учтива и внимателна му вдъхна увереност и го поуспокои. Каза му, че Криси е щастлива, но баща ѝ ѝ липсва, и тя продължавала да пита, кога ще може да го види. Баниън си припомни всички почивни дни, които бяха прекарвали заедно с Криси и почувства болка в сърцето. Отговори на сестрата, че няма да се наложи да го чакат дълго, а тя обеща да предаде на Криси.

Половин час по-късно Маги, облечена с най-красивата си вечерна рокля, в която приличаше на участничка в ревюто „Крейзи Хорс“ в Париж мина през хотелското фоайе.

Тя видя Джош Прескът да седи намръщен далеч от шумната тълпа. Мина покрай него, фръцна се и го дари с най-сексапилната си

усмивка, а после влезе в ресторанта.

Салонният управител се приближи към нея, докато по-възрастните мъже, които вече вечеряха, спряха и я заразглеждаха, като съжالياваха, че не са с по двайсет години по-млади.

— Добър вечер, мадам — каза управителят. — Господин Ванс не е ли с вас?

— Горкичкият, не се чувства добре тази вечер — и големите й очи се изпълниха с тъга. — Получи един от пристъпите си. Но настоя аз да вечерям. Толкова е добър.

— Да му изпратя ли нещо, мадам? — попита управителят, докато я придружаваше до масата в ъгъла.

Маги спря. Тя видя как семейство Уорънтън влязоха във фойето. Видя и Прескът, който неохотно стана и се присъедини към тях. Зърна и диамантите, а после Прескът и Уорънтънови се скриха от погледа й.

— Мога ли да изпратя нещо на господин Ванс? Нещо съвсем леко? — попита управителят отново.

— Не, благодаря Ви. Г-н Ванс спи. Дадох му успокоително.

Тя седна на масата.

— Г-н и Г-жа Уорънтън ли си тръгнаха преди малко?

— Да, мадам. Ще прекарат вечерта в казиното — отговори управителят и разлисти менюто. — Мога ли да Ви предложа нещо? — Той си помисли, че тази медицинска сестра беше най-прекрасната и сексапилна жена, която бе идвала някога в хотела.

Маги едва не възкликна от нетърпение. Удостои го с безпомощния поглед на широко разтворените си очи и каза:

— Ще бъдете ли така добър? Умирам от глад.

* * *

Мария Уорънтън предизвика сензация в ресторанта на казиното, където влезе, придружена от Уилбър и салонния управител, който им показваше пътя. Тя вървеше по постланата с червен килим пътека между масите, направо към най-хубавата маса в цялата зала.

Богаташите вече вечеряха. Вечерята в казиното бе сервирана порано. Най-голям интерес представляваха масите с рулетка. Навсякъде

бързаха да привършат с храната и да пристъпят към по-сериозните занимания за вечерта.

Много от хората тук виждаха прекрасните диаманти на Уорънтънови за пръв път. Мъжете забелязваха първо Мария, после диамантите, накрая завиждаха на Уилбър. Жените пък имаха очи само за колието, гривните и обещите.

Мария се затрудни най-много при избора на вечерята. Понякога Уилбър, който бе винаги доволен при наличието на хубава пържола, трудно прикриваше нетърпението си, докато Мария настояваше услужливия сервитьор да ѝ обяснява ястията от менюто едно по едно. Сега, когато чувстваше, че всички жени в залата я наблюдават, тя се държеше с дразнещата надменност на разглезена филмова звезда.

Уилбър си помисли: „Е, добре. Това е меденият ни месец! Нека се забавлява. Но се надявам, за Бога, че няма да се държи по същия начин, когато се върнем у дома.“

Джош Прескът, след като се договори с детектива на казиното и се увери, че той ще ги следи отблизо и ще ги изпрати обратно до хотела, реши, че задълженията му са изпълнени.

Взе такси до хотела и мислите му отново се върнаха към Маги. Погледна часовника си. Сега беше девет часът. Имаше среща с нея в два и петнайсет. Трябваше да чака повече от пет часа. Маги наистина го влудяваше. Мислите му дотолкова бяха заети с нея, че съвсем забрави за Анита Сертес. Дори когато започна обиколката си по коридорите на хотела, все още не се сещаше за нея. Очите му непрекъснато следяха движението на стрелките на ръчния часовник. Мислеше само за момента, когато заедно с Маги щяха да лежат на меката моравя, прикрити от храстите и цветята.

* * *

Мануел извади двата револвера трийсет и осми калибър от найлоновия плик и ги сложи на масата.

— Времето тече — каза той. — Не бива да закъсняваме. Внимавай с револвера — и побутна единия към Фуентес. — Зареден е.

Запомни: не бива да се стреля. Работата може да бъде свършена и без намеса на полицията. — Той продължително изгледа Фуентес. — Разбра ли? Ще стреляме само, ако нещата тръгнат на лошо.

Фуентес облиза сухите си устни и взе револвера.

— Разбрах.

— Може да минат три или четири дни, докато старият Уорънтън се появи с откупа — продължи Мануел. — Ще трябва да говоря с Дюлак. Всички ще се нуждаем от храна, докато чакаме. Той не би искал кухнята му да бъде разрушена и ще ни сътрудничи. Ние двамата с теб ще спим на смени. Уорънтънови трябва да бъдат здраво вързани. Ще ни се наложи да завържем и Анита и да ѝ запушим устата. Няма да е лесно, приятелю, но да спечелиш пет милиона долара не може да бъде съвсем лесно.

— Един милион за мен, четири — за теб — поправи го бързо Фуентес.

— Да, точно така. — Мануел се усмихна, но след като Фуентес го погледна отблизо, забеляза, че усмивката не е достигнала студените му като камък очи.

— Ако останем в апартамента три или четири дни, тия хора ще трябва да ядат. Трябва да идат и до тоалетна — каза Фуентес.

— Храната ще е осигурена от хотела. Тоалетна има и в апартамента.

— Когато Анита се оправи от удара — продължи Фуентес — може да стане и опасна. Ще бъде ли умно да ѝ развържем ръцете?

— Това е нещо, за което ще мислим, когато сме всички заедно в апартамента — отвърна Мануел. — Не се тревожи за дреболии. Би трябвало да оставиш тези подробности на мен, приятелю.

Фуентес сви рамене.

— Тя ме притеснява. Опасна е.

Мануел отново се усмихна — дяволски зловец.

— Аз съм още по-опасен, приятелю.

Двамата мъже се спогледаха, Фуентес усети как по изпотения му гръб полазиха студени тръпки.

Звънът на телефона накара и двамата да трепнат.

Мануел стана, прекоси стаята и вдигна слушалката.

— Торес — каза той, после с внимание мълчаливо слушаше, докато Фуентес попипа пистолета и си помисли, че с него може да се

справи дори с Мануел. Студената дръжка му вдъхна увереност.

Мануел отвърна:

— Благодаря ти, приятелю. Не след дълго ще бъдеш възнаграден! — и затвори. Обърна се и се усмихна на Фуентес. — Ако имаш търпение, всички проблеми се решават от само себе си — каза той. — Повече няма да имаме никакви спънки с Анита. Моят приятел от болницата ми каза, че Педро е умрял преди половин час.

Фуентес настръхна.

— Той е мъртъв? — Лицето му се оживи. — Страхотни новини! Си помисли той, докато Мануел го наблюдаваше. — Ако разбере, може да не ни пусне в президентския апартамент.

— Няма да разбере. Тя е вече в хотела и ни очаква. Когато се вмъкнем при нея, аз ще ѝ кажа, че Педро е получил криза и е починал. Не би могла да му помогне по никакъв начин. Ние ще сме вътре, докато ченгетата я търсят и тя ще трябва да остане с нас. Дори ще ѝ дам малко пари.

— Може да помисли, че лъжеш — изрече несигурно Фуентес. — Може да помисли, че Педро не е умрял и да стане опасна.

Мануел отиде до шкафа, извади малък транзистор и го сложи в джоба си.

— Не е необходимо точно аз да ѝ го казвам. Ще го съобщят по новините. Аз и ти ще бъдем също толкова изненадани, колкото и тя. — Той сложи револвера и шепя патрони в другия си джоб. — Ако изпадне в истерия, само ще я халосам по главата. Късметът е на наша страна, приятелю мой. А сега да вървим в хотела.

Мануел тръгна пръв, след него Фуентес. Минаха по многолюдния кей, за да стигнат до колата на Мануел.

Като запали колата, Мануел потупа Фуентес по рамото.

— Всичко върви добре — каза той. — Скоро, приятелю, ние ще сме богати.

Докато Мануел изкарваше колата от кея, Фуентес опипа пистолета си.

* * *

В двайсет и един и трийсет Лепски, заедно с Макс Джакъби, спряха с колата пред страничния вход на хотел „Спениш Бей“. И двамата бяха в лошо настроение. Керъл очакваше тази вечер да излязат. Лепски, който никога не се сещаше за празниците и годишнините, дори и за годишнината от сватбата им, бе забравил, че днес бе годишнина от първото им пътешествие в Европа. Въпреки че пътешествието беше наистина отвратително, Керъл категорично заяви, че иска да отидат в някой приличен ресторант и да си припомнят няколкото хубави моменти, които бяха прекарали. Лепски почти не слушаше бърборенето на Керъл, но измърмори, че ще отидат и веднага забрави за ангажимента. Бързаше към къщи, очаквайки вечерята му да е готова и се изненада, когато откри Керъл във ваната.

— Здравей, сладур! — извика той. — Какво има за вечеря?

— Ще вечеряме навън, Лепски — отвърна Керъл и студено го погледна. — Имахме уговорка.

Лепски затвори очи. Сега си спомни нещо за празнуване!

— Виж, скъпа — каза той с най-ласкавия си глас. — Имам работа в полицията. За няколко часа. Трябва да разпитам жената на оня убиец на касиера с наемите. Какво ще кажеш да хапнем вкъщи?

Тя запрати сапунената гъба право в лицето му.

Двамата вечеряха с някакви хамбургери, докато Лепски изслушваше оплакванията на Джакъби, че имал среща с блондинка, готова всеки момент да му се отдаде. Но и двамата мълчаха, по пътя към хотел „Спениш Бей“. След като паркира колата, Лепски тръгна към офиса на Джош Прескът, който тънеше в мрак. Запалиха лампите, взеха столове, седнаха, запалиха по цигара и зачакаха.

Намусени, смръщени, те седяха в пълна тишина. Разтревожен, Лепски се размисли как да се сдобри с Керъл, когато се върне вкъщи. Когато Керъл беше разочарована, почваше да се държи направо непоносимо. Може би, след като поговори с проклетата кубинка, да купи голям букет от цветарския магазин в хотела, отворен дълго след полунощ. С букет красиво аранжирани цветя от хотел „Спениш Бей“, сигурно щеше да трогне Керъл. Но когато се сети, колко ще му струва букетът, той потрепера. Е, може би не букет. Ще купи само една роза, красиво опакована в кутия за подаръци. Джакъби унило си мислеше, че русата красавица, с която беше на среща, има прекалено много приятели. Спокойно можеше да я загуби.

Замислени дълбоко за проблемите си, двамата детективи загубиха представа за времето. Изведнъж Лепски, на когото бяха свършили цигарите, погледна часовника си. Десет и трийсет. Той скочи на крака.

— Какво става? Джош каза, че ще докара момичето тук още в десет часа. Закъснява повече от половин час.

— Може нещо да го е възпрепятствало предположи Джакъби. — Ако искаш цигара, вземи си от моите.

— Отивам да го потърся — рече Лепски. — Ти остани тук, в случай че се появи.

Той се отправи към нощния портиер. Във фоайето, няколко мъже и жени с вечерно облекло се готвеха да влязат в ресторанта. Лепски се почувства малко неловко, внимателно се промъкна сред тях и стигна до бюрото на портиера.

— Виждали ли сте Прескът? — попита той, като показва значката си.

Портиерът, възрастен и слаб, го изгледа така, сякаш беше голям, космат паяк.

— Несъмнено г-н Прескът обикаля хотела — каза той троснато.

— Да, но къде? Искам да говоря с него по работа — настоя Лепски.

— Патрулира — повтори пазачът. — Може да бъде навсякъде.

Лепски отхлаби възела на вратовръзката си.

— Добре. Ако го видиш, предай му, че детектив Лепски го чака в офиса му.

— Ако го видя — нощният пазач подчерта, че няма време за хотелски детективи и ченгета. — Той може да бъде навсякъде.

Лепски се върна в офиса на Прескът, като едва сдържаше гнева си. Джакъби вече палеше друга цигара.

— Копоят патрулира — изръмжа Лепски. — Ще си взема една от твоите цигари.

Нямаше още единайсет и петнайсет, когато Прескът откъсна мислите си от Маги и погледа си от часовника, и реши да надникне в офиса си за бутилка уиски и нов пакет цигари.

Спря изведнъж, като видя пред себе си Лепски и Джакъби, които му хвърляха гневни погледи. Шокиран, си спомни за Анита Сертес.

Неслучайно беше бивше ченге с дългогодишен опит и добра репутация. Като се усмихна широко, той влезе в офиса си.

— Здравейте, момчета — каза той. — Извинявам се, че изпортих работата. Имах специалната задача да изпратя Уорънтън до казиното. Едно от онези неща...

— Къде е кубинката? — изръмжа Лепски.

— Предполагам, че вече си е у дома.

Лепски скочи на крака. Издаде такъв звук, че дори гръмотевица би му завидяла.

— У дома? Какво искаш да кажеш? Обеща да я доведеш тук още в десет часа. А ние седим тук и с часове те чакаме!

— Казах ви, че всичко се обърка тази вечер. Трябваше да си свърша работата. Тя си е вече у дома.

— Откъде знаеш? — извика Лепски.

— Тя идва тук в осем часа и си тръгва в десет. Сега е единайсет и половина — каза Прескът. — И, слушай, Лепски... Никога не ми викай. Ти може да си голяма клечка извън хотела, но тук голямата клечка съм аз! Ако искате да говорите с нея, отидете до тях.

— Как да разбере дали си е у дома? — попита Лепски.

— Иди и провери! — отсече Прескът. — Къде другаде може да бъде!

— Може да е пукнала в президентския апартамент.

— Да, и Мики Маус, също! Казвам ви, че се е прибрала у дома.

Джакъби се изправи.

— Хайде, Том. Нека отидем и проверим.

Лепски изсумтя.

— Ако не е там, Прескът, ще се върна и ще ти създам такива неприятности, че ще минат години, докато се оправяш!

— Ако забъркаш нещо в този хотел — каза Прескът, гледайки свирепо Лепски, — ще се погрижа г-н Дюлак, кметът и шефът ти да те натикат обратно в униформа и да патрулираш, докато се побъркаш! Сега се измитайте!

Докато продължаваше тази схватка, Анита Сертес, която дълго бе гледала часовника си, се раздвижи върху капака на тоалетната чиния. Никога ли нямаше да стане дванайсет и половина? Отново започна да се моли. Молеше се, спираше и изчакваше, и отново се молеше. Можеше да чува шума от кухнята, който постепенно

замираше. Чу как нощната смяна си тръгва. Най-последно, минута преди дванайсет и половина, тя излезе от женската съблекалня. Огледа се нагоре и надолу по коридора, послуша се, сетне, точно в дванайсет и трийсет минути, тихо дотича до вратата за персонала, отключи я и я отвори. Там вече чакаха Фуентес и Мануел. Тя им кимна и ги поведе към асансьора. Вратата рязко се отвори и тримата влязоха. Анита натисна бутона за последния етаж. Докато асансьорът се изкачваше нагоре по етажите, тя изгледа Мануел.

— Педро?

— Никакви новини — излъга той. — Опитвах се да се свържа с моя приятел от болницата, но той си беше вече отишъл. Не се тревожи. Всичко ще бъде наред.

— Аз се молих — каза Анита, като го погледна доверчиво. — Дълбоко в сърцето си чувствам, че всичко ще се оправи.

— Да — отговори Мануел, но в момента се мразеше. — Молитвите ти ще бъдат чути.

Като стигнаха последния етаж, Анита първа слезе от асансьора и огледа празния коридор, след което тръгна по една стълба до вратата, водеща към президентския апартамент. За броени секунди тя отключи вратата с дубликата, която си бе извадила от оригиналния ключ. Тримата влязоха в огромния хол, слабо осветен от лампите на терасата.

Анита затвори и заключи вратата.

* * *

Новината за смъртта на Педро Сертес Лепски научи от радиото в колата си, докато караше лудо към Сийком.

— Значи мръсникът е мъртъв — каза Джакъби. — Виж, Том, дали е необходимо да говорим с жена му. Няма смисъл!

— В главата ти е все още онази руса красавица, нали? — попита Лепски, като намали скоростта.

— Е, може пък и да я хвана. Тя прекарва до късно навън, а аз утре не съм на работа и мога да си отспя. Какво очакваш от тази кубинка? Какво мислиш, че ще измъкнеш от нея?

— Може да ни заведе до Фуентес.

— Е, и? Той е в Хавана. Не можем да му направим нищо. За бога, Майк, нека си тръгваме към къщи. Вече минава полунощ. Кой го е грижа за някаква си проклета кубинка? — каза Джакъби. — Убиецът е мъртъв. Това приключва случая. И без това имаме достатъчно работа. Защо да се тревожим за някакъв си убиец, който е вече мъртъв.

Лепски спря до тротоара.

— Да. Предполагам, че си прав. Добре, нека си тръгваме. Ще те хвърля до вас. Успех, Макс. Надявам се, че срещата ти ще се състои.

— И аз също — отвърна той.

Лепски остави Джакъби пред дома му и пое към къщи. Спомни си, че не купи роза на Керъл, едва след като паркира колата.

Чувствайки се сякаш отива на екзекуция, той влезе в дома си и заключи предната врата. После събу обувките си и се промъкна в спалнята, като се надяваше, че Керъл спи.

Но, разбира се, тя не спеше, а седеше в леглото и го чакаше.

* * *

— Не палете лампите — предупреди ги Анита малко задъхано.

— Няма. Ние виждаме достатъчно добре и само от осветлението на терасата — отвърна Мануел и се огледа. — Как живеят богатите! — Мисълта, че и той може да има апартамент като този, щом пипне петте милиона, проблесна в мозъка му. — Е, трябва да седнем и да чакаме. — Каза това и седна в едно от огромните и удобни кресла, докато Фуентес нерешително излезе на терасата. Беше впечатлен от размерите ѝ: големите саксии с цветя, шезлонгите, масите, бара.

— Колко е часът? — попита Мануел, после се взря в часовника си в сумрака. — О, идва време за новините. Заложил съм пари на един кон, Анита. Чувствам, че днес ми върви. — Той извади транзисторчето от джоба си. — Залагала ли си някога на коне?

— Нямам пари за такива неща — отвърна Анита рязко. — Няма да го включиш, нали? Някой може да чуе.

— Никой няма да чуе — каза Мануел. — Трябва да разбера дали конят ми печели — и той включи транзистора, като го нагласи така, че звукът му да бъде тих, но достатъчно отчетливо да се чува.

Фуентес стоеше с гръб към осветената от лунната светлина тераса. По лицето му се стичаше пот. Щеше ли тази глупачка да се развика, когато разбере, че гадното ѝ мъжленце е мъртво? Мануел ще бъде ли в състояние да я контролира? Той отново попипа пистолета си.

Говорителят започна с местните новини. Анита седеше неподвижна. Мануел искаше да види лицето ѝ, но светлината в голямата стая бе прекалено слаба. Можеше да различи само силуета ѝ, както седеше с ръце, стиснати между коленете.

После дойде съобщението, което той чакаше. Напрягна се и се обърна към Анита, за да може да стреля, ако тя започнеше да вика. Фуентес също се приближи.

Съобщението беше следното:

„Педро Сертес, убиецът на касиера, събиращ наеми в Сийком, прострелян от детектив Том Лепски по време на опит за бягство с три хиляди долара, почина в болницата след като за кратко бе дошъл в съзнание.“

Говорителят вече съобщаваше спортните новини, но Мануел го изключи. Хвърли транзистора на пода и погледна сурово Анита, като чакаше първите признаци на истерия.

Но нищо не се случи.

Анита седеше като вкаменена.

Освен шума на прилива и далечния плясък на позакъснели гости на хотела, които се къпеха, тишината, като влажно покривало, бе надвиснала над тримата в президентския апартамент.

Мануел с усилие на волята успя да изрече:

— О, Господи! Анита! Какво да кажа?

Тя все още седеше там, неподвижна като каменна статуя.

„Всеки момент“, си мислеше Мануел, „тя ще започне да вика“. Стана и се приближи към нея.

— Анита, това е ужасно!

— Не се приближавай! — Гласът ѝ бе дрезгав шепот.

Мануел спря.

Гласът ѝ беше толкова странен, че Фуентес отстъпи назад.

Анита натисна копчето на малка настолна лампа и тя хвърли бледа светлина върху тях.

Мануел затаи дъх, след като зърна лицето ѝ, осветено от лампата. Не можеше да я познае. Пред себе си видя остаряло и съсухрено лице, чийто очи се бяха свили в орбитите си.

Но нямаше никакъв признак на истерия. Той сякаш виждаше пред себе си лицето на покойница.

— Анита! Това е толкова ужасен шок за мен, колкото и за теб.

Мъртвешките очи изведнъж се съживиха.

— Значи ти ме излъга, ти, праведникът! Гласът ѝ беше като шумоленето на изсъхнали листа. — През цялото време си знаел, че Педро умира. Излъга ме, за да отключа вратите. Излъга ме, за да можеш да сложиш ръце на всичките тези пари! Проклет да си!

— Анита! Не! — Мануел почти извика. — Чуй ме! Не съм те лъгал! Кълна се! Помисли! Аз наистина съм праведник! Обещах ти съпруга ти. Когато обещава нещо на някой от моите хора, правя всичко възможно, за да изпълня обещанието си! Не, Анита, аз не съм те лъгал, човекът в болницата ме излъга! Защо ме излъга? Защо ме уверяваше, че Педро се възстановява? Защо? — Мануел драматично заблъска главата си с юмруци. — Аз ще разбера! Това ти го обещавам! Ще го накарам да ми каже, защо излъга, и ще го накажа! Заклевам ти се, че ще го направя!

Анита затвори очи. По страните ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Педро, милият ми съпруг! — Изстена тя меко. — Аз те загубих.

Мануел погледна бързо Фуентес. Той му кимна. Мислеше, че речта на Мануел беше майсторска.

— Когато стигнем в Хавана — каза Мануел нежно, — ще отслужим литургия за Педро. Знаем как се чувстваш. Плачи, бедна ми жено! Освободи мъката от сърцето си!

Отново последва дълга пауза, Анита избърса сълзите с опакото на ръката си и стана.

— Аз ще тръгвам вече — рече тя.

Това беше последното нещо, което Мануел очакваше да чуе. Изненадан, той се взря в нея.

— Но, Анита, къде ще ходиш?

— На църква. Къде другаде? Трябва да запаля свещ за Педро и да се помоля.

— Но не сега — отвърна Мануел с най-мекия си глас. — Тази ужасна новина много те разтърси. Когато отидем в Хавана, ще запалим много свещи и ще отслужим литургия, но не и сега.

Тя тръгна към вратата.

— Аз отивам.

Той бързо се приближи до нея и я взе за ръката. Почувства как тя потрепера при докосването му, но здраво стисна ръката ѝ.

— Не, Анита! Помисли! Ченгетата те търсят. Ще открият, че ти си отключила вратите. Ще те арестуват и ще те затворят в някаква килия. Помисли! Колко свещи ще запалиш за Педро, ако си заключена в килия?

Като я гледаше застанала така неподвижно, Мануел видя примиреното и безпомощно изражение на мъртвешкото ѝ лице и я пусна.

— Да отидем на терасата — каза той нежно. — На лунната светлина ще се помолим за душата на мъртвия ти съпруг. — Погледна часовника си. Беше един часа и пет минути. Уорънтънови скоро щяха да се върнат. По някакъв начин трябваше да занимава тази жена, докато те се върнат.

Като зомби, Анита излезе заедно с него на терасата. Той я заведе в тъмния ъгъл, наполовина прикрит от едно портокалово дръвче, чиито златни плодове блестяха на лунната светлина.

Те коленичиха един до друг.

Като наблюдаваше всичко това, Фуентес само се чудеше на лицемерието на Мануел.

* * *

В бунгалото Брейди, вече дегизиран като мургав млад мъж с брада, облечен в смокинг, работеше върху лицето на Баниън.

— Собствената ти майка няма да те познае, след като свърша — каза той. — Дори Уорънтънови да ни видят, преди да си ги „боцнал“, няма да имаме никакви проблеми. Само стой мирен, да ти оправя мустаците.

Баниън, също облечен в смокинг, стоеше мирно. Мислеше си за Криси, докато Брейди го гримираше. Чувстваше се някак празен отвътре. Обезболяващите лекарства бяха като успокояваща пелена, но той знаеше, че зъбите на рака бързо разяждат жизнените му сили, както гладен вълк разкъсва трупа на убито животно.

— Ето — рече Брейди и седна. — Добра работа свърших. Огледай се!

С усилие Баниън стана и се погледна в огледалото на банята. Видя огромен, як непознат, който беше толкова различен от него самия, че той зяпна. Само ако можеше да бъде истински здрав и да започне нов живот!

— Доста добре, а? — каза Брейди, сияейки.

— Да — отвърна Баниън тихо. — Да, доста добре.

Брейди го погледна несигурно.

— Майк, как си?

— Аз мога, и ще свърша тази работа — продължи Баниън. — Можеш да бъдеш сигурен в мен. — Той се обърна и вторачено погледна Брейди. — Когато това приключи и положението ми се влоши, да разчитам ли на теб да се погрижиш за интересите на дъщеря ми?

— Вече сме говорили по този въпрос — отвърна Брейди. — Отпусни се. Ще получиш своята част до два дни. Не се тревожи.

Баниън извади една визитна картичка от джоба си.

— Лу, ето адреса на доктора, който се грижи за дъщеря ми. Говорих с него по телефона. Казах му, че парите скоро ще пристигнат. — Той спря, после продължи: — Може да ми се случи нещо, преди да успея да взема парите. Ще се погрижиш ли ти? Трябва просто да изпратиш чек, като впишеш моето име. Ще го направиш ли заради мен?

Брейди почувства как го полазват тръпки.

— Но, Майк...

— Нека не говорим повече — каза Баниън рязко. — Ще го направиш ли?

— Разбира се, че ще го направя.

— Споразумяхме се, Лу — и Баниън му подаде ръка.

— Мислиш, че нещо лошо може да се случи дори до два дни? — попита Брейди, като пое студената и влажна ръка на Баниън с двете

свои.

— Не зная. Нека го наречем застраховка: Веднага, щом свършим работата, аз тръгвам, Лу. Искам да видя дъщеря си, преди нещо да се е случило. Няма да чакам парите. Имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не Майк.

— Благодаря.

Брейди се почувства странно трогнат. Обеща си, че ако нещо се обърка и не вземат парите навреме, той ще се погрижи дъщерята на този човек да получи петдесет хиляди долара, независимо откъде щеше да ги вземе.

Влезе Маги.

— Ах! Каква прекрасна вечеря! Сега съм готова за хотелския детектив. — Тя ги погледна. — Лу, ти си страхотен. Изобщо не можах да позная нито един от вас.

Брейди погледна часовника си.

— Да тръгваме, Майк — каза той, а после се обърна към Маги: — Скъпа, ти знаеш какво да правиш. Заеми се с детектива. А когато се върнеш, Лу де Марни ще те чака. Той е човек на Кендрик. Забавлявай го, докато ние се върнем с плячката.

— Да, скъпи — отвърна Маги и го целуна.

Брейди взе голямо дипломатическо куфарче и тръгна към вратата.

Маги прегърна Баниън и целуна и него.

— Успех, войнико — рече тя. — Ти си прекрасен човек!

Той й се усмихна, потупа я по рамото и последва Брейди навън.

Докато двамата вървяха към хотела, Баниън каза:

— Имаш чудесна приятелка, Лу.

— Понякога съм късметлия — отвърна Брейди. — Мисля, че този път наистина късметът е бил на моя страна.

Двамата мъже влязоха във фойето. Все още тук-там седяха няколко по-възрастни мъже и пийваха последна чашка преди лягане. Никой от тях не обърна внимание на Брейди, когато той тръгна към масата в ъгъла. Двамата мъже в смокинги се вписваха великолепно в тази атмосфера.

— Сега ще поизчакаме — каза Брейди, като седна. — Ще се правим, че уреждаме сделка. — Той отвори куфарчето и извади свитък документи. Раздели документите и даде част от тях на Баниън.

Един сервитьор се приближи.

— Нещо за пиене, Майк?

— Едно кафе.

Брейди поръча кафе и сандвичи с пушена съомга. Когато донесоха кафето и сандвичите, той плати и остави тлъст бакшиш.

Джош Прескът влезе във фоайето, точно когато Брейди дотяждаше сандвича, който Баниън бе отказал.

— Това е хотелският детектив — съобщи Брейди. — Човекът, за когото Маги ще се погрижи.

Двамата наблюдаваха, как Прескът се огледа, как излезе от хотела и забързано се отпрати към плувния басейн.

Малко след два часа, те видяха двама от охраната да отиват при нощния пазач. Но само оставиха някакви ключове и си тръгнаха.

— Всичко върви като по часовник — измърмори Брейди. — Сега плячката е в сейфа. Ще изчакаме семейство Уорънтън да пристигнат и поемаме.

Десет минути по-късно Мария и Уилбър Уорънтън влязоха в хотела. Докато Мария вървеше към асансьора за президентския апартамент, Уилбър взе ключовете от нощния пазач и забърза след жена си.

Брейди вторачено гледеше диамантите на Мария, която нетърпеливо изчакваше Уилбър.

— Погледни тези камъни — измърмори Брейди. — Ще бъде лесна работа, Майк. Ще им оставим пет минути, после ще се качим, ще разбием сейфа, а през това време те вече ще са си в леглото.

Като си даваше сметка, че се впуска в първото си криминално престъпление, Баниън почувства студена пот да избива по челото му.

„Първото и последното“, си помисли той, загледан как Брейди прибира фиктивните документи обратно в куфарчето.

Брейди вдигна очи.

— Всичко наред ли е, Майк?

— Да.

Известно време останаха неподвижни, след това Брейди кимна, и двамата мъже се изправиха и тръгнаха към асансьора.

Нощният портиер, зает със списъка на гостите за закуска, не погледна изобщо към тях.

Докато асансьорът ги отнасяше към най-горния етаж, Брейди потупа ръката на Баниън.

— Всичко ще мине като сън — каза той.

ОСМА ГЛАВА

Мануел се появи откъм покритата част на терасата и заразтрива коленете си започнали да го наболяват. Беше прекарал известно време коленичил на мраморния под на терасата като се преструваше, че се моли. Няколко минути остана така с наведена глава, но повече не бе в състояние да сдържа нетърпението си и погледна крадешком към Анита. Като видя, че тя не се помръдва, с глава, клюмнала между дланите, той тихо се изправи, обърна се и тръгна без да откъсва поглед от нея. Тя остана неподвижна. Тогава Мануел се отправи към дневната на президентския апартамент.

Фуентес седеше в едно кресло с цигара между дебелиите си устни. Тлъстото му лице лъщеше от пот.

Двамата се спогледаха.

— Всичко върви добре — каза тихо Мануел. — Без истерии. Тя се моли.

Фуентес презрително рече:

— Когато някой умре, жените винаги се молят. И каква полза от това?

— Молитвите успокояват — обясни Мануел и се засмя. — Няма да имаме повече неприятности с нея. — Погледна часовника си. Беше два и Уорънтънови ще пристигнат всеки момент. Погрижи се за мъжа, а аз — за жената. Тя може би ще вика. Жените са непредсказуеми. Ще внимавам да не ни скрои някой номер. Ти обаче няма да имаш проблеми с мъжа.

Фуентес кимна. Мислеше си за Анита. Тя го плашеше. Дали няма да го прокълне? Знаеше, че го обвинява за смъртта на Педро.

— Анита може да стане опасна. Може да провали плановете ни. Мануел се приближи до вратата и погледна навън към осветената от лунните лъчи тераса. Анита едва се виждаше, полускритата зад едно портокалово дърво, все още коленичила.

Той се обърна към Фуентес.

— Отпусни се, приятелю. Какво може да направи? Та тя няма пистолет. Още се моли, а когато жените се молят за мъртвите, те се молят дълго, дълго.

Ако знаеше истината, щеше доста да се стресне, че Анита всъщност съвсем не се молеше. Новината, че Педро е мъртъв, я беше вцепенила. Беше дошла с Мануел в този тъмен ъгъл на терасата почти като робот. Бе коленичила, защото и той бе коленичил. Беше затворила очи и стиснала ръце, но молитвите, които толкова пъти изричаше, бяха като празни страници в паметта ѝ. Можеше да мисли само за мъжа си. Виждаше го в болница, на легло и някое ченге с безизразно лице, седнало до леглото му.

Педро Сертес, убиецът на касиера с наемите в Сийком, прострелян от детектива Том Лепски при опит за бягство с три хиляди долара, почина, след като за кратко дойде в съзнание.

Думите на говорителя от радиото пулсираха в главата ѝ. Педро беше умрял, само за малко дошъл в съзнание! Без да го причести свещеник, за да почива в мир. Педро! Мъжът, когото тя обичаше повече от живота си. Мислеше си за времето, когато Педро беше безработен и тя го хранеше, переше го, плащаше наема и му даваше всичко останало от спестяванията си с радост и желание, защото го обичаше, обожаваше. Мислеше си за редките случаи, когато Педро я беше водил в някое малко ресторантче: макар и малобройни, те бяха твърде скъп спомен за нея. Мислеше си за фермата със захарна тръстика на баща му. За дългите часове на тежък труд под палещото слънце. Тогава тя бе истински щастлива, но не и Педро. Той искаше да избяга от тежкия труд. Убеди я да дойде с него в Парадайз Сити. На нея ѝ провървя да си намери временна работа като чистачка в хотел „Спениш Бей“. Педро я увери, че скоро ще си намери добра работа. Ще печели много пари, но милият Педро нямаше късмет. Нямаше нито работа, нито пари, освен тези които тя припечелваше.

Спомни си за ужасния момент, когато Педро ѝ показа пистолета и ѝ каза, че с приятеля си Фуентес ще се сдобият с много пари.

Фуентес!

Ако не беше тази свиня, нейният мил Педро щеше да е още жив.

Фуентес!

Тоя безумно жесток човек, това тъпо животно, което подмами Педро! Този злодей даде на Педро пистолета. Той бе прекият виновник

за смъртта му!

Анита усети как кръвта ѝ нахлува в главата и ѝ примая. Притисна с пръсти слепоочията си. Усети, че ѝ прилошава и се изплаши. След това ѝ стана студено и потрепери.

Не знаеше, че от мъка и гняв в мозъка ѝ се е скъсал мъничък кръвоносен съд. Това беше причината да ѝ причернее пред очите и да изпадне в умопомрачение.

Коленичила неподвижно, тя изведнъж чу вътрешен глас, който ясно ѝ казваше, че Педро трябва да бъде отмъстен. Шепнещият глас настояваше, че Педро никога няма да почива в мир, ако не бъде отмъстен.

Анита кимна, заслушана в този коварен глас.

„Аз ще отмъстя за теб, скъпи Педро — говореше си тя наум. — Първо Фуентес, който е виновен за смъртта ти, после Мануел, който ме излъга, след това детектива, който те застреля. Всички ще бъдат наказани. Кълна ти се.“

Сега започна да се отпуска. Откри, че вече е в състояние да се моли. Докато се молеше, пръстите ѝ галеха дръжката на ножа, скрит под черната ѝ фланела, също както пръстите на монахиня гаят броеница.

Мануел тихо излезе на терасата и плешивото му теме лъсна на лунната светлина. Запристъпва напред, докато видя Анита, полускрита зад портокаловото дърво. Гледа я доста дълго и като се убеди, че тя още се моли, се върна във всекидневната.

— Още е там — каза той. — Няма да имаме засечка с нея.

— Гледай — извика Фуентес и посочи вратата на асансьора. Беше светнал сигнал „Заето“.

— Сега — усмихна се злобно Мануел — първа ще излезе жената. Аз ще я хвана. Ти ще насочиш пистолета към мъжа и запомни — никаква стрелба.

В частния асансьор, потеглил нагоре от фойето на хотела стоеше Мария Уорънтън във весело настроение. Бе спечелила 20 хиляди долара в казиното.

— Виждаш ли — тя целуна Уилбър. — Казах ли ти, че съм родена с късмет. Нека си поръчаме шампанско и сандвичи с хайвер. Огладнях от вълнение.

Умирайки за сън, Уилбър се помъчи да се усмихне.

— Щом искаш, добре — отвърна той и когато асансьорът спря, отвори вратата и застана встрани, за да мине Мария.

Тя тръгна към стаята, но изведнъж спря, защото една силна ръка я хвана за гърлото и тя усети болка от някакво острие опряно на бузата ѝ.

— Ако извикаш, ще те намушкам! — избоботи един дебел глас в ухото ѝ.

Миризмата на мръсотия и мъжка пот я накара да се свие.

За момент се парализира от шока, но се съвзе.

— Махай се от мен, вонливец такъв! — изрече тя с нисък, но твърд глас.

Уилбър се намери срещу нисък, дебел мъж, облечен с мръсна бяла риза и парцаливи дънки. В дясната си ръка държеше пистолет.

Армейската подготовка на Уилбър му помогна да преодолее шока, но като видя огромния мъж, с вид на озлобена маймуна, който държеше жена му, сърцето му заби лудо.

— Чу ли? — изсъска Мария. — Махни се от мен!

Мануел я пусна и отстъпи с усмивка.

— Хайде да не усложняваме нещата — каза той и размаха проблясващ тънък нож. — Нали не искате да бъдете намушкани. Спокойно, седнете и двамата.

Мария погледна Уилбър и вдигна рамене.

— Обир, предполагам. Боже, колко досадно! — рече тя, приближи се до дивана и седна.

Възхитен от куража и самообладанието и, избутан от Фуентес, Уилбър отиде и седна до нея.

— Вземете парите и се махайте, вонливци — Мария пренебрежително хвърли чантата си в краката на Мануел. Той я подритна на Фуентес, който я вдигна, отвори я и се загледа изумен в купчината пари, спечелени от Мария в казиното.

— Гледай, гледай! — извика той на Мануел.

Мануел не му обърна внимание. Той се беше втренчил злобно в Мария.

— Да, госпожо, ние миришем, защото сме бедни. Не сме като вас. Но вие също миришете. — Той се приближи толкова бързо, че нито Мария, нито Уилбър можаха да реагират. Блестящото острие докосна роклята ѝ. Острия като бръснач нож преряза презрамките на

раменете ѝ и предната част на роклята се свлече в скута ѝ. Мария погледна към срязаната рокля, после към Мануел.

— Копеле мръсно — извика тя и очите и проблеснаха.

— Да, госпожо — усмихна се Мануел зловещо. — Добре, аз съм копеле, но ти имаш късмет с мен. Вместо да ти срежа роклята, можех да ти изпонарежа симпатичното личице. Можех да ти отрежа и носа. Така че имаш късмет. — Той се приближи до нея. — Отсега нататък си дръж устата затворена, ясно ли е? Още една дума и ще ти пострада външният вид.

Красотата на Мария означаваше за нея много повече от всичко останало на света. Тя замръзна. Куражът ѝ се стопи и тя здраво се вкопчи в ръката на Уилбър.

Уилбър знаеше, че Фуентес е зад него с пистолет в ръка и се въздържа да скочи върху Мануел. Този плешив, приличащ на маймуна мъж, го смразяваше. Като гледаше зловещата му усмивка, той беше сигурен, че такъв може да обезобрази Мария при най-малкия повод.

— Мария, те са тук за диамантите — прошепна ѝ той трескаво, — свали ги и ги хвърли на пода. Тогава ще си идат.

С треперещи пръсти Мария посегна да свали обещите си, но Мануел поклати глава.

— Не, госпожо, запази си хубавите диаманти. Какво би могъл да прави с тях един беден, миризлив кубинец като мен? — Той отмести погледа си върху Уилбър. — Ние искаме пари, господин Уорънтън! Искане пет милиона долара и няма да си тръгнем, докато не ги получим в сто пачки!

Уилбър се втренчи в него.

— Нямаме толкова пари. Вземете диамантите и се махайте!

Мануел отново се засмя зловещо.

— Баща ти има. Ще чакаме да му се обадиш. Кажи му, че ако не получим пет милиона долара в сто пачки, ще ти отрежа проклетите уши и ще нарежа лицето на жена ти на парчета.

Застанала в сянката, Анита слушаше. Пръстите ѝ продължаваха да гаят дръжката на ножа.

* * *

В помещението на сейфа, сега със зейнала врата, Брейди отваряше касетките със скъпоценностите. Той работеше бързо и сръчно, подсвирквайки си „Любовта е най-сладкото нещо“, любимата му песен по време на работа. Като отвореше касетка, подаваше я на Баниън, който изпразваше съдържанието в малко куфарче.

След като отвори 15 касетки, Брейди спря и раздвижи пръстите си. Ухили се на Баниън.

— Истински сън! Казах ли ти, момче, това е по-хубаво, отколкото да береш ябълки.

Баниън усещаше далечна пронизваща болка. Беше напрегнат. По лицето му изби пот, но той се опита да се усмихне.

Брейди продължи с касетките.

Половин час, откак бяха влезли и всички касетки вече бяха отворени.

— Добре — продума Брейди, отмести празните касетки и отново заключи вратата. — Сега да пипнем диамантите на Уорънтънови. Остави куфарчето тук. Ще се върнем по същия път. — Погледна часовника си. Беше два и петдесет. — Трябва да са си легнали. Пистолетът в теб ли е, Майк?

— Да.

— Хайде тогава!

Брейди нагласи стълбата, която водеше към покрива.

— Ще тръгна пръв.

Той тихо се заизкачва, отвори капандурата и се появи на покрива с изглед към терасата.

Баниън се изкачи с усилие, дишаше тежко. Двамата мъже стояха в полумрака и гледаха към осветената тераса. Брейди се вцепени, когато видя, че в стаята още свети.

— Чакай — прошепна той, те още не са си легнали.

Неговият шепот в тишината на нощта достигна до Анита, която беше застанала до вратата на терасата. С бързината на гуцер тя се скри зад една саксия с голям цветен храст коленичи и погледна към покрива. Видя двама мъже, осветени от лунните лъчи: открояваха се белите им ризи.

Брейди огледа слабо осветената тераса. Хайде, Майк, да не губим време. Да видим какво става. Той тихо слезе от покрива на терасата, следван от Баниън.

Брейди направи знак на Баниън да остане на мястото си, тихо се приближи до вратата на стаята. Анита се сгуши още повече в сянката. Тя го видя как мина покрай нея — почти я докосна. Брейди надникна в стаята и замръзна. Видя гърба на дрипав човек. Зърна тила на Мария и Уилбър, седнали на дивана. Срещу тях бе застанал як, плешив и брадясал мъж, който държеше проблясващ на светлината нож.

В тишината на нощта чу мъжът да казва:

— Така че, господин Уорънтън, обадете се на баща си. Кажете му да донесе пет милиона долара в брой. Чухте ли?

Последното беше казано с по-висок тон.

Брейди веднага усети какво става. Уорънтънови бяха задържани за откуп. Поглеждайки в едно огледало в отсрещния край на стаята, той можеше да види лицата на Уорънтънови, седнали един до друг. Видя че жената носеше фантастичните си накити. Едва не си подсвирна „Любовта е най-хубавото нещо“. Нова ситуация. Обърна глава и направи знак на Баниън, който се приближи тихо до него.

— Заеми се първо с дебелия — измърмори Брейди, после с плешивия. — Той шепнеше в ухото на Баниън. — След това тези двамата. Стреляй бързо, Майк!

Баниън извади мощния пневматичен пистолет от кобура. Придържайки се към сянката, той стисна пистолета, ръцете му се изпънаха напред и тялото му се приведе. Прицели се в дебелия врат на Фуентес.

Уилбър казваше:

— Не мога да се обадя на баща ми по това време.

Баниън натисна спуська. Гласът на Уилбър заглуши слабия пукот на пистолета.

Фуентес се стресна, после разтри врата си.

— Проклети комари — промърмори той.

— Обади му се — повтаряше Мануел, когато Баниън се прицели и натисна спуська. Малката стреличка улучи Мануел по средата на челото. — Чу ли? Обади му се веднага!

Той потри челото си — също като Фуентес бе помислил, че го е ухапал комар.

Променяйки целта си, Баниън изстреля третата стреличка във врата на Мария, а четвъртата — във врата на Уилбър. И двамата реагираха, като пляснаха вратовете си с ръце.

Очите на Мануел се разшириха, когато видя, как Фуентес изтърва пистолета, вкопчи се в облегалката на дивана, после се плъзна надолу и се изгуби от погледа му. Тогава той също почувства, че губи съзнание. Направи две крачки напред олюлявайки се и като посечено дърво се просна върху старинната маса и оттам падна на пода.

Уилбър и Мария също почувстваха упойващото действие на медикамента и клюмнаха на дивана.

— Много добре! Великолепно стреляш, Майк — каза Брейди.

Като махна на Баниън да остане на мястото си, Брейди влезе в стаята. Свали бързо обещите, колието и двете гривни. Пусна ги в поизтрита кожена кесия и си я сложи в джоба.

— Хайде Майк, — продума той и побягна към терасата. — Да се махаме. Казах ли ти: всичко протече гладко.

Двамата се заизкачваха към покрива и оттам — към сейфа.

След четвърт част съдържанието на касетите със скъпоценности и накитите на Уорънтънови бяха на път за Клод Кендрик.

Баниън се беше преоблякъл като шофьор. Маги лежеше на дивана със затворени очи, мърморейки си нещо. Брейди не й обърна внимание и се обади на Хедън, който ги чакаше.

— Прекрасно Ед. Всичко мина гладко, без проблеми.

Баниън се появи в стаята с куфар в ръка.

— Лу, има един ранен самолет за Лос Анжелис. Трябва да го хвана. Не мога да чакам. — Бледото му лице и хлътналите очи говореха достатъчно.

— Добре, портиерът ще извика такси — Брейди пристъпи към Баниън. — Не се притеснявай, Майк. Ти свърши добра работа. Парите ще идат при лекаря, честно ти казвам.

Двамата си стиснаха ръцете и Брейди поръча на нощния портиер да извика такси.

Маги седна.

— При Кристи ли, Майк?

— Да.

— Ще ни липсваш. — Тя стана от дивана и го целуна. — Обаждай се. Лу, дай му телефонния ни номер.

Брейди поклати глава.

— Не. — Ако станеше нещо с Баниън и у него намереха номера, това щеше да предизвика усложнения.

Баниън разбра.

— Така е добре — каза той. Чу се шум от приближаващо такси. Погледна към Брейди. — Аз изчезвам. Доскоро. Хубаво стана, че се запознах с теб — и потупа Маги по рамото. После кимна на Брейди и излезе.

Те се вслушаха в шума от потеглящото такси.

— Нещо май не е наред? Изглежда толкова тъжен — попита Маги.

— Хайде да заспиваме, Маги. Аз съм изморен, ако ти не си! — рече нежно Брейди.

— Но, Лу, той си тръгна такъв! Изглеждаше много болен. Има нещо странно, не мислиш ли?

Брейди я прегърна през раменете и я поведе към леглото.

— Притеснява се за дъщеря си. Всеки в днешно време си има грижи. Нека да лягаме, уморен съм.

— Ти си бил уморен! — изсумтя Маги. — Та той приличаше на изтощен бик! Уморен бил! Аз пък направо умирам!

* * *

Анита се движеше като призрак по терасата към вратата на стаята. Там тя спря и погледна към телата на Мануел и Фуентес, които лежаха като мъртви. После зърна безжизнените тела на Уорънтънови на дивана.

Видяла беше как Брейди и Баниън се изкачиха на покрива и изчезнаха. Видя, че Баниън използва някакъв безшумен пистолет и ето го резултатът?

Предпазливо влезе в стаята. На пода до Фуентес имаше пистолет. Тя го грабна и отскочи.

Мозъкът ѝ работеше бавно. Трябваше да минат повече от пет минути, докато осъзнае, че тези двама мъже, които съсипаха живота и, сега бяха в ръцете ѝ. Приблужи се до Фуентес и го ритна яростно в лицето. Като видя, че не реагира, си отдъхна и жестока, налудничавата усмивка се изписа на лицето ѝ. Остави пистолета и стисна дръжката на ножа. Обзе я жаждата да намушка този човек, който беше подмамил Педро: да го нареже на парчета. После спря и огледа луксозната стая и

дебелия килим, който толкова пъти бе чистила. Бе красив килим. Колко пъти, докато го чистеше с прахосмукачката, си мечтаеше да има и тя такъв.

Тя пъкна ножа в канията, хвана Фуентес за глезените и го извлече на терасата. Остави го да лежи на място, огряно от луната и се върна в стаята. Застана над Мануел и се взря в него. Беше ли я излъгал? Тя отначало подозираше, че е така, но след прочувствената му реч за приятеля в болницата, който го бил подвел, вече не беше сигурна.

После си спомни за устройството, което взривяваше бомбите. Коленичи и претършува джобовете му. Нямаше го, значи я бе излъгал.

Мъчи се доста дълго, докато дотътри едро то тяло на Мануел, но решимостта ѝ даваше сили. Когато телата на двамата лежаха едно до друго, тя вече се задъхваше.

Постоя малко над тях, седнала с подгънати под тялото крака.

— Педро, чуй ме — нежно рече тя. — Сега ще отмъстя за теб и ти ще почиваш в мир. Надявам се, че където и да си, ще видиш, как жената която винаги те е обичала, ще се разправи с тези зверове. Знам, така би искал и ти.

Тя извади ножа и коленичи пред неподвижното тяло на Мануел. Гледаше с отвращение брадясалото му лице.

— Твърдиш че си честен човек. Твоите хора ти вярват — каза меко тя. — Обеща, че нищо няма да се случи на мъжа ми. Излъга ме за бомбите. Нямах устройство, с което да ги взривиш. Изнуди ме да поема огромен риск и да скрия тези мними бомби. Не те беше грижа? Единственото, за което мислеше, бяха парите нали, честни човече?

На тъмния хоризонт се показаха първите лъчи. Слънцето изгряваше. След около час щеше да се зазори.

— Така че аз те наказвам, лъжецо! — прошепна Анита. Тя повдигна с палец клепача на Мануел Ръката и беше сигурна и тя бавно и внимателно заби върха на ножа в окото му и го завъртя, наклонена над него тя направи същото и с лявото му око. Когато от очите на Мануел бликна кръв, тя се изправи.

— Сляп лъжецо, никой няма да дойде при теб. Няма да можеш да предадеш никого, така както предаде мен. Живей и бъди нещастен?

Премести се до Фуентес и коленичи до него.

— Ако не беше ти, Педро можеше да е жив сега гласът и бе станал груб.

Тя хвана дръжката на ножа с две ръце и започна да мушка неподвижното тяло с фанатични ярост.

Небето вече беше озарено от слънцето, когато тя влезе в стаята. Отиде в банята и изми кръвта от ръцете си. После изми и ножа.

Почувства се спокойна, но не и удовлетворена.

Педро нямаше да почива в мир, докато детективът, който го застреля, беше жив. Спря и помисли. Как се казваше той? По едно време се уплаши да не би да е забравила, но после името изпъкна ясно в съзнанието ѝ: Том Лепски.

Но къде беше той? Как можеше да го намери? Дори не знаеше как изглежда? Помисли отново и отиде в стаята, където намери телефонния указател на града. Трябваша ѝ само пет минути, за да открие домашния му адрес.

Отново спря и помисли. Този детектив нямаше да е толкова лесен, като Мануел и Фуентес. Щеше да е опасно да се доближи до него с ножа. Притича към мястото, където бе оставила пистолета на Фуентес. Грабна го и се спусна надолу по задните стълби към служебния изход и оттам навън. Загуби се в зората на още един топъл ден.

* * *

В седем и трийсет Лепски седна да закуси три яйца, парче шунка и препечени филийки. Седнала срещу него, Керъл го гледаше как ги хруска и завистта ѝ растеше.

Тя пазеше диета и на закуска си позволяваше само чаша кафе без захар, но тази сутрин, като гледаше Лепски как яде, почувства, че стомахът ѝ се свива. Но нали беше жена с воля, устоя на изкушението да грабне чинията му и да довърши шунката и яйцата. Не се въздържа обаче да изрази критичното си отношение.

— Лепски, ядеш твърде много! — рече тя, когато Лепски започна третото си яйце.

— Да, това е страхотна шунка — каза Лепски.

— Ти не ме ли слушаш? Нямах нужда от такава тежка закуска. Виж мен, аз пия само кафе без захар!

Лепски добави още захар в кафето си и отрязва ново парче шунка. Пресегна се и взе друга филийка.

— Трябва да имам сили все пак, скъпа — той сложи хапка в устата си. — Работата ми е тежка. Трябва да се храня добре.

— Тежка работа ли! Чакай аз да ти кажа! Знам как работиш ти, по цял ден стоиш с крака на масата и четеш комикси. Ако не това, то подпираш баровете и се правиш на страхотен детектив. Работа! Не знаеш ти как се работи! А какво да кажа аз! Аз, която чистя къщата, готвя, пера ти ризите? Какво?

Лепски беше чувал това и преди. Усмихна ѝ се мазно.

— Права си скъпа. Не знам какво щях да правя без теб.

Керъл изсумтя.

— Всички мъже казват така! Никого не можете да заблудите. Отсега нататък ще ядеш по едно яйце и малко шунка, за да си здрав. Ще изглеждаш по-добре.

Лепски само се усмихна по-широко.

— Не, аз имам по-хубава идея. Ти ще ядеш по едно яйце и малко шунка, а аз обичайната си закуска.

Керъл бе готова да отговори, но я прекъсна звънецът на входната врата.

— Кой може да е? — запита се тя и бутна стола си назад.

Лепски взе още хляб.

— Хайде скъпа, задоволи любопитството си! — каза той и си намаза масло на хляба.

— Защо не идеш ти? — запротестира Керъл. — Аз ли трябва да правя всичко в тази къща?

— Може да е пощальонът, скъпа, с голям и скъп подарък за теб — отвърна Лепски и си намаза мармалад.

Керъл се усмихна с досада и отиде да отвори вратата.

За нейна изненада, отпреде ѝ стоеше ниска, пълна кубинка, облечена в черни работни панталони и черна фланела.

— Да, какво има? — попита Керъл.

— Искам да говоря с господин Лепски — отговори Анита.

Дясната ѝ ръка, скрита зад гърба стисна 38-калибровия пистолет, който Фуентес бе изтървал.

— Мъжът ми закусва и не иска да го безпокоят! Коя сте вие?

Анита гледаше хубавата жена пред себе си. През объркания ѝ мозък премина мисълта, дали и тази ще страда като нея, когато загуби мъжа си.

— Аз съм Анита Сертес, — каза тя. — Господин Лепски иска да говори с мен за мъжа ми.

— Трябвало е да отидете в управлението. Почакайте, ще го попитам.

Лепски беше направо облизал чинията си. Привършваше третата си чаша кафе, когато Керъл влезе в стаята.

— Една кубинка иска да говори с теб. Казва се Анита Сертес.

Лепски скочи и ритна стола.

— По дяволите, ние я издирваме!

Бутна Керъл настрани и се понесе към вратата, където завари Анита, застанала неподвижно.

— Ти ли си Том Лепски? — попита тя.

Смразяващо чувство обзе Лепски, когато погледна в черните ѝ, студени очи. От опит познаваше, когато някой е опасен, а тази жена изглеждаше точно такава. Сети се, че пистолетът му е в спалнята.

— Ти ли си човекът, който застреля мъжа ми? — продължи Анита.

— Нека поговорим за това? — каза предпазливо Лепски. Усети, че жената срещу него е обезумяла. Разбра го от вида ѝ и от кръвожадния и поглед. — Влез!

Тогава видя пистолета в ръката на Анита, насочен към него.

Керъл, застанала отзад, също видя пистолета.

— Тогава умри! — изрече тихо Анита и натисна спусъка.

Лепски усети тласък в гърдите. Политна назад, спъна се в килима и падна тежко. Главата му се удари в пода.

Анита застана над него и стреля още три пъти, после се обърна и побягна по пътеката, а оттам на улицата.

Тя не знаеше, че пистолетът, който Мануел беше дал на Фуентес, бе зареден с халосни патрони. Мануел нямаше вяра на Фуентес, както и Фуентес нямаше вяра на Мануел.

Като видя как Лепски се просна на пода и чу изстрелите, Керъл стисна очи. Тя не беше от тези, които се плашат лесно. Дълго остана неподвижна, после се съвзе, приближи се и коленичи до Лепски.

Тази ужасна жена го бе убила!

Тя обви нежно главата му с ръце и започна да го целува.

Лепски се размърда, после я прегърна.

— Още, още — каза той.

Керъл го пусна.

— Помислих, че си мъртъв.

— И аз си помислих същото — рече Лепски, седна и започна да разтрива тила си. — Умрял ли съм?

Керъл огледа ризата му.

— Няма кръв. Не говори глупости! Разбира се, че не си умрял?

Малко страхливо, Лепски огледа ризата си отпред. По нея имаше леки обгаряния от барут. После я разкопча и огледа гърдите си. След това изръмжа и скочи на крака.

— Накъде тръгна? — изкрещя той.

— Откъде да знам? О, Том, любов моя, наистина помислих, че си умрял.

— Така помислихме и двамата. — Лепски се втурна в спалнята, грабна пистолета и го мушна в кобура на колана си. След това се спусна по коридора.

Керъл се вкопчи в ръката му, когато той тръгна да излиза.

— Не излизай, тя е опасна! Том, моля те!

Лепски освободи ръката си.

— Скъпа, такава е полицейската работа — й каза той с усмивка на герой. — Обади се на Бийгълър. Кажу на момчетата да дойдат! Разбра ли?

— О, Том, ами ако ти се случи нещо! — От очите й бликнаха сълзи.

На Лепски това страшно му хареса. Целуна я.

— Утре искам три яйца.

— Ако искаш и четири, само се пази!

— Обади се на Бийгълър — изопна снага и с ръка на кобура се понесе надолу по стълбите към пустата улица. Там спря и се огледа наляво и надясно. Тази побъркана жена не е отишла далеч, но накъде е тръгнала? Тогава в другия край на улицата видя Тед, вестникарчето, което идваше насам и хвърляше вестници по дворовете.

Лепски се затича към него.

— Здравсти, Тед — извика той.

Момчето беше слабо, високо, с вечно отворена уста. То погледна, после помахаша с ръка и се насочи към него, въртейки яростно педалите на колелото.

Лепски знаеше, че това момче е не само простовато, но дори сериозно умствено изостанало. Беше му известно, че то го боготвореше. Тед му беше казал, че голямата му мечта е да стане ченге като него. Въпреки, че се почувства поласкан, Лепски сметна, че амбицията на Тед е прекалено голяма.

— Здравейте, господин Лепски, как са престъпленията? — каза Тед и спря до Лепски да почине.

Лепски знаеше, че за да изкопчи нещо от него не бива да го смущава.

— Знаеш как е, Тед, непрекъснато стават нови.

Тед се замисли върху това и кимна.

— Точно така! Непрекъснато! Стрелял ли сте по някого с това желязо, господин Лепски? — момчето гледаше пистолета на хълбока му.

— Слушай, Тед, да си видял една жена, облечена в черно, да минава покрай теб?

— Сигурно сте застрелвали всякакви престъпници с този пистолет — продължи замечтано Тед. — Някой ден и аз ще стана полицай и ще стрелям по разбойниците.

Лепски сдържа с усилие нетърпението си.

— Разбира се, Тед, но видя ли жена, облечена в черно, да минава оттук преди малко?

Момчето отмести погледа си от пистолета му.

— Жена ли? — повтори то.

Лепски се размърда с досада.

— Жена в черно.

— Ами да, господин Лепски. Видях.

— Накъде отиваше?

— Отиваше ли?

— Точно така, накъде отиваше? — попита Лепски и усети, че кръвното му се вдига.

— Ами, май че отиде в църквата — Тед вдигна рамене. — Да сте чували за някой, който тича към църквата. Майка ми ме влачи насила до там.

В другия край на улицата се намираше църквата „Св. Богородица“. Точно когато Лепски понечи да се затича натам, до него закова една патрулна кола. Докато Тед гледеше очарован, от нея изскочиха двама униформени полицаи.

— Църквата! — извика Лепски. — Внимавайте, тя има пистолет!

Той ги поведе надолу по улицата, следван от двете ченгета с извадени пистолети. И веднага бяха забелязани от съседите, които гледаха от прозорците. Когато пристигна още една патрулна кола хората, наизлязоха от къщите си. После със свистене на гумите спря и полицейска кола с пусната аларма.

От нея изскочи Макс Джакъби с още двама цивилни детективи.

Лепски спря, сега беше център на вниманието. Откакто живееше на тази улица, бе чувал съседите да казват на Керъл, че той е най-добрият детектив, който е на служба. Дойде моментът да се прояви!

— Какво, по дяволите, става? — извика Джакъби.

— Анита Сертес е полудяла. Опита се да ме убие, но май пистолетът е бил зареден с халосни патрони. В църквата е.

— Добре, да вървим — каза Джакъби и извади пистолета си.

Групата мъже с пистолети в ръце се насочи към църквата. Вратите бяха отворени. Отвътре идваше миризма на тамян.

Лепски и Джакъби влязоха предпазливо вътре и спряха.

В другия край горяха свещи. Олтарът се осветяваше от потрепващите им пламъчета.

Лепски се придвижи малко напред и пак спря.

Кубинката лежеше пред олтара. По стъпалата му се стичаше кръв. От гърдите ѝ се подаваше дръжката на нож.

* * *

Уилбър Уорънтън се събуждаше бавно. Огледа се наоколо, тръсна глава и се изправи. Погледна жена си, която също се размърда до него. Той докосна нежно ръката ѝ и тя отвори очи. Спогледаха се.

— Какво стана, махнаха ли се? — попита Мария.

Докато тя се наместваше, Уилбър се опитваше да се задържи на крака.

— Трябва да са ни упоили — Огледа се отново. — Да, отишли са си.

— Упоили? — втренчи се в него Мария. — Как са ни упоили?

— Какво друго обяснение има? Както й да е, изчезнали са. Тук няма никой.

— Като в кошмар е — Мария се изкашля и нададе слаб вик. — Господи, тези копелета са ми задигнали накитите. — Скочи на крака и щеше да падне, ако Уилбър не беше я задържал. — Любимите ми диаманти, няма ги!

— Мария, не прави истерии, седни! — й каза Уилбър остро.

— Моите диаманти, какво ще каже татко? Струват 10 милиона! Копелета! Откраднаха ги! — гласът й премина в непоносим пронизителен крясък.

— Не са откраднати и престани с тези глупости! — скара й се Уилбър.

Мария избухна.

— Как се осмеляваш да ми говориш така!

— Не са откраднати — тихо, но твърдо й каза Уилбър.

Гледаха се известно време и Мария несигурно промълви.

— Тогава къде са?

— Къде другаде, освен в сейфа?

— Аз ли съм луда или ти? Как могат да бъдат в сейфа?

— Мария, ти носеше фалшификати. Обещах на баща ти, че ако настояваш да ги носиш, ще ти дам за тази цел дубликати.

— Дубликати! Какво говориш!

— Когато твоят баща ти подари диамантите, ме извика настрани и ми даде дубликати, които беше направил в Хонконг. Каза ми, че специалистите могат да направят стъклото да изглежда като първокачествен диамант. Колието, обещите и гривните, които тези бандити задигнаха, са направени от стъкло.

— Господи, не мога да повярвам!

Уилбър се приближи до скрития сейф, отвори го и извади кожен калъф. Отвори го и го подаде на Мария, която се взря в красивите диаманти, проблясващи на слънцето.

После остави кутията, изтича до Уилбър и го прегърна.

— О, скъпи, благодаря ти! Прости ми, че бях толкова лоша с теб! Знаем, че не бях права.

Уилбър я целуна.

— Иди и си почини. Аз ще извикам полицията.

— Чакай, искам шампанско и сандвичи с хайвер. Ще празнуваме! Погледни небето!

Уилбър сви рамене в знак на примирение. Отиде до телефона да се обади на полицията. Усмихна се, когато Видя Мария да излиза на терасата, където обаче я очакваше ужасяващата гледка на двама обезобразени мъже.

ДРАГИ Читателю,

Това е първата ни книга за 1995 година. Подходящо или не, тук има място за новогодишните ни пожелания към теб. Който и да си, където и да си, бъди здрав и запази спокойствие на духа. Времето е трудно, то е истинско изпитание и за нас — шепата хора от „Слънце“, решили да издават книги.

В най-тежките дни, дори когато ти нямаше пари когато беше безработен или безизходица свиваше сърцето ти, ти купуваше книгите на „Слънце“. Ти не се двоумеше пред цените на нашите луксозни детски енциклопедии, счете за необходимо да имаш в библиотеката си „Настолна книга на жената“, „Книга за всяко момиче“, „Частният живот на Жаклин Кенеди — Онасис“. Ти взе от всички книги на българските автори, които издаваме. Така в тези три години от съществуването на издателството ти не само ни доказваше, че сме на верен път, но ни окуражи да продължим!

С твоята подкрепа продължаваме и тази година. Очаквай още детски енциклопедии — „Динозаврите“, „Растенията“, „Вселената“, ще ти предложим една от най-интересните световни книги — „Годините на Даунинг стрийт“ от Маргарет Тачър, започваме новата ни поредица „Достъпно здраве“ с книгата „Акупресура без иглички“ и още, и още...

Благодарим ти всички от „Слънце“. И те молим приятелски да ни пишеш за себе си и за това, какво мислиш за нашите книги. И знай, че в това издателство ти имаш приятели!

Издание:

Джеймс Хадли Чейс. Приятна вечер

Издателство „Слънце“, София, 1995

Редактор основател: Стефан Кабакчиев (1909–1949)

Английска. Първо издание

Преводач: Мария Ганчева Парушева

Редактор: Антоанета Бежанска

Художник: Росен Йорданов Йорданов

Предпечатна подготовка-ПОЛИСТАР-София

Печат-АБАГАР ООД-В. Търново

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.